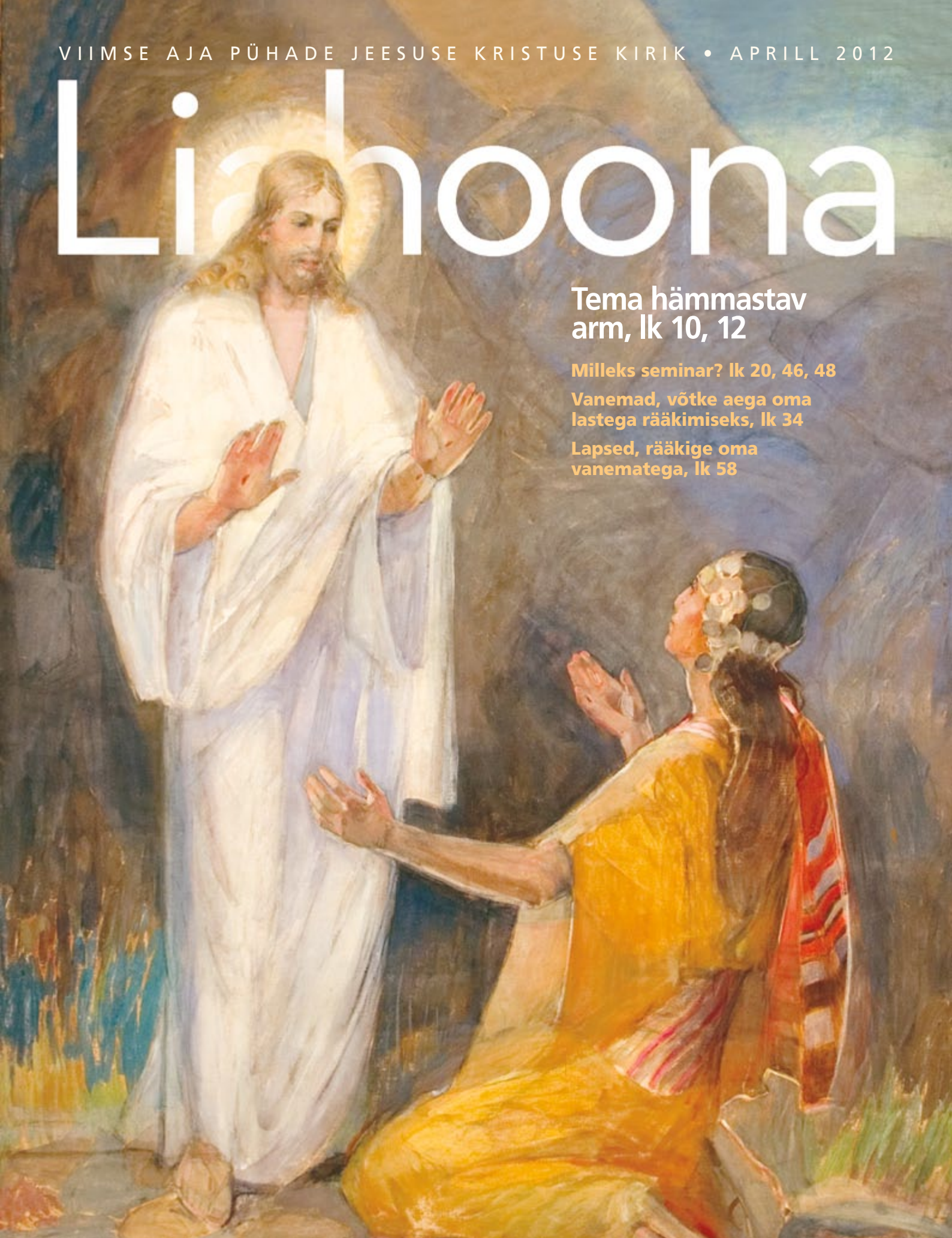

VIIMSE AJA PÜHADE JEEUSE KRISTUSE KIRIK • APRILL 2012

Lihhooona

An oil painting depicting Jesus with a halo, wearing a white robe, standing and gesturing with his hands. A woman in a yellow dress and a red and white striped shawl is kneeling in front of him, her hands raised in prayer. The background is dark and textured.

**Tema hämmastav
arm, lk 10, 12**

Milleks seminar? lk 20, 46, 48

**Vanemad, võtke aega oma
lastega rääkimiseks, lk 34**

**Lapsed, rääkige oma
vanematega, lk 58**

AVADATUD MINNEAPOLISE (AMEERIKA ÜHENDRIGID, MINNESOTA OSARIK) KUNSTIINSTITUUDI PUTNAM
DANA MCILLAN SIHTASUTUSE LOAL, KOOPATE TEGEMINE KEELATUD.

Gerrit van Honthorst. Püha Peetruse salgamine.

„Siis nägi üks ümmardaja [Peetrust] tule ääres istuvat ning jäi temale otsa vaatama ja ütles:

„Ka seesinane oli ühes [Jeesusega]!”

Aga tema salgas ning ütles: „Naine, mina teda ei tunne!”

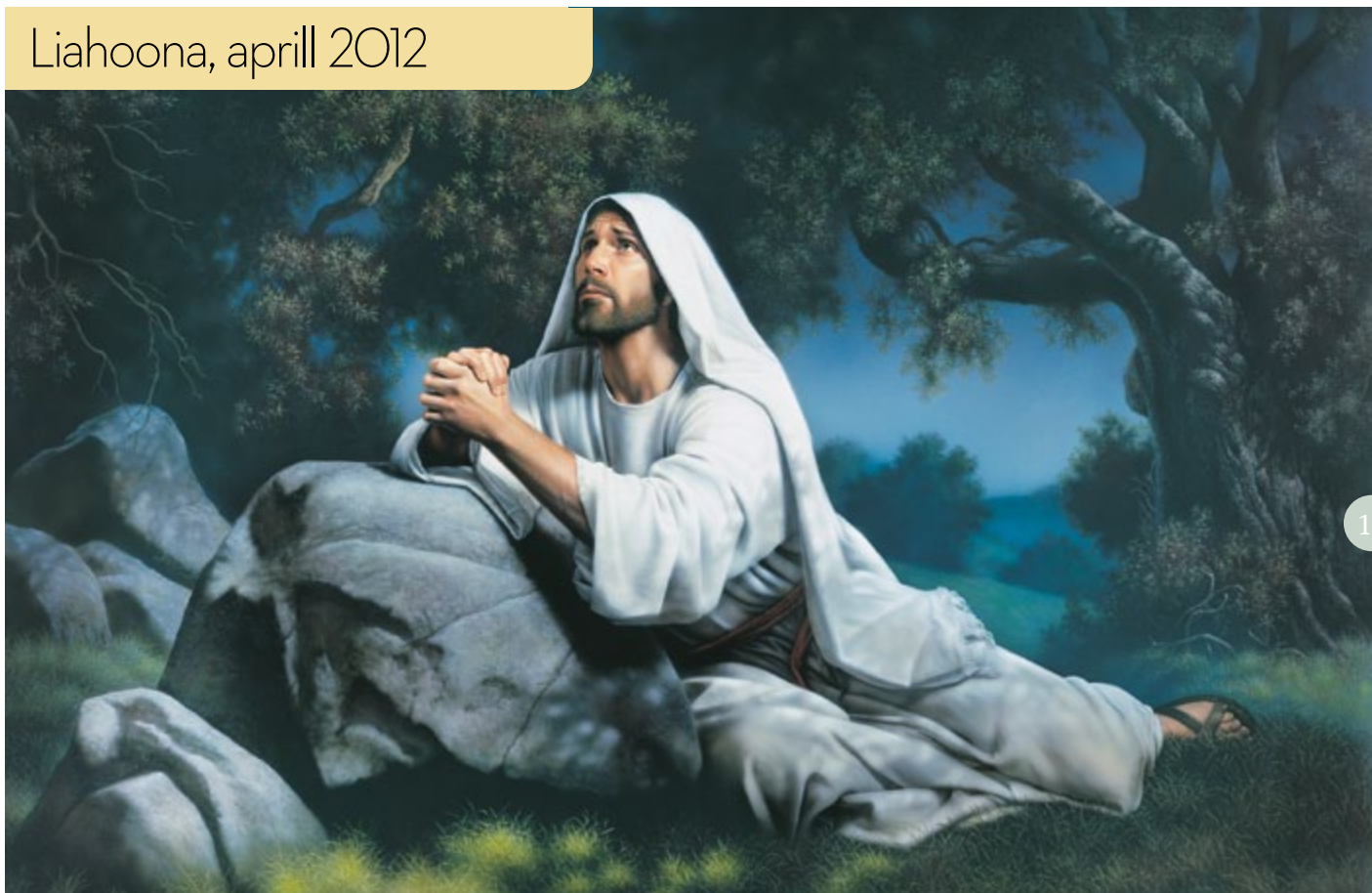
Üürikese aja pärast nägi teda teine, keegi mees, ning ütles: „Sinagi oled nende seast!”

Kuid Peetrus ütles: „Inimene, mina ei ole mitte!”

Ja [seda kinnitas] keegi teine ning ütles: „Tõepoolest, seesinane oli temaga.” ...

Aga Peetrus ütles: „Inimene, ma ei mõista, mida sa räägid!” Ja sedamaid laulis kukk! ...

Ja ta läks välja ja nuttis kibedasti.” (Lk 22:56–60, 62)

SÕNUMID

- 4** Esimese Presidentkonna sõnum: „Ta on üles tõusnud” – prohveti tunnistus
President Thomas S. Monson

- 7** Külastusõpetuse sõnum: Armasta, hoia ja tugevda

PÕHIARTIKLID

- 12** Lepitus ja surelik rännak
Vanem David A. Bednar
Kuidas lepitus annab meile jõudu teha head ja olla hea ning teenida rohkem, kui me ise soovime ja suudame.

- 20** Seminari õnnistused
Brittany Beattie
Noored kõikjal maailmas räägivad, kuidas seminar aitab neil tulla Kristuse juurde.

- 26** Kutse pöördunule
Helena Hannonen
Selleks, et ma saaksin täita oma kutset koguduse klaverimängijana, pidime perega palju ohverdusi tegema, aga mul on selle üle hea meel.

- 30** Koguduste nõukogud tööhoos
LaRene Gaunt
Kes kuuluvad koguduse nõukokku ja millised on nende ülesanded?

ALAJAOTUSED

- 8** Kevadise üldkonverentsi märkmik: Et üldkonverentsist veel enam kasu saada
Michael Barber ja David Marsh

- 10** Me räägime Kristusest: Hämmastav arm
Kristen Nicole Cardon

- 34** Meie kodu ja perekond: Aeg rääkida, aeg kuulata
Rosemary M. Wixom

- 38** Viimse aja pühade hääl

- 74** Kiriku uudised

- 79** Soovitusi pereõhtuks

- 80** Peatse kohtumiseni: Lootus on lepituses
Piiskop Richard C. Edgley

KAANEPIILDID

Esikaas: Minerva Teichert. Ära puuduta mind! Avaldatud Brigham Youngi ülikooli kunstimuuseumi loal. Tagakaas: Jeff Ward. Vaadake mu käsi. Fragment.

42 Kõik tunnevad Blecki

Adam C. Olson

Korvpall on olnud Bleckile nii katsumus kui õnnistus.

*Kas sa leiad üles
käesolevasse
väljaandesse pei-
detud Liahona?
Vihje: õiged
valikud.*

46 Küsimused ja vastused

*Miks ma pean käima seminaris,
kui võin pühakirju ka omaette
uurida?*

48 Milleks seminar?

*Seitse prohvetit kõnelevad semi-
nari õnnistustest.*

50 Seminar Ecuadori džunglis

Joshua J. Perkey

*Kuidas seminar uues, peamiselt
vastsetest pöördunute koos-
nevas koguduses on täitnud
noored tunnistuse, teadmiste
ja usuga.*

52 Seminar läbi, mis edasi?

David A. Edwards

Siin on teie kutse instituuti.

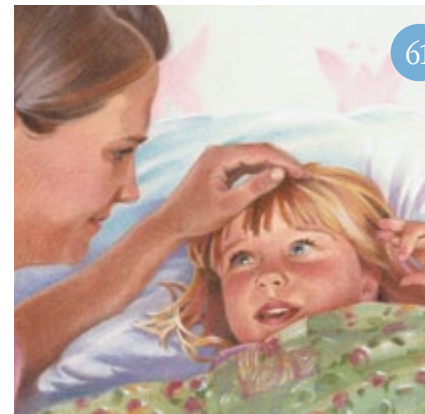
53 Rida rea peale: 2Tm 3:16–17

54 Ära alla kuku!

Adam C. Olson

*Natuke hoolitsemist ja etteval-
mistusi täna võib ära hoida
suured probleemid homme.*

57 Plakat: Astu pühakirjadesse!

58 Jututund

Hilary Watkins Lemon

*Josie oli koolis juhtunu pärast
kurb, aga kui ta sellest rääkida
sai, läks ta tuju paremaks.*

61 Ta murdis surma köidikud

Vanem Patrick Kearon

*Päästja suri ja tõusis surnuist,
et meie võiksime elada taas koos
oma Taevase Isa ja oma perega.*

62 Algühing kodus: Jeesus Kristus õpetab mind tegema õigeid valikuid

64 Muusika: Kui Jeesus ma olla püüan

Janice Kapp Perry

66 Õed nime ja usu poolest

Heather Wrigley

*Õed Rumeenias räägivad, kui-
das nad oma usku tugevdavad.*

68 Eriline tunnistaja: Mida peaksin tegema, et järgida Taevase Isa plaani?

Vanem Richard G. Scott

69 Minu evangeeliumi-standid

70 Väiksematele lastele

81 Mormoni Raamatu tegelased

Esimene Presidentkond: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kaheteistkümne Apostli Kvoorum: Boyd K. Packer,
L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Peatoimetaja: Paul B. Pieper

Konsultandid: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr.,
Per G. Malm

Tegevdirektor: David L. Frischknecht

Toimetuse juhataja: Vincent A. Vaughn

Peakunstnik: Allan R. Loyborg

Tegevtoimetaja: R. Val Johnson

Tegevtoimetaja asetäitjad: Jennifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Kaastoimetaja: Susan Barrett, Ryan Carr

Toimetused: Brittany Beattie, David A. Edwards,
Matthew D. Flittin, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill,
Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey,
Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe,
Marissa A. Widdson, Melissa Zenteno

Kujundusosakonna juhataja: J. Scott Knudsen

Kujundusjuht: Scott Van Kampen

Tootmisjuht: Jane Ann Peters

Vanemkujundajad: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Kujundus- ja tootmisosakonna personal:

Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen
Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate
Rafferty

Trükiettevalmistus: Jeff L. Martin

Trükiosakonna juhataja: Craig K. Sedgwick
Levijuht: Evan Larsen

Tõlkijad: Karin Kornav ja Märt Baumer

LIAHOONA tellimiseks võtke ühendust kohaliku
jaotuskeskusega.

Käsitirjad ja küsimused esitage
internetiaadressil www.liahona.lds.org, **e-posti**
teel liahona@ldschurch.org **või postiaadressil**
Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Ajakiri *Liahona* (Mormoni Raamatust pärit sõna,
mis tähendab kompassi või suunanäitajat) ilmub
albaania, armeenia, bislama, bulgaaria, eesti, fidži,
hiina, lihtsustatud hiina, hispaania, hollandi, horvaadi,
indoneesia, inglise, islandi, itaalia, jaapani, khmeri,
kiribati, korea, kreeka, leedu, läti, malagassi, maršalli,
mongoli, norra, poola, portugali, prantsuse, rootsi,
rumeenia, saksa, samoa, sebu, sloveeni, soome, taani,
tagalogi, tahiti, tai, tonga, tšehhi, ukraina, ungari,
urdu, vene ja vietnami keeles. (Ilumise sagedus sõltub
keelest.)

© 2012 Kõik õigused kuuluvad Intellectual Reserve
Inc.-le. Trükitud Ameerika Ühendriikides.

Liahona teksti ja pildimaterjale võib kopeerida osaliseks
kasutamiseks mittekaubanduslikul eesmärgil kirikus
või kodus. Piltmaterjalide kopeerimine ei ole lubatud,
kui taieist puudutaval real on selle kohta vastav märg.
Autoriõigusega seonduvates küsimustes pöörduge
Intellektuaalomandi kontori poole aadressil: 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-kirja
aadress: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2012 Vol. 14 No. 1. LIAHOONA (USPS 311-480)
Estonian (ISSN 1521-4745) is published two times a
year (April and October) by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$2.00 per
year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Lisateavet Internetist www.liahona.lds.org

TÄISKASVANUTELE

Mitmetes käesoleva väljaande
artiklites õpetatakse ja tunnistatakse
Päästjast. Tema kohta rohkem
saab lugeda aadressilt:

www.JesusChrist.lds.org.

NOORTELE

Mitmetes käesoleva väljaande artik-
lites räägitakse seminari õnnistustest
(vt lk 20–25 ja 46–53). Rohkem
teavet seminari kohta leiab aadressilt:
www.seminary.lds.org.

LASTELE

Laulu „Kui Jeesus ma olla püüan”
(vt lk 64–65) saab kuulata aadressil:
www.liahona.lds.org.

KÄESOLEVA

VÄLJAANDE TEEMAD

*Number näitab, mis leheküljel
artikkel algab.*

Arm, 10, 12

Ettevalmistus, 54

Inspiratsioon, 39, 40

Instituut, 52

Jeesus Kristus, 4, 10, 12, 61,
64, 70

Kiriku kutsed, 26, 30

Kuulekus, 54

Käitumisnormid, 69

Lepitus, 4, 12, 61, 62, 80

Lootus, 80

Misjonitöö, 42

Mormoni Raamat, 38

Muusika, 26, 64

Nõukogud, 30

Palve, 41

Pere, 34, 42, 58, 66

Pühakirjade uurimine, 53, 57,
68

Seminar, 20, 46, 48, 50

Suhtlemine, 34, 58

Üldkonverents, 8

Ülestõusmine, 4, 61, 62, 70

EESTI KEELES

Erinevates keeltes *Liahoonat* ja veel muidki
Kiriku materjale võib leida aadressilt:

www.languages.lds.org.

President
Thomas S. Monson

„Ta on üles tõusnud”

PROHVETI TUNNISTUS

President Thomas S. Monsoni sõnul „on ristirahvast virgutav hüüd,” et Naatsareti Jeesus on surnuist üles tõusnud. „Ülestõusmise reaalsus toob viimsele kui ühele rahu, mis on ülem kõigest mõistusest” (vt Fl 4:7).¹

Järgmistes mõttekatketes jagab president Monson oma tunnistust Päästja ülestõusmise kohta ja tänulikkust selle eest ning kuulutab, et kuna Poeg sai võitu surmast, saavad kõik Isa lapsed, kes tulevad maa peale, elada uuesti.

Elu pärast surelikkust

„Ma usun, et keegi meist ei suuda lõpuni aru saada selle tähtsusest, mida Kristus meie heaks Ketsemani aias tegi, kuid ma olen iga päev oma elus tänulik Tema lepitava ohverduse eest.

Ta oleks võinud veel viimasel hetkel ümber mõelda. Kuid Ta ei teinud seda. Ta langes kõigest madalamale, et kõiki päästa. Seda tehes andis Ta meile elu pärast surelikkust. Ta lunastas meid Aadama langemisest.

Ma olen Talle kogu südamest tänulik. Ta õpetas meile, kuidas elada. Ta õpetas meile, kuidas surra. Ta pani aluse meie päästmisele.”²

Surma sünguse kummutamine

„Teatud olukordades, nagu näiteks raskete kannatuste ja haiguse puhul, saabub surm halastava inglina. Kuid enamiku ajast mõtleme me surmast kui inimliku õnne verivaenlasest.

Ilmutatud tõe valguses surma süngus kaob. „Mina olen ülestõusmine ja elu,” lausus Õpetaja. „Kes minusse usub, see elab, ehk ta küll sureb! Ja igaüks, kes elab ja minusse usub, see ei sure igavesti.”

Seesugune püha kinnitus hauale järgnevast elust võib tuua rahu, mida lubas Päästja, kui Ta oma jüngritele kinnitas: „Rahu ma jätan teile; oma rahu ma annan teile; mina ei anna teile nõnda nagu maailm annab. Teie süda ärgu ehmugu ja ärgu mingi araks!”³

Teda ei ole siin

„Meie Päästja elas taas. Aset oli leidnud kõige hiilgavam, trööstivam ja kindlust andvam sündmus inimkonna ajaloos – võit surma üle. Ketsemani ja Kolgata valu ja surmaheitlus olid pühitud, inimkonna päästmine kindlustatud, Aadama langemine õigeks pööratud.

Tühi haud tol esimese ülestõusmispüha hommikul oli vastuseks Iiobi küsimusele: „Kui mees sureb, kas ta ärkab jälle ellu?” Ma kuulutan kõigile oma hääleulatuses, et kui mees sureb, siis ta ärkab jälle ellu. Me teame seda, sest meil on ilmutatud tõe valgus. ...

Mu armsad vennad ja õed, sügavaima kurvastuse tunnil võime me ammutada tõelist rahu ingli sõnadest tol esimese ülestõusmispüha hommikul: „Tema ei ole siin, vaid on üles tõusnud!”⁴

Kõik saavad jälle elama

„Me naerame, me nutame, me töötame, me mängime, me armastame, me elame. Ja seejärel me sureme. ...

Ja surnuks me jääksimegi, kui poleks ühte Meest ja Tema missiooni, nimelt naatsaretlast Jeesust. ...

Ma lasen oma häälel kajada kogu südamest ja tuli-hingeliselt ühe erilise tunnistaja tunnistusena ja kuulutan, et Jumal tõepoolest elab. Jeesus on Tema Poeg, Isa

Ainusündinu lihas. Ta on meie Lunastaja, Ta on meie Vahemees Isa juures. Tema see oli, kes suri ristil, et teha lepitus meie pattude eest. Temast sai esmane nende seast, kes üles tõusevad. Kuna Tema suri, saavad kõik jälle elama.”⁵

Minu tunnistus

„Ma [teen] teatavaks oma iskliku tunnistuse, et surmast on võitu saadud, võit hua üle on saavutatud. Jõudku Tema poolt täide saadetud ja pühaks saanud sõnad kõigi teadvusse. Pidage neid meeles. Pidage neid kalliks. Pidage neid au sees. *Ta on üles tõusnud!*”⁶ ■

VIITED

1. Ta on üles tõusnud. – Liahona, apr 2003, lk 7.
2. Thomas S. Monson. Lahkumisel.
– www.jeesusekristusekirik.ee, 181. kevadine üldkonverents.
3. Now Is the Time. – Liahona, jaan 2002, lk 68; vt ka Jh 11:25–26; 14:27.
4. Thomas S. Monson. Ta on üles tõusnud! – www.jeesusekristusekirik.ee, 180. kevadine üldkonverents. Vt ka Ii 14:14; Mt 28:6.
5. Thomas S. Monson. Mu lunastaja elab, tean! – www.jeesusekristusekirik.ee, 177. kevadine üldkonverents.
6. Ta on üles tõusnud. – Liahona, apr 2003, lk 7.

SÕNUMI ÕPETAMINE

Lugedes president Monsoni sõnumit, Lpöörake tähelepanu tema tunnistusele ülestõusmispühade tegelikust tähendusest. Küsige pere liikmete käest: „Milline tähendus on teie jaoks elava prohveti tunnistusel nendest tõdedest tänapäeval? Kuidas te saate neid tõdesid oma ellu rakendada?” Soovi korral jagage ka oma tunnistust.

Ma näen teda jälle

Morgan Webecke

Isa tekitas kõigis meis, oma lastes, tunde, et me oleme erilised. Ta armastas meid ja oli kiire andestama. Ta andis endast parima, et igaüks meist oleks ikka õnnelik, ning meile sai selgeks, et ta soovis meile parimat. Armastasin teda väga.

Kui ma kuuendas klassis käisin, hukkus mu isa auto-
avariis. Olime murest murtud. Peres valitses suur tühjus. Isa oli olnud see, kellele ma toetusin, kelle poole pöördusin, kui mul oli probleeme. Selle asemel, et abi otsida, lasin ma vihal ja valul võimust võtta. Jõudsin lõpuks otsusele, et selles, mis juhtus, oli süüdi Jumal. Ma ei lugenud pühakirju ega palvetanud enam. Käisin kirikus ainult seetõttu, et ema tahtis. Püüdsin oma Taevasest Isast kaugemale eemale hoida.

Siis läksin ma esimest korda Noorte Naiste laagrisse. Tore oli leida uusi sõpru, aga pühakirju ma ikkagi ei lugenud. Viimasel öhtul oli meil tunnistuste koosolek. Tundsin midagi, mida polnud juba ammu tundnud: tundsin Vaimu. Imetlesin tüdrukuid, kes tõusid ja oma tunnistust jagasid, mina aga jäin istuma, kuna arvasin, et mul tunnistust ei ole. Äkitselt tundsin, et pean ka ise püsti tõusma. Avasin suu, teadmata, mida öelda. Ütlesin siis, et mul oli Noorte Naiste laagri üle hea meel. Seejärel kuulsin end ütlemas, et tean, et Jeesus Kristus suri minu eest ja et mu Taevane Isa armastab mind ning et Kirik on õige.

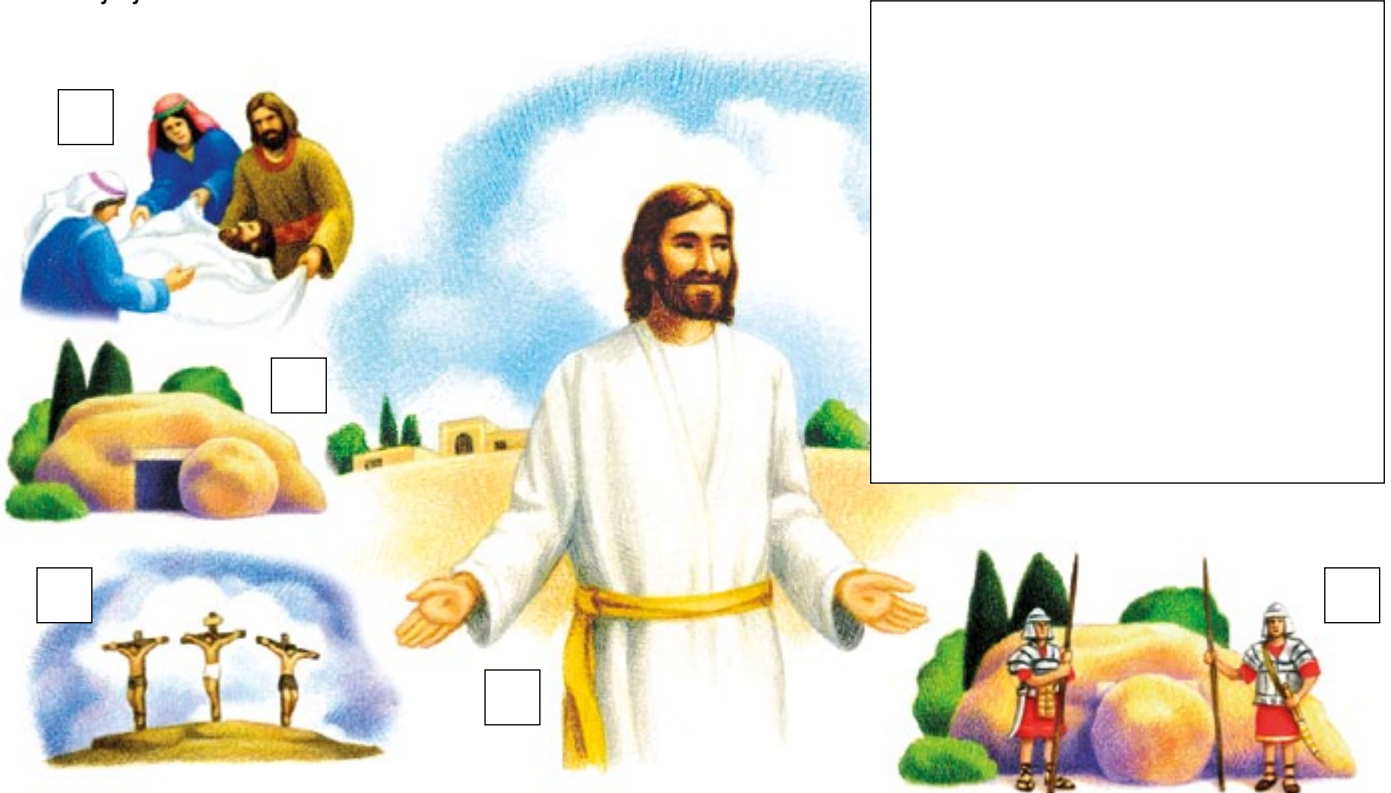
Mind valdas erakordne rahutunne. Selle kogemuse tõttu saan ma öelda, et tean, et ma näen oma isa jälle tänu Päästja lepitusele ja ülestõusmisele.

LASTELE

Ta elab!

President Monson õpetab, et kuna Jeesus Kristus suri ja tõusis üles, elame me kõik uuesti. Vaata pilte allpool. Kirjuta igasse ruutu number, mis näitab, millises järjekorras need sündmused aset leidsid.

Kuna Jeesus Kristus elab, saavad pered igavesti koos olla. Joonista allpool olevasse ruutu oma perekond.

Tutvuge materjaliga palvemeelselt ja arutage seda õdedega, keda külastate. Küsimused aitavad õdesid tugevdada ja annavad Abiühingule olulise koha teie enda elus.

Armasta, hoia ja tugevda

Nagu Päästja nii teenivad ka külastusõpetajad õdesid ükshaaval (vt 3Ne 11:15). Teame, et oleme külastusõdedena teenimisel edukad, kui meie õed saavad öelda: 1) mu külastusõpetaja aitab mul vaimselt areneda; 2) ma tean, et mu külastusõpetaja hoolib minust ja minu perekonnast; 3) ma tean, et kui mul on muresid, aitab mu külastusõpetaja mind ilma palumatagi.¹

Kuidas külastusõpetajatena teist õde armastada, hoida ja tugevdada? Järgnevalt üheksa soovitud raamatu *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (Tütred minu kuningriigis: Abiühingu ajalugu ja töö) 7. peatükist, mis aitavad külastusõpetajatel oma õdesid teenida:

- Palvetage iga päev tema ja ta pere eest.
- Otsige võimalusi, et teda ja ta peret paremini tundma õppida.
- Külastage teda regulaarselt, uurige, kuidas tal läheb, trööstige ja tugevdage teda.
- Külastege teda ja hoidke pidevat kontakti telefoni, kirjade, e-posti, tekstisõnumite ja väikeste heategude vahendusel.
- Pöörake talle tähelepanu Kiriku koosolekutel.
- Aidake teda, kui tal on mure, kui ta haigeks jääb või kui tal mõni muu pakiline vajadus tekib.
- Õpetage talle evangeeliumi pühakirjade ja külastusõpetuse sõnumite abil.

- Olge talle eeskujuks.
- Andke Abiühingu juhile ülevaade teenimisest ning külastatava õe vaimsest ja ajalikust heaolust.

Pühakirjakohad:

Lk 10:38–39; 3Ne 11:23–26; 27:21

VIITED

1. Vt Julie B. Beck. Mida ma loodan, et mu lapselapsed Abiühingust mõistavad. – www.jeesusekristusekirik.ee, 181. sügisene üldkonverents.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011, lk 112.
3. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011, lk 119–120.
4. Brigham Young. Remarks. – *Deseret News*, 15. okt, 1856, lk 252.
5. Vt *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011, lk 36–37.

Mida mina teha saan?

1. Kust ma teada saan, mida mu õed vajavad?
2. Kuidas mu õed aru saavad, et ma neist hoolin?

Usk, pere, trööst

Meie ajaloost

„Külastusõpetus on saanud meie Kiriku naistele kogu maailmas vahendiks, mis aitab meil armastada, kosutada ja teenida – „tegutseda selle osavõtlikkusega, mille Jumal on [meile] pöue istutanud,“ nagu õpetas Joseph Smith.”²

Üks õde, kes hiljuti leseks oli jäänud, rääkis oma külastusõpetajatest järgmist: „Nad kuulasid mind. Nad lohutasid mind. Nad nutsid koos minuga. Nad kallistasid mind. ... Neil esimestel üksindusekuudel aitasid [nad] mind välja sügavast meeleheitest ja masendusest.”³

Teenimise juurde kuulub ka abi ajalikes asjades. 1856. aasta sügisel üldkonverentsil teatas president Brigham Young, et käsikärudega teerajajad on 430–600 km kaugusel sügavas lumme kinni jäänud. Ta pöördus Salt Lake City viimse aja pühade poole, et nad neile appi lähleksid ja „keskendu[ksid] vaid sellele, mida ajalikuks peame”⁴.

Lucy Meserve Smith on kirja pannud, et sealsamas tabernaaklis võtsid naised seljast soojad alusseelikud ja sukad jalast ning ladusid need vankritele, et need külmetavatele teerajajatele saata. Nad panid nende jaoks, kes mingil ajal oma väheste asjadega kohale jõuavad, valmis magamistarbeid ja riideid. Kui käsikärurühmad saabusid, ootas neid linnas hoone „täis tagavarasid”.⁵

Kevadise üldkonverentsi märkmik

„Mida mina, Issand, olen rääkinud, seda ma olen rääkinud, ... olgu minu enda hääle või minu teenijate häälega, see on sama.” (ÕL 1:38)

Et üldkonverentsist veel enam kasu saada

Michael Barber ja David Marsh

Õppekava osakond

Kuigi me üldkonverentsi viimase istungi lõppedes ütleme „amen”, ei tähenda see seda, et vaimne söömaaeg on sellega otsa saanud. See kestab edasi, kui uurime ja rakendame, mida konverentsil õpetati. Läbi aastate on prohvetid meid just sellele innustanud. Nii näiteks õhutas president Harold B. Lee (1899–1973) 1946. aastal liikmeid laskma konverentsikõnedel „suunata oma sõnu ja tegusid järgneva kuue kuu jooksul”. Ta selgitas: „Need on need tähtsad asjad, mida Issand peab sobivaks tänasel päeval sellele rahvale ilmutada.”¹

1988. aastal kordas president Ezra Taft Benson (1899–1994) sama nõuannet, kui õpetas, et „järgmiseks kuueks kuuks

peaks Kiriku konverentsiväljaanne võtma koha sisse teie põhiteoste kõrval, et võiksite seda sageli sirvida”.²

2008. aasta sügisese üldkonverentsi lõpus kinnitas president Thomas S. Monson taas konverentsikõnede uurimise tähtsust. Ta ütles: „Pidagem sellel üldkonverentsil kuuldut kaua mees. Kõik edastatud sõnumid on kirjas ajakirja *Ensign* ja *Liahona* järgmise kuu väljaandes. Ma soovitan teil neid uurida ning neis sisalduva õpetuse üle mõtiskleda.”³

Kui olete uurinud konverentsisõnumeid ja mõtisklenud nende üle, kuidas mõtlete suurendada nende olulisust oma elus? Järgnevalt mõned soovitused, mis aitavad

KIRJUTAGE ÜLES JA MÖTISKLEGE

„Kõige kuuldu
seas võib
küündida esile

mõni lause või lõik, mis meie
tähelepanu köidab. Loodan, et
kirjutame selle üles ja mõtiskle-
leme selle üle, kuni tunnetame
kogu selle sügavust ja võtame
selle oma ellu.”

President Gordon B. Hinckley (1910–2008).
An Humble and a Contrite Heart. Liahona,
jaan 2001, lk 103.

teil nendeks inspireeritud sõna-
deks valmis olla, neid vastu võtta
ja järgida:

**Valmistuge inspiratsiooni
saamiseks.** Pole tähtis, kas te
vaatate, kuulate või loete konve-
rentsikõnesid, avage oma süda ja
meel jumalikule inspiratsioonile.
Vanem David A. Bednar Kahe-
teistkümnepäevase Apostli Kvoorumist
on õpetanud, et olgu tahes kui
mõjuvõimsalt kõneleja ka õpe-
taks, „tungib sõnumi sisu ja Püha
Vaimu tunnistus südamesse vaid siis, kui vastuvõtja la-
seb sellel sündida”. Ta selgitas, et inspiratsiooni saamine
„nõuab vaimset, hingelist ja füüsilist pingutust, mitte
ainult passiivset kuulamist”.⁴

Järgnevad mõtted aitavad teil valmistuda selleks, et
Vaim saaks teid õpetada:

1. Võtke aega ja looge rahulik õhkkond vaimsete õhu-
tuste saamiseks.
2. Otsige palve kaudu jumalikku juhatust.
3. Pange kirja oma küsimused või mured, millele otsite
vastuseid.

Katsuge sõnumitest aru saada. Elavad prohvetid
ja apostlid õpetavad, selgitavad, õhutavad, hoiatavad
ja tunnistavad. Süüvimine nende kõnedesse aitab teil
mõista nende sõnumeid veelgi täieli-
kumalt. Järgnevalt mõned mõjusamad
uurimisviisid:

- **Esitage küsimusi.** Näiteks: Mida tahab
Issand mulle selle sõnumiga õpetada?
Kuidas aitab see kõne mul paremini
mõista mõnda evangeeliumi põhi-
mõtet või pühakirjasalmi? Mil-
liste lugudega illustreeritakse
evangeeliumi põhimõtteid ja
mida need mulle õpetavad?
- **Pange kirja märksõnad.** Tehke
endale selgeks, mis on kõne-
leja põhisõnum. Jagage kõne

osadeks ja tehke kokkuvõte,
mis olulisemad mõtted osade
kaupa välja toob.

- **Lahutage kõne koostisosadeks.**
Pöörake tähelepanu õpetus-
tele, pühakirjasalmidele, lugu-
dele, hoiatustele, loeteludele,
tunnistustele, üleskutsetele ja
õnnistustele, mis on tulnud,
kui nõu kuulda on võetud.
- **Lugege kõne mitu korda üle.**
Evangeeliumi tõdesid tuleb
lugeda korduvalt mõistmaks

kogu nende tähendust ja tähtsust. Igal lugemisel
pange kirja see uus, mida märkasite, mida mõistsite.

Järgige õpitut. Kui kõnesid palvemeelselt uurite,
hakkate nägema, kuidas sõnumid sobituvad teie ellu.
Oluliste muudatuste tegemiseks tuleb esitada endale
selliseid küsimusi nagu: kuidas ma Issanda tahte koha-
selt õpitut elus rakendama peaksin, millist abi saan ma
õpitust kodustes tegemistes, töö juures, Kiriku kutses?
Pange kirja kõik mõtted, mis teil pähe tulevad, et need
ei ununeks. See innustab teid elama õpetuste järgi ja te
saate osa lubatud õnnistustest.

Üldkonverents on aeg, mil Issand ilmutab
teile oma teenijate kaudu oma tahet. President
Spencer W. Kimball (1895–1985) õpetas kon-
verentsikõnede kohta järgmist: „Ühelgi tekstil
või köitel teie raamaturiulil – välja arvatud
Kiriku põhiteosed – ei peaks olema niisugust
tähtsat kohta – ja seda mitte oivalise või sisen-
dava sõnakasutuse pärast, vaid mõtete pärast,
mis näitavad teed igavesse ellu.”⁵ ■

VIITED

1. Harold B. Lee. Conference Report, apr 1946,
lk 68.
2. Ezra Taft Benson. Come unto Christ, and Be
Perfected in Him. – Ensign, mai 1988, lk 84.
3. Thomas S. Monson. Peatse kohtumiseni! –
www.jeesusekristusekirik.ee, 178. sügisene
üldkonverents.
4. David A. Bednar. Seek Learning by Faith. Liahona, sept
2007, lk 17, 20.
5. Spencer W. Kimball. In the World but Not of It, Brigham
Young University Speeches of the Year, 14. mai 1968, lk 3.

Üldkonve-
rentsi kõnede
lugemiseks,
vaatamiseks ja
kuulamiseks kü-
lastage aadresse
www.jeesuse
kristusekirik.ee
ja www
.conference
.lds.org.

ISSANDA JÕUL

„Uskdes Issandasse Jeesusesse Kristusesse ja kuuludes tema evangeeliumile, muutudes samm-sammult ikka paremaks, paludes jõudu, parandades oma suhtumisi ja unustades auahnuse, leiame end õnnelikult Hea Karjase lambatarast. Selleks on vaja distsipliini, õppimist, pingutust ja jõudu. Kuid nagu ütles apostel Paulus: „Ma suudan kõik temas, kes mind teeb vägevaks.” (Fl 4:13)“

President Howard W. Hunter (1907–1995). *Developing Spirituality*. – Ensign, mai 1979, lk 26.

HÄMMASTAV arm

Kristen Nicole Cardon

Loodan iga päev Jeesuse Kristuse armule.

„**M**ie Kiriku koosolekutel ei räägita just sageli armust,” ütles mu usuõpetaja Brigham Youngi Ülikoolis, „ometi meie – Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmed *usume* armu.”

Tõepoolest, mulle ei meenu, et üheski Noorte Naiste või pühapäevakooli tunnis oleks räägitud armust, aga mu mõtted läksid tagasi meie keskkooliaegse koori juurde ja mulle meenus üks laul, mida me laulsime – „Hämmastav arm”.

Hämmastav arm! (Küll kõlab see hea!)

Minusuguse armetu päästja!

Kord kadunud ma, taas leitud pea, kord pime, nüüd nägija.¹

„Arm on Jumala vägi, mis lähtub Jeesuse Kristuse lepitusest,” selgitas mu õpetaja. „Mina jagan armu neljaks: ülestõusmise, lunastuse, tervenemise ja jõu väeks.” Ta jätkas üksikasjalikku

selgitamist, mina aga olin oma mõtetega mälestuste juures tagasi.

Toosama keskkoolikoor sõitis kord Kalifornia osariiki muusikafestivalile. Ärasõidu eel jäin ma haigeks ja valutav kurk tähendas seda, et ma festivalil laulda ei saa – või kui ma siiski laulan, siis halvasti ja läbi valu. Palusin isalt preesterluse õnnistust ja palvetasin kogu järgmise päeva, et saaksin terveks.

Vaevalt ma tookord, kui festivalil täiesti terve kurguga „Hämmastavat armu” laulsin, täiel määral aru sain, et laulan just sellest samast väest, mis mind päev varem terveks tegi. Päästja lepitus oli mind tol päeval õnnistanud. Mu tervenemise taga oli Tema arm.

„Ja tema läheb, kannatades kõiksugu valusid ja kannatusi ja kiusatusi; ja seda seepärast, et läheks täide sõna, mis ütleb, et ta võtab enda peale oma rahva valud ja haigused.” (Al 7:11)

Nagu paljud esmakursuslased jooksin minagi ülikoolis loengute vahet ja

maadlesin harjumatu olukorraga elada kodunt eemal viie toakaaslase seltsis.

Just siis sai mulle selgeks Kristuse armu vägi, mis andis mulle jõudu ja tuge. Päevad möödusid töötades ja õppides, toeks igapäevane palveta- mine Taevase Isa poole anda mulle jõudu vajalike ülesannetega toime tulla. Kooliaasta jätkudes avastasin ma oma suureks rõõmuks, et Kristuse lepituse jõu ja toe abil olen ma hakkama saanud mitte ainult hästi, vaid isegi ilma eriliste raskusteta.

„Ma suudan kõik temas, kes mind teeb vägevaks.” (Fl 4:13)

Kuigi ülejäänud kaks tahku Tema armust – ülestõusmine ja lunastuse täius – on mul veel kogemata, loodan ma ometi iga päev Jeesuse Kristuse lepitusele. Arm, Jeesuse Kristuse lepitusest lähtuv Jumala vägi, on teinud mind terveks ja andnud mulle jõudu. Kui püüan kuuletuda Jumala käskudele ja järgin Tema tahet, saan taevast abi, mis ületab kaugelt mu enda võimed.

„Pärast kõike, mida me saame teha, saame me päästetud armu läbi.” (2Ne 25:23) ■

VIIDE

1. John Newton. Amazing Grace. – Olney Hymns, 1779, nr 41.

KUIDAS ISSANDA ARM MEIE ELU MÕJUTAB?

Vanem David A. Bednar Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist aitab vastata sellele küsimusele oma artiklis „Lepitus ja surelik rännak”, mille leiate käesolevast väljaandest lk 12:

- „Issand soovib oma lepituse ja Püha Vaimu väe kaudu *elada* meis mitte üksnes selleks, et meid juhatada, vaid ka selleks, et meile väge anda.”
- „Meie tahtejõud, otsusekindlus ja argumendid, uljad plaanid ja eesmärgid on küll olulised, kuid neist ei piisa, et surelikul rännakul võiduka lõpuni jõuda. Ja nii ei jää meil muud üle kui loota „Püha Messia teenete ja halastuse ja armulikkuse” peale (2Ne 2:8).”
- „Lepituse tuge andev vägi annab meile jõudu teha head, olla hea ja teenida rohkem, kui me iseenesest seda soovida ja suuta võiksime.”

Soovi korral kirjutage päevikusse ja rääkige oma perega juhtumitest, mil olete tundnud enda najal Issanda armu tervendavat, abistavat või tugevdavat väge.

**Vanem
David A. Bednar**

Kaheteistkümne
Apostli Kvoorumist

President David O. McKay (1873–1970) on Päästja evangeeliumi suure eesmärgi võtnud tabavalt kokku sõnadega: „Evangeeliumi eesmärk on ... teha halbadest inimestest head, headest paremad ja muuta inimloomust.”¹ Seega tähendab surelik rännak

Lepitus

JA SURELIK RÄNNAK

*Lepituse tuge andev
vägi annab meile
jõudu teha head, olla
hea ja teenida roh-
kem, kui me iseenesest
seda soovida ja suuta
võiksime.*

halvast heaks ja veel paremaks saamist ning vägevat muutust meie südames – patuse olemuse muutumist (vt Mo 5:2).

Mormoni Raamat õpetab meid, kuidas saada halvast heaks ja veel paremaks ning oma südamele muutuda lasta. Kuningas Benjamin õpetab surelikust rännakust ja lepituse rollist selle rännaku edukal läbimisel: „Sest loomupärane inimene on Jumala vaenlane ja on seda olnud Aadama langemisest saadik ning saab olema igavesest ajast igavesti, kui ta ei alistu Püha Vaimu kutsele *ega jäta maha loomupärast inimest ja ei saa pühaks* Issanda Kristuse lepituse kaudu.” (Mo 3:19; rõhutus lisatud.)

Juhin teie tähelepanu kahele väljendile nendes õpetussõnadest. Esimene neist on „*ega jäta maha loomupärast inimest*”. Rännakul halvast heaks jätab igaüks meist endas maha loomupärase inimese. Surelikkuses kiusab liha meid kõiki. Juba kõik see, millest meie keha on loodud, on loomult ebapuhas ning tõmbab ligi pattu, pahesid ja surma. Kuid „Kristuse lepituse kaudu” suudame me liha himudest ja kiusatustest paremini jagu saada. Kui patustame ja teeme vigu, võime me Jeesuse Kristuse lepituse

lunastava väe läbi meelt parandada ja puhtaks saada.

Teine väljend, millele ma tahaksin tähelepanu juhtida on „saa pühaks”. Sellega mõeldakse elurännaku jätkuvust, selle teist etappi heast paremaks ehk teisisõnu pühaks saamisel. See rännaku teine etapp, protsess, mille käigus saadakse heast paremaks, on teema, mida me piisavalt sageli ei uuri ega õpeta, ega ka mõista päris täpselt.

Arvan, et paljud Kiriku liikmed teavad palju rohkem lepituse lunastavast ja puhastavast väest kui selle jõudu ja tuge andvast väest. Üks asi on teada, et Jeesus Kristus tuli maa peale, et meie eest *surra* – see on Kristuse õpetuse põhialus. Samas tuleb meil osata hinnata ka seda, et Issand soovib oma lepituse ja Püha Vaimu väe kaudu *elada* meis mitte üksnes selleks, et meid juhatada, vaid ka selleks, et meile väge anda.

Enamik meist teab, et kui teeme valesid asju, vajame abi, et patu tagajärgedest jagu saada. Päästja on selle eest maksnud ja teinud võimalikuks, et võime Tema lunastava väe läbi puhtaks saada. Enamikul meist on selge, et lepitus on patustajate jaoks. Ma pole aga kindel, et teame ja mõistame, et lepitus on ka pühade – heade inimeste jaoks, kes on kuulekad, väärilised ja kohusetundlikud, kes püüavad saada paremaks ja teenida ustavamalt. Me arvame ekslikult, et suudame oma rännaku heast paremaks ja pühaks saamise läbi teha omal jõul – omaenda südikuse, tahtejõu, distsipliini ja arvata võib, et piiratud võimetega.

Päästja evangeelium ei kõnele üksnes halvast hoidumisest. Seal kõneldakse ka headest tegudest ja heaks saamisest. Ja lepitusest on meil abi halvast jagusaamisest, heade tegude tegemisel ja heaks saamisel. Päästja abi on meie päralt läbi kogu sureliku rännaku – halvast heaks ja veel paremaks saamisest ning koguni oma loomuse muutmisel.

Ma ei taha sellega öelda, et lepituse lunastav ja tuge andev vägi oleksid kaks täiesti erinevat lahusseisvat asja. Seda mitte. Pigem on need kaks lepituse mõõdet, mis on omavahel seotud ja täiendavad teineteist. Mõlemad toimivad elurännaku igas järgus. Kõigil meil on igaviku seisukohalt tähtis mõista, et sureliku rännaku *mõlema* olulise osani – nii loomupärase inimese mahajätmise kui pühaks saamiseni, nii halvast jagusaamise kui heaks saamiseni – jõutakse läbi lepituse väe. Meie tahtejõud, otsusekindlus ja argumendid, uljad plaanid ja eesmärgid on küll olulised, kuid neist ei piisa, et surelikul rännakul võiduka lõpuni jõuda. Ja nii ei jää meil muud üle kui loota „Püha Messia teenete ja halastuse ja armulikkuse” peale (2Ne 2:8).

Arm ja lepituse tuge andev vägi

Piibli sõnastik annab meile teada, et sõna *arm* sagedaseks tähenduseks pühakirjades on abistav või tuge andev vägi:

„Sõna [*arm*] esineb sageli Uues Testamendis, eriti Pauluse kirjades. Selle peamiseks tähenduseks on *jumalik viis abi või jõu andmiseks* Jeesuse Kristuse heldekäelise halastuse ja armastuse läbi.

Issanda Jeesuse lepitava ohverduse tõttu võimalikuks saanud armu läbi tõuseb inimkond surematuna üles ja iga inimene saab oma keha hauast igavesele elule vastavas seisundis. *Issanda armu kaudu saavad inimesed* usu läbi Jeesuse Kristuse lepitusse ja pattude üle meelt parandades *jõudu ja tuge teha jätkuvalt häid tegusid, millega nad vaid iseendale lootes toime ei tuleks. See arm on tuge andev vägi*, mis võimaldab inimestel saada igavese elu ja ülenduse pärast seda, kui nad on andnud endast parima.”²

Arm on jumalik, taevane abi, mida igaüks meist väga vajab, et olla selestilise kuningriigi vääriline. Lepituse tuge andev vägi annab meile jõudu teha

head, olla hea ja teenida rohkem, kui me iseenesest seda soovida ja suuta võiksime.

Kui ma pühakirju uurin, lisan ma sõnale *arm*, kui see mul ette tuleb, sõnad „tuge andev vägi”. Võtame näiteks järgmise salmi, mis

seda ja lasid sel väel end sel rännakul muuta. Mõistes seda püha väge üha paremini, hakkame evangeeliumi nägema palju laiemalt ja rikastavamalt, mis meid olulisel määral muudab.

Nefi on meile eeskujuks kui inimene, kes teadis ja mõistis Päästja tuge andvat väge ning lootis selle peale. Tuletage meelde, kuidas Lehhi pojad naasid Jerusalemma, et Ismaeli ja ta kodakonda endaga ühinema kutsuda. Laaman ja teised kaaskonnast, kes koos Nefiga Jeruusalemmast tagasi kõnnu- maale rändasid, hakkasid Nefile vastu ja ta manitses oma vendi uskuma Issandasse. Seepeale sidusid Nefi vennad ta kõitega kinni ja plaanisid ta hävitada. Pange tähele Nefi palvet: „Oo Issand, nõnda nagu mul on sinusse usku, päästa mind mu vendade käest; jah, *anna mulle koguni jõudu, et ma võiksin purustada need kõidikud, millega ma seotud olen*” (1Ne 7:17;

rõhutus lisatud).

Kas teate, mida mina oleksin palunud, kui mu vennad oleksid mu kinni sidunud? „Palun, päästa mind sellest jamast JALAMAID!” Huvitav on see, et Nefi ei palvetanud, et ta olukorda muudetaks. Ta palus jõudu oma olukorra muutmiseks. Ma arvan, et ta palvetas nõnda seetõttu, et teadis ja mõistis lepituse tuge andvat väge ning tal oli sellega seoses kogemusi.

Ma ei arva, et kõidikud, millega Nefi oli kinni seotud, võluväl ta kätelt ja randmetelt maha pudenesid. Pigem arvan, et teda

Nefi ei palvetanud, et ta olukorda muudetaks. Ta palus jõudu oma olukorra muutmiseks.

meile kõigile on tuttav: „Me teame, et pärast kõike, mida me saame teha, saame me päästetud armu läbi.” (2Ne 25:23) Usun, et võime selle lepituse olulise tahu kohta palju õppida, kui kohates pühakirjades sõna *arm*, lisame sellele sõnad „tuge ja jõudu andev vägi”.

Näited ja tagamõtted

Sureliku rännaku sisuks on saada halvast heaks ja veel paremaks ning muuta koguni oma loomust. Mormoni Raamatus on hulganisti näiteid jüngritest ja prohvetitest, kes teadsid lepituse tuge andvast väest, mõistsid

õnnistati suurema püsivuse ja jõuga, millest tal endal puudu tuli, ning mille järel ta „Issanda jõul” (Mo 9:17) kõisi venitas, väänas ja sikutas ning lõpuks köidikud ka purustas.

Selle seiga mõte on lihtne ja selge. Kui mõistame lepituse tuge andvat väge ja rakendame seda, palvetame me ja taotleme oma olukorra muutmiseks jõudu, mitte ei palu oma olukorda muuta. Me pole enam need, kes lasevad end teistest mõjutada, me saame nendeks, kes ise tegutsevad (vt 2Ne 2:14).

Võtkem Mormoni Raamatust lugu sellest, kuidas Amulon Almat ja ta rahvast taga kiusab. Need head inimesed kuulsid keset kannatusi Issandat ütlemas:

„Ma kergendan samuti koormaid, mis on asetatud teie õlgadele, kuni selleni välja, et te ei tunne neid oma seljal. ...

Ja nüüd, sündis, et koormad, mis olid asetatud Alma ja tema vendade peale, tehti kergeks; jah, *Issand andis neile jõudu*, nii et nad jaksasid vaevata kanda oma koormaid ja nad alistusid kõiges rõõmsameelselt ja kannatlikkusega Issanda tahtele.” (Mo 24:14–15; rõhutus lisatud.)

Mis selle loos siis õieti juhtus? Koorma raskus ei muutunud. Inimesed ei saanud tagakiusamisest tingitud probleemidest ja raskustest kohe priiiks. Almale ja tema järgijatele anti jõudu, ning võimekamate ja tugevamatena tundusid neile pandud koormad kergemad. Need head inimesed said lepituse kaudu väge ise *tegutseda* ja oma olukorda *mõjutada*. Ja „Issanda jõul”

juhatati Alma ja ta rahvas turvalisele Sarahemla maale.

Võib-olla te imestate: „Kuidas mõista lepituse tuge andvat väge Alma ja tema rahva loo kaudu?” Vastuse leiate, kui võrdlete omavahel

kahte pühakirjasalmi Mo 3:19 ja Mo 24:15.

„[Jätab] maha [loomupärase inimese] ja [saab] pühaks Issanda Kristuse lepituse kaudu ning [saab] lapse sarnaseks – alistuvaks, tasaseks, alandlikuks, kannatlikuks, täis armastust, tahtlikuks alluda kõigile asjadele, mida Issand näeb sobivaks talle määrata, just nagu laps allub oma isale.” (Mo 3:19; rõhutus lisatud.)

Kui meist saavad surelikul rännakul halvast head ja veel paremad, kui jätame maha meis kõigis peituva loomupärase inimese ja püüame saada pühaks ning laseme muutuda

Alma ja tema rahvas kuulsid keset kannatusi Issandat ütlemas: „Ma kergendan samuti koormaid, mis on asetatud teie õlgadele, kuni selleni välja, et te ei tunne neid oma seljal.”

koguni oma loomusel, peaksid selles salmis loetletud omadused kõnelema selget keelt sellest, millised inimesed meist teiega saavad. Me oleme nagu lapsed – alistuvad, kannatlikud ja allaheitlikud.

Võrrele nüüd neid iseloomuomadusi salmis Mo 3:19 nendega, millega kirjeldatakse Almat ja tema rahvast: „Ja nad *alistusid* kõiges rõõmsameelselt ja *kannatlikkusega Issanda tahtele*.” (Mo 24:15; rõhutus lisatud.)

Mina leian, et nendes salmides kirjeldatud omadused on rabavalt sarnased ning osutavad sellele, et Alma hea rahvas oli saamas Issanda Kristuse lepituse tuge andva väe läbi veelgi paremaks.

Tuletage meelde Alma ja Amuleki lugu Al 14. Selles räägitakse tulesurmast, mis sai osaks paljudele ustavatele pühadele ning kuidas neid kahte Issanda teenijat hoiti vangis ja peksti. Pöörakem tähelepanu Alma palvele, mille ta vanglas ütles: „Oo Issand, *anna meile jõudu* vastavalt meie usule Kristusesse, koguni meie vabastamiseni välja!” (Al 14:26; rõhutus lisatud.)

Jällegi peegeldub Alma palves, et ta mõistab lepituse tuge andvat väge ja usub sellesse:

„Ja nad [Alma ja Amulek] rebisid puruks köied, millega nad olid kinni seotud, ja kui inimesed seda nägid, hakkasid nad põgenema, sest neid oli vallanud hirm hävitada saamise ees. ...

Ja Alma ja Amulek tulid vanglast välja ja nad ei olnud vigastatud, sest *Issand oli andnud neile väe* vastavalt nende usule, mis oli Kristuses.” (Al 14:26, 28; rõhutus lisatud.)

Ning jälle on tuge andev vägi ilmselge, kui head inimesed heitlevad kurjusega ja püüavad saada paremaks ning teenida veelgi tõhusamalt „Issanda jõul”.

Mormoni Raamatus on selle kohta üks õpetlik lugu veel. Peatükis Al 31 juhib Alma misjonitööd, mille eesmärgiks on tuua Kirikusse tagasi usust taganenud soramlased, kes olid ehitanud endale

Rameumptomi ning lugesid sellelt oma ettekirjutatud ja kõrki palvet.

Pange tähele Alma palvet jõu saamiseks: „Oo Issand, anna mulle, *et mul oleks jõudu*, et ma võiksin kannatlikkusega taluda neid kannatusi, mis saavad mulle osaks selle rahva süütegude pärast!” (Al 31:31; rõhutus lisatud.)

Alma palvetab ka, et tema misjonikaaslased saaksid samasuguse õnnistuse osaliseks: „Anna neile, *et neil oleks jõudu*, et nad võiksid taluda oma kannatusi, mis saavad neile osaks selle rahva süütegude pärast!” (Al 31:33; rõhutus lisatud.)

Alma ei palunud, et tema raskused temalt ära võetaks. Ta teadis, et esindab Issandat ja palvetas, et saada väge tegutsemiseks ja oma olukorra muutmiseks.

Selle näite juures on kõige olulisem ära öeldud Al 31. peatüki viimases salmis: „[Issand] andis neile ka jõudu, et nad ei peaks taluma mingisuguseid kannatusi, *muidu kui et need poleks neelatud rõõmust Kristuses*. Nüüd, see oli Alma palve järgi; ja seda seepärast, et ta palvetas usuga.” (S 38; rõhutus lisatud.)

Kannatused jäid alles. Kuid Almale ja ta kaaslastele anti lepituse tuge andva väe kaudu jõudu ja õnnistusi „[taluda] mingisuguseid kannatusi, muidu kui et need poleks neelatud rõõmust Kristuses”. Milline imeline õnnistus! Ja milline õppetund meile kõigile!

Näiteid tuge andva väe kohta leiab mujaltki kui pühakirjadest. Daniel W. Jones sündis 1830. aastal Ameerika Ühendriikides Missouri osariigis ja liitus Kirikuga 1851. aastal Kalifornias. 1856. aastal läks ta koos teistega päästma käsikärurühmi, kes olid sattunud tugevate lumetormide tõttu Wyomingi osariigis väljapääsmatusse olukorda. Kui päästerühm kannatavad pühad üles leidis, neile kõikvõimalikku abi andis ja korraldas haigete ja nõrkade sõidutamise Salt Lake Citysse, olid Daniel ja mõned teised noored mehed vabatahtlikult

nõus rühmaga jääma ja selle varasid kaitsma. Danielile ja ta kaaslastele jäetud toitu ja tagavarasid nappis ja need kahanesis kiiresti. Järgnev tsitaat Daniel Jonesi päevikust kirjeldab sellele järgnenud sündmusi.

„Metsloomi jäi peagi nii väheks, et meil polnud kedagi tappa. Sõime ära viimse kui liharaasu. Sellest ei piisanud, et söönuks saada. Lõpuks oli kõik otsas, alles oli jäänud vaid nahk. Proovisime sedagi süüa. Keetsime ära ja sõime ilma igasuguste maitseaineteta. See ajas kõikidel südame pahaks. ...

Lood olid süngemast sünged. Peale nälgitud kariloomadelt nülitud viletsate nahkade polnud enam midagi järel. Palusime, et Issand annaks meile juhatust, mida teha. Vennad ei nurisenud, vaid tundsid, et peavad usaldama Jumalat. ... Lõpuks tuli mul hea mõte, kuidas seda värki paremaks teha. Panin ette nahad enne keetmist puhastada – karvad ära kõrvetada ja maha kraapida. Tundus, et niiviisi saab halba maitset vähemaks. Pärast seda kui karvad maha kraabitud, tuli nahka tund aega ohtras vees keeta ning vesi koos kogu eraldunud liimainega minema visata. Seejärel tuli nahka hoolikalt pesta ja kaapida, veel külma veega pesta, siis süldiks keeta, maha jahutada, veidi suhkrut peale raputada ja ära süüa. See oli tõeliselt vaevaline töö, kuid midagi muud meil üle ei jäänud ja see oli ikkagi parem kui nälgimine.

Palusime Issandal meie kõhtu õnnistada, et ta *selle toiduga harjuks*. ... Nüüd näisid kõik pidusöögist rõõmu tundvat. Olime enne seda teistkordset katset kolm päeva söömata olnud. Nautisime seda luksuslikku toitu umbes kuus nädalat.”³

Sellises olukorras oleksin mina ilmselt palvetanud, et mulle antaks süüa midagi muud: „Taevane Isa, palun saada mulle vutt või pühvel.” Tõenäoliselt poleks mulle pähe tulnud palvetada, et mu kõhule antaks jõudu olemasoleva toiduga harjuda. Mida Daniel W. Jones teadis? Ta teadis Jeesuse

Kristuse lepituse tuge andvast väest. Ta ei palvetanud, et tema olukorda muudetaks. Ta palvetas, et saada jõudu oma olukorraga toimetulemiseks. Just nagu Alma ja tema rahvas, Amulek ja Nefi said jõudu, nii sai Daniel W. Jones vaimset inspiratsiooni ja teadis, mida oma palves paluda.

Kristuse lepituse tuge andev vägi annab meile jõudu teha seda, millega me ise iial hakkama ei saaks. Imestan vahel, kas oma viimse aja muretus maailmas – oma mikrolaineahjude, mobiiltelefonide, kliimaseadmetega varustatud autode ja mugavate kodude maailmas – õpime me kunagi tunnistama oma igapäevast sõltuvust lepituse tuge andvast väest.

Õde Bednar paistab silma oma ustavuse ja asjatundlikkuse poolest ning on oma vaikse eeskujuga mulle selle jõudu andva väe kohta tähtsaid õppetunde andnud. Ma nägin, kuidas ta vaevles ägedate ja lakkamatule hommikuste iiveldushoogudega – olles sõna otseses mõttes kaheksa kuud kõik päevad haige – ja seda kõigi oma kolme raseduse ajal. Me palvetasime kahekesi, et teda õnnistataks, kuid probleem ei kadunud. Küll aga anti talle tuge, et ta suudaks ära teha kõik oma toimetused, millega ta omal jõul iial poleks toime tulnud. Lisaks sellele olen ma aastate jooksul näinud, kuidas talle on antud jõudu tulla toime ilmaliku ühiskonna pilgete ja põlgusega, kui ta on Kiriku liikmena võtnud kuulda prohvetlikku nõu ja pidanud perekonda ja lastekasvatamist esmatähtsaks. Täna Susanit ja avaldan talle austust nende hindamatute õppetundide eest.

Päästja teab ja mõistab

Alma 7. peatükist saame teada, kuidas ja miks saab Päästja tuge andvat väge anda:

„Ja tema läheb, kannatades kõiksugu *valusid* ja *kannatusi* ja *kiusatusi*; ja seda seepärast, et läheks täide sõna, mis ütleb, et ta võtab enda

peale oma rahva *valud* ja *haigused*.

Ja ta võtab enda peale surma, et ta võiks päästa lahti surma köidikud, mis seovad tema rahvast; ja ta võtab enda peale nende *jõuetused*, et ta sisemus võiks olla täidetud

inimene ei pruugigi teada. Kuid Jumala Poeg teab ja mõistab, sest Tema tundis ja kandis meie koormaid ammu enne meid. Ja kuna Ta maksis ülima hinna ning võttis selle koorma enda kanda, on Tema osalus täielik ja Ta

saab ulatada meile oma halastava käsivarre nii paljudes elujärkudes. Ta saab ulatada sõbrakäe, puudutada, aidata – sõna otseses mõttes joosta meie juurde – ja anda meile jõudu olla midagi enamat, kui me iial suudaksime, ja aidata meil teha seda, millega me üksnes iseendale lootes toime ei tuleks.

„Tulge minu juure kõik, kes olete väevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamist!”

Võtke endi peale minu ike ja õppige minust, et mina olen tasane ja südamest alandlik; ja te leiate hingamise oma hingedele.

Sest minu ike on hea ja minu koorem on kerge!” (Mt 11:28–30)

Ma tunnistan Issanda Jeesuse Kristuse piiritust ja igavesest ohverdusest ning olen selle eest tänulik.

Tean, et Päästja elab. Olen kogenud nii Tema lunastavat kui ka Tema tuge andvat väge ja tunnistan, et need väed on tõelised ja meie kõigi jaoks olemas. Tõepoolest, „Issanda jõul” võime me teha mida iganes ja saada jagu kõigest, kui oma surelikul rännakul edasi pürgime. ■

Artikli aluseks on pühaliku koosoleku kõne Brigham Youngi Ülikoolis 23. oktoobril 2001. Täispika ingliskeelse kõne lugemiseks vt www.speeches.byu.edu.

VIITED

1. Vt Franklin D. Richards. Conference Report, okt 1965, lk 136–137; vt ka David O. McKay. Conference Report, apr 1954, lk 26.
2. Grace. Bible Dictionary; rõhutus lisatud.
3. Daniel W. Jones. *Forty Years among the Indians*, lk 57–58.

Meile ei saa sureliku rännaku ajal osaks ükski füüsiline valu, hingeahastus, vaimne kannatus, jõuetus ega nõrkus, mida Päästja juba kogenud poleks.

halastusega vastavalt lihale, et ta võiks teada vastavalt lihale, kuidas aidata oma rahvast vastavalt nende jõuetusele.” (Al 7:11–12; rõhutus lisatud.)

Päästja ei kannatanud ainuüksi meie üleastumiste pärast, vaid ka ebavõrdsuse, ebaõigluse, valu, ahastuse ja ängistuse pärast, mis meid nii sageli ümbritsevad. Meile ei saa sureliku rännaku ajal osaks ükski füüsiline valu, hingeahastus, vaimne kannatus, jõuetus ega nõrkus, mida Päästja juba kogenud poleks. Me võime nõrkusehetkel hüüda: „Keegi ei mõista! Keegi ei tea!” Ükski

*Kõikjal maailmas toob seminar
sinutaolisi noori Jeesusele Kristusele
lähemale.*

SEMINARI

õnnistused

Brittany Beattie

Kiriku ajakirjad

Sa pole ainuke, kes on otsustanud seminaris käia. Kõikjal maailmas kuulub seminar sadade tuhandete noorte ellu, kes jõuavad tundi bussi, kanuu, jalgratta või millegi muuga. Mõnel noorel tuleb vara tõusta, et õigeks ajaks kohale jõuda, sest tee on pikk. Mõni võtab selle teekonna ette õhtuti, mõni õpib mitu päeva nädalas oma kodus.

Seminaris käimine nõuab ohverdusi, kuid noored üle maailma leiavad, et seminaris osalemine on väärt igat jõupingutust. Kõikidel osalejatel on midagi ühist: seminaris kogetu lähendab neid Päästjale ja meie Taevasele Isale.

Lubatud õnnistuste saamine

Miks on seminar sinu jaoks tähtis? Põhjuste hulka kuuluvad ka järgmised lubadused viimse aja prohvetitelt ja apostlitelt:

- Sellest „saab taeva õnnistus kaasaja Iisraeli päästmiseks kõige raskemal tunnil”.¹
- See „[valmistab sind] ette esitama taastatud evangeeliumi sõnumit neile, keda [sul] õnnestub kohata”.²

- See aitab sul „olulisel kombel aru saada, mis on tõde”.³
- Seminar „annab suurepärase võimaluse saada selgeks õpetused, mis teevad sind õnnelikuks. See annab suurepärase võimaluse veeta aega koos omasugustega.”⁴
- „Sinu teadmised evangeeliumist suurenevad. Su usk tugevneb. Sa saad juurde palju toredaid tuttavaid ja sõpru.”⁵
- „Seminariga kaasnevad ... vaimuerksus, kõlbeline jõud meie ümber vohavast halvast eemale hoida, aga ka evangeeliumialaste teadmiste määratu suurenemine.”⁶
- See on „üks parimaid ettevalmistusi misjoniks”.⁷

Osalemiseks võimaluse leidmine

Seminaris käimine tähendab sageli seda, et sul tuleb leida selleks aega millegi teise meeldiva arvelt. Aga see on seda ohverdust väärt. Elijah Bugayong Filipiinidelt jõudis selle otsuseni viimasel keskkooliaastal. Kogu keskkooli vältel oli ta klassis alati olnud teisel kohal. Viimasel aastal otsustas ta saada parimaks õpilaseks ja kaalus oma eesmärgi saavutamiseks loobuda koguni

FOTOILLUSTRATSIOON AVALDATUD KHSI LOAL. ILLUSTREERINUD SCOTT GREER.

ÕNNISTUS, MILLE TOIME ON ELUAEGNE

„Palju aastaid tagasi oli mul eriline võimalus varahommikust seminari läbi viia. Tund toimus igal koolipäeval poole seitsmest poole kaheksani. Kaks aastat vaatasin ma, kuidas unised õpilased klassi komberdasid ja ootasid, millal ma nad üles äratan. Kui palve oli tehtud ja vaimne mõte esitatud, nägin ma helgeid päid virgumas, et oma teadmisi evangeeliumist suurendada. Kõige keerulisem oli tunnis arutelu õigel ajal lõpetada, et nad edasi tavapärastesse koolitundidesse saata. Õppeaasta jätkudes nägin ma, kuidas õpilased enesekindlamaks muutusid, lähedasi sõpru leidsid ja kuidas nende tunnistus evangeeliumist kasvas.

Mõned aastad tagasi olin ma ühe linna toidukaupluses – siit mitte kaugel –, kui kuulsin, et keegi hõikab mind. Pöörasin ringi ja ütlesin tere kahele endisele seminariõpilasele. Nad olid nüüd abikaasad. Nad tutvustasid mulle oma nelja ilusat last. Jutuajamise käigus kuulsin hämmastusega, kui paljude seminarikaaslastega nad pärast kõiki neid aastaid ikka veel ühendust peavad. See oli tõendiks erilistest sidemetest, mis tolles väga varases hommikuses seminaritunnis tekkisid.”

Elder L. Tom Perry Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist. Receive Truth. – Ensign, nov 1997, lk 62.

seminarist, kus ta varemalt oli käinud.

Ühel päeval aga muutis ta meelt. „[Vaatasin] oma tunniplaani,” ütleb ta. „Selle kõrval oli raamatuvirn, nelikköide koos seminarikaustiku ja -õpikuga. Küsisin sügaval sisimas iseendalt: „Mis on kõige tähtsam?””

Elijah leidis vastuse Mt 6:33-st: „Ent otsige esiti Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi!” Ta otsustas käia seminaris edasi ja leida aja tasakaalus hoidmiseks ja oma hinnetega tegelemiseks muid võimalusi. Õppeaasta lõpus valiti ta abituriente esindama ja ta pälvis koguni ülikooli stipendiumi.

Et seminarist võimalikult palju kasu saada, otsustas Spencer Douglas Ameerika Ühendriikidest Alabama osariigist loobuda mõnest seltskonnaüritusest. Kahel esimesel aastal ärkas ta hommikul kell 4, et seminaris osaleda, ja kahel viimasel aastal kell 5. „Ma ei saanud käia sõpradega hilisõhtustel üritustel, sest pidin vara magama minema. Kui ma seda ei teinud, ei suutnud ma järgmisel hommikul täiel määral seminaris osaleda ega midagi õppida.” Spenceri jaoks polnud tähtis üksnes osavõtt. Ta tahtis olla ärkvel ja valmis õppima.

Elder Dallin H. Oaks Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist on õpetanud: „Kui miski on hea, pole see piisav põhjus selle tegemiseks. Häid asju, mida me saame teha, on kaugel

enam kui aega nende tegemiseks. Mõned asjad on paremad kui hea ja nendele peaksime me pöörama oma elus esmatähelepanu.”⁸ Seda nõuannet on tähtis meeles hoida, kui otsustad, kuidas seminari oma ajakavas esmatähtsaks pidada.

Misjoniks valmistumine

Seminar annab suurepärase ettevalmistuse misjonitööks, mida teed praegu liikmena ja ka põhimisjonäritööks, kui peaksid seda tegema tulevikus. Peruust pärit Franco Huamán Curinuqui teab, et pühakirjade uurimine seminaris on aidanud tal misjoniks valmistuda.

Tema sõnul on see ettevalmistus seda väärt, et seminari minekuks hommikul kell 4 ärgata, teatud kuudel, kui vesi üle kallaste tõuseb, kanuuga sõita ning seejärel tundi jõudmiseks läbi muda sumada. Ta ütleb: „Et misjoniks valmis olla, tahan ma seminari ära lõpetada ja seejärel instituuti minna. Minu areng Kirikus jätkub.” Seminar on tema jaoks tähtis, sest seal õpib ta pühakirju ja jätab meelde olulisemaid salme, mis aitavad tal olla parem misjonär.

Õnnistatus igas eluvaldkonnas

Seminarides saavad noored kogu maailmas jõudu palju enamaks kui pühakirjade uurimiseks. Inglise maalt pärit Cameron Lisney avastas, et teda on õnnistatud kõikides

eluvaldkondades. „Seminarist pole abi ainuüksi vaimsetes asjades, vaid ka koolis ja hariduse omandamisel,” ütleb ta.

Kui päeva varakult alustada, paneb see aju tööle, leiab ta. „Mõned mu sõbrad ütlesid, et neil on liiga palju tegemist, et seminaris käia – aga ega nad ju kell 6 hommikul matemaatikat korda! Nagu teame, aitab Issand sind eksamite tegemisel, ja kui käid seminaris, aitab Ta sind veel enam,” ütleb Cameron.

Loomulikult aitas seminar tugevenda ka Cameroni tunnistusel. Ta ütleb: „Minu tunnistus sai alguse seminarist. 14-aastase noorukina oli mul evangeeliumiga tõsiseid raskusi. Ma ei hoolinud kirikust, ma tegin asju, mida poleks pidanud tegema. Veel mõni kuu ja ma oleksin olnud täiesti lootusetu.” Kui siis sõber teda seminari kutsus, otsustas ta minna. Siis õnnistused alles algasid.

„Hakkasin taas tundma Vaimu,” ütleb Cameron. „Olin kirikus tähelepanelik ja käisin pühapäevakooli ja preesterluse tundides. Järjest kergemaks läks ja ma tundsin, et olen õnnelik. Lõpuks sain ise tunnistuse evangeeliumist.” Käinud kaks kuud seminaris, käis Cameron piiskopi jutul ja ta pühitseti Aaroni preesterluses õpetajaks.

Cameron teab, et seminar aitab

tal tugevamana maailma kiusatustele vastu panna. Tema sõnul avastas ta „seminari jätkudes, et saab hõlpsamini hakkama probleemidega, mida maailm talle ette söötab. Täna maailmas on päris karm olla noor – kõikjal meie ümber on varitsemas patt. Ma tunnistan teile, et kui käite seminaris, leiate jõudu ennast patu eest kaitsta. Seminar annab teile vaimse kaitsekiibi. Mu teele on heidetud palju erinevaid katsumusi ja kiusatusi ning seminar on aidanud mul püsida kindlalt kitsal ja ahtal rajal.”

Üksteise tugevdamine

Seminaris saab kokku teiste omaealiste noortega, kes jagavad sinu tõekspidamisi. Vika Tšeliškova

Venemaalt ütleb: „Mind inspireerivad minuga ühtemoodi mõtlevad inimesed, kes järgivad samasuguseid kõlbelise käitumise norme nagu mina, kes usuvat Jumalasse nii nagu minagi.” Ta lisab: „Kui mul on küsimusi, saan ma neid arutada oma seminariõpetaja ja kaasõpilastega. Saan jagada teistega oma mõtteid ja tunnistust, et seeläbi iseenda ja teiste usku tugevdada. Kui loeme üheskoos pühakirju ja mõtiskleme nende sisu üle, saame Jumala ja üksteisega lähedasemaks.”

Ksenija Gontšarova Ukrainast on märganud samasuguseid tulemusi. Ta sõnab: „Kui jagame üksteisega oma kogemusi, saame tugevamaks ja mõistame pühakirju paremini. Kui räägime tunnis meile

PRESIDENT HENRY B. EYRINGI SEMINARIST MÕJUTATUD ELU

Mildred Bennion oli üks neist, kes 1912. aastal Granite'i seminari esimeses seminariklassis käis. Talle sündis hiljem poeg Henry B. Eyring, kes nüüd on esimene nõuandja Esimeses Presidentkonnas.

Mildred mõistis, kui tähtis on seminar tema elus ja soovis, et ta lastele saaksid osaks samad õnnistused, mis tema oli seminarist saanud ja nõnda tegi pere suure otsuse: „Selleks et meie pojad saaksid käia seminaris ja instituudis ning leida sõpru meie oma inimeste seast, kolisime me Utah' osariiki, mis meile rahaliselt päris kalliks osutus. See peaks andma vastuse küsimustele, mida ma sellistest asjadest arvan.” (Tsiteerinud C. Coleman. History of Granite Seminary, lk 142.)

Kiriku hariduse tähtsustamine Eyringite peres jätkus. President Henry B. Eyringist sai 1971. aastal Kirikule kuuluva Ricks Kolledži (tänapäevane BYU – Idaho) president ning aastatel 1980-1985 ja 1992-2005 teenis ta Kiriku haridusvolinikuna.

osaks saanud kogemustest, näen ma, kuidas evangeelium minu ja mu kaastelaste elu mõjutab.”

Taevase Isa ja Jeesuse Kristuse tundmaõppimine

Hiljuti küsiti ühtedelt noortelt inimestelt, kuidas seminar on neid õnnistanud. Nende vastustest koorus välja kõige peamisem – seminar lähendab neid Taevasele Isale ja Päästjale. Vanem David A. Bednar Kaheistkümneme Apostli Kvoorumist on õpetanud: „Kõik teemad, mida seminaris uurite, on tähtsad. Keskendudes igal aastal erinevale pühakirjaköitele, on põhitähelepanu ikka ja alati Issandal Jeesusel Kristusel.”⁹

Järgnevalt mõned mõtted teismelistelt noortelt, kuidas seminar on lähenetanud neid Jeesusele Kristusele.

- „Lugenud kõiki neid arvukate prohvetite lugusid ja mõistnud, kui tähtis ma Päästja jaoks olen, olen saanud teada, mida Ta minu heaks teeb. Mõistan, et Ta armastab mind sedavõrd, et minu valu eest surra ja kannatada.”
- „Seminar on suurepärane viis päeva alustamiseks. Kui väsinud ma ka poleks, tunnen ma Vaimu ja kasvavat jõudu. Kui peaksin päeva jooksul raskusi kohtama, tean ma ilma kahtlemata, et mu Päästja armastab mind ning mul jagub meelekindlust õige asja eest välja astuda.”

- „Olen Kirikus pöördunu. Hakkasin käima seminaris veel enne, kui sain ristitud. Ma ei tea, kas oleksin ilma seminarita üldse ristitud saanud. Ilma seminarita poleks mu elus praegu Päästjat ja ma ei teaks, et võin oma pattude eest andeks saada. Taevane Isa ja Jeesus Kristus ei kuulunud varemalt mu ellu. Seminar aitas mul Nad üles leida ning nüüd Nad on igaveseks minu ja mu tulevaste laste elus.”
- „Igapäevane osavõtt seminari tööst aitas mul saada lähedasemaks Issanda ja Päästja Jeesuse Kristusega. Mulle on saanud selgeks Tema õpetused, see, kui väga Ta mind armastab ja kuidas saan Tema juurde elama naasta.”
- „Seminaris omandavad pühakirjad minu jaoks sügavama tähenduse. Seminar tuleb mulle igal hommikul meelde, et püüaksin oma igapäevategemistes olla Kristuse sarnane.”
- „Seminar õpetas mind pühakirju lugema. Mitte üksnes lugemisest rõõmu tundma, vaid ka loetut oma ellu rakendama. Õppisin õpetusi ja põhimõtteid, mis tugevdasid mu tunnistust armastavast Taevasest Isast ja Jeesusest Kristusest. See tunnistus jääb mulle kogu eluks.”

Kuna seminaris käimisega kaasneb nii palju õnnistusi, on kerge mõista, miks noored kogu maailmas seminari oma ajagraafikus esikohale asetavad. ■

VIITED

1. Boyd K. Packer. Teach the Scriptures, kõne Kiriku Haridussüsteemi õpetajatele, 14. okt 1977, lk 3.
2. L. Tom Perry. Lati tõstmine. – www.jeesusekristusekirik.ee, 177. sügisene üldkonverents.
3. Richard G. Scott. Realize Your Full Potential. – Liahona, nov 2003, lk 42.
4. Gordon B. Hinckley. Stand True and Faithful. – Ensign, mai 1996, lk 93.
5. Gordon B. Hinckley. The Miracle Made Possible by Faith. – Ensign, mai 1984, lk 47.
6. Gordon B. Hinckley. The State of the Church. – Ensign, mai 1991, lk 52.
7. Ezra Taft Benson. Our Responsibility to Share the Gospel. – Ensign, mai 1985, lk 7.
8. Dallin H. Oaks. Hea, parem, parim. – www.jeesusekristusekirik.ee, 177. sügisene üldkonverents.
9. David A. Bednar. Conclusion and Testimony. Welcome to Seminary 2010–2011. www.seminary.lds.org/welcome.

SEMINARI AJALUGU

Järgnev ülevaade annab teada, kuidas seminar on aastate jooksul kasvanud.

- 1888: President Wilford Woodruffi juhatusel moodustatakse Kiriku haridusnõukogu, kelle juhtida jäävad Kiriku hariduslased ettevõtmised, sh pärast koolitunde toimuv usuõpe.
- 1912: Esimesed päevase õppevormi seminaritunnid. Osaleb 70 õpilast, kes koolipäeviti tund aega seminaris käivad. Tunnid toimuvad Granite'i Keskkooli vastas Salt Lake Citys Utah' osariigis Ameerika Ühendriikides.
- 1925: Õpilaste arv ulatub 10 tuhandeni.
- 1948: Seminar jõuab väljapoole Ameerika Ühendriike – Kanadasse.
- 1950: Kalifornias alustatakse igapäevaste seminaritundidega (varasem nimi: „varahommi-kune seminar“). Õpilased kogunevad enne kooli algust Kiriku kogudusehoonetesse.
- 1958: Õpilaste arv ulatub 50 tuhandeni.
- 1958: Seminar jõuab Kesk-Ameerikasse – Mehhikosse.
- 1962: Seminar jõuab Euroopasse – Soome ja Saksamaale.
- 1963: Seminar jõuab Aiasse – Jaapanisse.
- 1965: Õpilaste arv ulatub 100 tuhandeni.
- 1967: Koduõppe seminari algus maapiirkondades, kus õpilased õpivad neli päeva nädalas kodus ja kohtuvad igal nädalal üks kord.
- 1968: Seminar jõuab Austraaliasse.
- 1969: Seminar jõuab Lõuna-Ameerikasse – Brasiiliasse.
- 1972: Seminar jõuab Aafrikasse – Lõuna-Aafrika Vabariiki.
- 1983: Õpilaste arv ulatub 200 tuhandeni.
- 1991: Õpilaste arv ulatub 300 tuhandeni.
- 2012: Seminar töötab üle maailma 134 riigis, õpilasi u 370 tuhat.

KUTSE PÖÖRDUNULE

Helena Hannonen

Peagi pärast seda, kui mind Soomes Lappeenrannas kümneaastasena ristiti, sain Kirikus esimese kutse. Aasta oli siis 1960 ja meie väikeses koguduses vajati hädasti kedagi, kes sakramendikoosolekul laulmist klaveril saadaks. Seda ülesannet paluti täita minul.

Olgugi et mu ema mind ja mu venda alati kunstilisi andeid arendama oli innustanud, ei osanud ma klaverit mängida ja klaverit meil ei olnud. Et ma aga tahtsin oma kutset täita, tegime plaani.

Rääkisime pereõhtul, mida see kutse meie kõigi jaoks tähendab. Kuna mu ema oli kahe lapsega lesknaine, teadsime, et klaveri ostmine ja õppetundide eest tasumine saab olema meie jaoks suur väljakutse. Jõudsime otsusele, et

*Olin äsja usule
pöördunud ega
osanud klaverit
mängida. Sel-
legipoollest olin
tänulik, et mind
koguduse klaveri-
saatjaks kutsuti
– see muutis
mu elu.*

igauks meist teeb mõningaid ohverdusi.

Esimene ohverdus, mille mu pere tegi, oli rahaline. Otsustasime sõita kevadest sügiseni bussi asemel jalgrattaga. Mu vend Martti oli vapper ja temast sai eriti hea rattasõitja – ta sai sellega hakkama isegi lumes ja jääs. Mina jätsin enamuse valmisriietest ostmata ja õppisin ise õmblema. Õppisime ka säästlikult elama. Hakkasime maal vanavanemate kodu lähedal aeda pidama ja talveks hoidiseid tegema. Meie „puhkuseks” olid ema templireisid Šveitsi ning piknikud ja laagrid kodu lähedal.

Teine ohverdus, mille mu pere tegi, oli seotud ajaga. Jagasime ära kodused tööd ning leidsime teisteks tegemisteks ja koolitööde täitmiseks muu aja. Nii jäi mul aega ka klaverit harjutada. Kõigi meie ohverduste ja pingutuste juures ei jäänud emal märkamata, et meil polnud vaba aega, et teiste omavanuste kombel sekeldustesse sattuda. Juhtus nii, et minu kutsest sai perekonna kutse ammu enne seda, kui ma nootigi mängida oskasin.

Hakkasin kohalikus koolis muusikaõpetaja juures tunnis käima. Harjutasin paberist klaviaatuuril ja kirikus klaveril. Kui mu klaveriõpetaja ära kolis, ostime me tema klaveri ära ja mind võttis oma õpilaseks meie piirkonnas üks mainekamaid klaveriõpetajaid.

Kirikulaule õppisin ma iseseisvalt ja harjutasin palju koos koguduse muusikajuhiga. Kõik julgustasid mind – isegi kui mõni vale noot sisse lipsas. Mu õpetaja oli jahmunud, kui kuulis, et ma mängisin inimeste ees veel enne seda, kui lood päris selged olid ja neid peast mängida suutsin. Aga eks olnud ühel käel mängimine ikkagi parem, kui päris ilma muusikata läbi ajada.

Sõitsin tundi rattaga ja talve saabudes püüdsin võimalusel jalgsi või suuskadel minna. Pühapäeviti läksin üksi Kiriku koosolekutele, et tund aega varem kohal olla ja veidi aega harjutada. Bussiga sõitsin ainult siis, kui temperatuur langes alla -15°C. Vihmast ja lumest ma ei hoolinud. Kõndides läks aeg kiiresti, sest mul oli seltsiks palju ilusaid kirikulaule. Kiriku poole astudes ületasin ma teerajajatega tasandikke (vt „Tulge, kõik pühad,” Kiriku lauluraamat, lk 2), kõndisin Siionis kõrgel mäel (vt „Seal kõrgel mäe peal,” Kiriku lauluraamat, lk 5) ja olin koos noortega, kes iial ei kõhkle (vt „True to the Faith,” Hymns, lk 254). Kuigi olime perega tolles Venemaa piiräärses Ida-Soome kogukonnas ainukesed viimse aja pühad, ei tekkinud mul nende laulude toel iial kõhklusid.

Aastate möödudes hakkasin mängima järjest paremini ning lisaks sellele, et õigel ajal õiged noote tabada, suutsin ka ise muusikat luua. Õppisin valima muusikat palvemeelselt, et Vaim oleks koosolekul. Ja mis kõige tähtsam, minu tunnistus evangeeliumist tuli läbi muusika. Kui ma iialgi milleski kahtlesin, meenusid mulle iseenesest kirikulaulude sõnad, sõnumid ja tunded, mis nendega kaasnesid. Teadsin, et evangeeliumi põhimõtted ja talitused on õiged, sest olin need rida rea ja noot noodid järel selgeks saanud.

Mul on meeles üks päev, kui mu pühendumine nendele põhimõtetele proovile pandi. Olin 14-aastane. Mulle meeldis ujuda, unistasin ujumisest olümpiamängudel. Ma ei osalenud võistlustel pühapäeviti, kuid ujujana läksin üha paremaks. Enne Mexico olümpiamänge kutsus treener mind eritreeningutele.

Paraku toimusid need pühapäevahommi-
kuti pühapäevakooli ajal. Mõtlesin ja jõudsin
järeltulele, et võiksin minna trenni, pühapäe-
vakoolist puududa ja jõuda õhtuseks sakra-
mendikoosolekuks õigeks ajaks kirikusse.
Kogusin bussipileti jaoks raha ja mul oli kõik
planeeritud. Rääkisin oma plaanist laupäeval
enne esimest treeningtundi emale.

Nägin ta silmis kurbust ja pettumust, kuid
ta lausus vaid, et otsustagu ma ise, mida teha,
mulle on õpetatud, mis on õige. Tol õhtul
jäid laulu „Vali õige” sõnad mind kummi-
tama („Choose the Right,” Hymns, lk 239).
Need keerlesid mu peas ringi nagu katkine
grammofoniplaat.

Pühapäeva hommikul oli mul kott ujumis-
asjadega ühes ja nooditasku teises käes. Loot-
sin panna ema uskuma, et lähen kirikusse.
Läksin välja bussipeatusesse. Bussipeatus, kust
sai sõita ujulasse, jäi minu poole tänavat, see,
kust kirikusse oleksin saanud, jäi teisele poole.
Ootamine ärritas mind. Mu kõrvus kumises
tolleks päevaks pühapäevakooli alguseks
planeeritud lauluviis „Kas olen teinud head?”
(„Have I Done Any Good?” Hymns, lk 223).
Teadsin omast kogemusest, et raske rütmi,
keeruliste sõnade ja kõrgete nootide tõttu võib

*Üks buss viinuks
mind Kirikusse
kutset täitma, teine
mu lapsepõlve-
unistuse – maail-
maklassis ujumise
juurde. Sain
vastuse kiriku-
laulude sõnadest,
mida olin nii palju
mänginud.*

see laul ilma korralikku saateta katastroofi
põhjustada.

Kui ma neid mõtteid veeretasin, jõudsid
kohale mõlemad bussid. Ujulasse viiv buss
peatas, et mind peale võtta, ning kiriku poole
sõitva bussi juht pidas samuti kinni ja vaatas
mind nõutu pilguga, sest olin alati tema bussi
peale läinud. Vaatasime teineteisega mõned
sekundid tõtt. Mida ma ootasin? Olin vali-
nud Issanda (vt „Who’s on the Lord’s Side?”
Hymns, lk 260). Olin lubanud minna sinna,
kuhu soovib Tema, et ma läheksin (vt „Ei
mäe tippu pea minema,” Kiriku lauluraamat,
lk 46). Olin juba ammu teinud otsuse käske
pidada (vt „Keep the Commandments,”
Hymns, lk 303).

Enne kui mu aju südamele järele jõudis,
asus keha tegutsema. Sööstsin pöörase kiiruga
üle tee ja viipas teisele juhile, et ta edasi
sõidaks. Tasusin sõidu eest ja liikusin kirikusse
suunduva bussi tagaossa, vaadates pealt,
kuidas mu ujumisega seotud unistused vastas-
suunas sõidavad.

Kõik arvasid, et nutsin tol päeval, kuna
tundsin Vaimu. Tegelikult nutsin ma hoopiski
sellepärast, et mu lapsepõlveunistused oli
just purunenud, ja et mulle hingamispäeval

ujumine üldse oli mõttesse tulnud. Tol pühapäeval, nii nagu enne ja pärast seda, täitsin ma oma kutset.

Ajaks, mil pidin ülikooli minema, olin õpetanud mitu koguduseliiget laulmist juhatama ja klaverit mängima. Jätkasin klaverimängu ka ülikoolis ja käisin orelitunnis. Arvasin, et mu võimalused Ladina-Ameerikast näha on igaveseks kadunud, kui võistlusujumisest loobusin, aga kui olin saanud Brigham Youngi Ülikoolis magistrikraadi, teenisin ma misjonil Kolumbias. Andsin ka misjonil klaveritunde. Tahtsin jätta neile pühadele muusika. Kolumbia lapsed ja noored käisid kuumas päikeses käes maha pikki kilomeetreid, et klaverit õppida. Ka nemad alustasid mängimist ühe käega, enne kui mõlema käega mängima õppisid. Nende ohverdused klaverimängu õppimisel olid minu omadest veelgi suuremad.

Minu ristimisest on möödas üle 50 aasta. Olen oma kodust Soomemaal palju kordi eemal olnud. Igal pool, kus iganes ma ka poleks olnud, on alati vajatud kedagi, kes kirikulaule klaveril saadaks. Muusika on keel, mis on rajanud mõistmise ja armastuse silde kõikjal üle maailma.

Nüüd on mu liigesepõletikust vaevatud sõrmed aeglaselt jäänud. Minu asemele on astunud palju minust võimekamaid muusikuid. Mõeldes mu esimestele Kiriku-aastatele, ohverdustele, jalgsi maha käidud kilomeetritele ja asjadele, ilma milleta ma hakkama pidin saama, tunneb mu ema sageli kurbust. Ta arvab, et

Andsin Kolumbias misjonil olles klaveritunde. Lapsed ja noored tegid muusika nimel suuri ohverdusi, käies kuumas päikeses käes maha pikki kilomeetreid, et klaverit õppida.

külm on see, mis mu liigesepõletikule kaasa on aidanud. Mina aga kannan oma „lahinguarme” rõõmuga. Valasin oma mure ja rõõmu muusikasse. Õppisin naerma ja nutma sõrmedega.

Mu süda hõiskab tänulikkusest, kui mõtlen, et Taevane Isa ja minu juhid hoolisid piisavalt palju, et paluda ühel noorel tütarlapsel sellist rasket ülesannet täita. See kutse aitas mul evangeeliumi sügavamini mõista ja võimaldas mul aidata teistel muusika kaudu Vaimu tunda. Olen elav tõestus sellest, et uued pöördunud vajavad kutset – isegi väikesed tüdrukud, kes ei oska klaverit mängida. Avastasin läbi oma esimese kutse, et koos Jumalaga pole miski võimatu ning et Tal on iga oma lapse jaoks plaan ja eesmärk. Läbi muusika sain ma vankumatu tunnistuse Jeesuse Kristuse taastatud evangeeliumist. ■

Koguduse nõukogud TÖÖHOOS

LaRene Gaunt

Kiriku ajakirjad

*Viimse aja pühad õnnistavad koguduste
nõukogude läbi abivajajaid.*

2011. aasta 22. mai öösel tabas Joplini linna Missouri osariigis Ameerika Ühendriikides sireenide kõrvulukustava huilgamise saatel ränk keeristorm, mis hävitas kodusid ja inimesi. Tornaado tabas rängalt Joplini I kogudust. Piiskop Chris Hoffman ja koguduse nõukogu alustasid otsekohe koguduse liikmete kohta aru pärimist.

„Meil oli tegevusplaan olemas. Olime rääkinud vajalikest ettevalmistustest koguduse nõukogus juba ammu enne katastroofi,” ütles piiskop. „Lootsime ka, et Vaim ütleb meile, mida peame tegema. Elektriinid olid maas. Mobiiltelefonid ei töötanud. Palvetasime ja kuulasime, et saada vastuseid. Ja vastused tulid – need ei jää kunagi tulemata. Mul oli piiskopina hea meel liikmetelt kuulda: „Ma tegin seda”, aga mitte: „Mida ma tegema pean?””

Joplinis toimunu näitab, kui vägev võib olla üks üksemelne koguduse nõukogu. „Koguduse nõukogu koosolek on üks tähtsamaid koosolekuid Kirikus,” kirjutas vanem M. Russell Ballard Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist, „sest preesterluse kvoorum ja abiorganisatsioonide juhid saavad piiskopkonnaga aru pidada ja plaane teha. ... Usun, et koguduse nõukogu võib olla Kiriku ülejäänud nõukogude ja komiteede seas meie Isa laste abistamisel üks mõjuvõimsamaid.”¹

Neid liidab armastus ja usk

Ecuadori väikese džungliküla Puerto Francisco de Orellana liikmeid liidab armastus ja usk. Kord kuus koos käiv koguduse nõukogu näitab ilmekalt, kui väga hoolitakse seal liikmete heaolust. Kõigepealt keskendutakse liikmetele ja peredele, seejärel uuritakse, millist abi võiksid anda programmid. Inspiratsioon ei jää tulemata.

Paljud liikmed vajavad abi töökoha leidmisel. Koguduse nõukogu on leidnud, et paljusid probleeme saab lahendada koha peal. Kui nõukogu arutas üksikema vajadusi, kelle väikesel tütre oli probleeme tervisega, teadis Abiühingu juhataja töökohta, kus ema saaks tööd teha ja ikkagi tütre lähedal olla.

Koguduse nõukogu on pöördunud abi saamiseks ka Kiriku abivahendite, näiteks VAP Tööhõiveteenistuse õpikodade materjalide poole.² Nõukogu korraldab tunde, mida veab üks koguduse liikmetest. Selle abil on üks koguduse liige endale parema töö leidnud.

Ramiro Reyes, esimene nõuandja koguduse juhatuses, ütleb koguduse nõukogu kohta järgmist: „Oleme Issanda käepikendused. Ta jõuab oma eesmärkidele meie tegevuse kaudu.”

SOOVITUSI NÕUKOGUDELE

Oma raamatus „Counseling with Our Councils” (Nõukoguga nõu pidamine) annab vanem M. Russell Ballard Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist kolm järgmist soovitusi:

„Esiteks, keskenduge alustõdedele.” Järgige ettekirjutusi Kiriku juhtimise käsiraamatu „Handbook 2: Administering the Church” 4. peatükis, mille leiab internetiaadressilt www.LDS.org Kirikus teenimist käsitlevast osast „Serving in the Church”.

„Teiseks, keskenduge inimestele mitte programmidele.” Teie tähelepanu keskmeks olgu „uute liikmete lõimimine, väheaktiivsete tagasitoomine, noorte mured, liikmete majanduslik olukord ning üksikemade ja leskede vajadused.”

„Kolmandaks, nõukogud on nõu pidamiseks ja mõtete vahetamiseks, mitte ainult aruannete esitamiseks ja loengute pidamiseks. Looge õhkkond, mis soosib arvamuste avaldamist, kus iga üksik inimene või rühm inimesi on tähtis ning igaühe arvamus hinnaline.” Inimeste vaatenurgad ja taustad on erinevad, mistõttu igaühest võib olla abi liikmete vajaduste mõistmisel.

Vt vanem M. Russell Ballard Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist. *Counseling with Our Councils*, 1997, lk 106, 109, 112.

Tee, mis viib templisse

Pärast seda, kui Algühingu juhataja Melissa Fisk Ameerika Ühendriikides Liverpoolis koguduse nõukogu koosolekul oli viibinud, hakkas ta aru saama selle väest. Kui ta oma käe kotti märkmiku järele oli sirutanud, puutus talle silma foto kahekümne kaheksast Algühingu lapsest Palmyra templi trepil. Lapsed olid herilasehammustustest paistes. Üheks hetkeks uitas ta tähelepanu koosolekust eemale ja ta mõtted peatusid päeval, kui koguduse Algühing oli läinud Palmyra templi juurde, et tunda seal valitsevat pühalikku hingust. Kui lapsed oma tekid laiali laotasid,

häärisid nad tahtmatult herilasi nende pesas.

Kui kõigi eest oli hoolt kantud, kutsusid juhid lapsi oma kätega templit puudutama. Lapsed ei tahtnud seda teha, sest kartsid, et seal võib olla veel herilasi. Seepeale võtsid lapsevanemad ja juhid end ritta ning moodustasid teeraja, mis viis templini. See andis lastele julgust edasi liikuda.

Kuni koguduse nõukogu tegevus taas Melissa tähelepanu haaras, jõudis ta veel mõelda: „Kui vaid kõigi ümber oleksid sellised armastavad sõbrad ja juhid, kui nad templi poole liiguvad!”

VASAKUL: FOTOILLUSTRatsioon JOSHUA J. PERKEY.

KES MOODUSTAVAD KOGUDUSE NÕUKOGU?

Loetletud preesterluse ja abiorganisatsioonide juhid täidavad nõukogus kahesuguseid ülesandeid: 1) nad on nõukogu liikmed, kes aitavad leida piiskopil võimalusi koguduse vajaduste ja murede lahendamiseks; 2) nad

Piiskopkond

Piiskopkond vastutab kõikide koguduse liikmete, ühingute ja ettevõtmiste eest. Koguduse nõukogu juhib piiskop, kes parematele otsustele jõudmiseks peab nõu oma nõuandjatega ja koguduse nõukoguga, kui see on tarvilik.

(Vt Handbook 2: Administering the Church, 4.1; 4.2.)

Koguduse asjur

„Koguduse asjur protokollib koguduse nõukogu koosolekutel antud ülesanded ja vastu võetud otsused. ... Tema ülesandeks on vajalike statistiliste andmete hankimine Kiriku ülestähenduste pidamise tarkvarast.”

(Handbook 2: Administering the Church, 4.6.4.)

Täitevsekretär

„Täitevsekretär valmistab ette koguduse nõukogu koosoleku päevakorra. ... Lisaks sellele võib piiskop paluda temalt abi nõukogu liikmete ülesannete täitmise jälgimisel. ... [Ta] võib olla ühtlasi vahendajaks koguduse nõukogu ja preesterluse täitevkomitee vahel.”

(Handbook 2: Administering the Church, 4.6.5.)

Melkisedeki preesterluse juhid

Ülempreestrite rühma juht ja vanemate kvoorumi juhataja vastutavad nende juhtimise all olevate meeste vaimse ja ajalise heaolu eest. Piiskop võib osa oma tööst peredega delegeerida kvoorumi ja rühma juhtidele.

(Vt Handbook 2: Administering the Church, 7.)

Koguduste misjonitöö juht

Koguduse misjonitöö juht koordineerib koguduse misjonitööd. Ta teeb koostööd põhi- ja koguduse misjonäridega. Piiskopi palvel juhatab ta koguduse nõukogu koosolekutel misjonitööga seotud arutelusid.

(Vt Handbook 2: Administering the Church, 5.1.3.)

Tema mõttelõng katkes, kui ta kuulis, kuidas Abiühingu juhataja ühe abi vajava õe kohta lausus: „Ta ei olnud möödunud pühapäeval kirikus. Ma hoolitsen selle eest, et tema külastusõpetajad talle järgmisest templireisist teada annaksid.”

„Neil on praegu päris raskeid asju käsil,” lisas vanemate kvoorumi juhataja. „Ma räägin nende koduõpetajatega ja vaatan, kas saame midagi ette võtta.”

„Noored naised võivad aidata lapsi hoida,” ütles Noorte Naiste juhataja.

Melissa märkas koguduse nõukogu liikmete nägudel siirast hoolt ja muret. Ta naeratas. „Issand *on* näidanud kätte

võimaluse, kuidas Tema lapsi kaitsta ja armastada,” mõtles ta. „Seda võimalust pakub koguduse nõukogu!”

Nagu Joplinis, Puerto Francisco de Orellanas ja Li-verpoolis nii avastavad Kiriku juhid jätkuvalt kõikjal üle maailma koguduste nõukogudega seonduvaid õnnistusi. Nad rakendavad nende nõukogude tavatut väge, et aidata Issandal oma lapsi õnnistada ja tööd lõpule viia. ■

VIITED

1. M. Russell Ballard. Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family, 1997, lk 102.
2. Töövihik „The Career Workshop Participant's Workbook” (tootekood 35163) on saadaval e-poest www.store.lds.org, jaotuskeskusest ja Kiriku Tööhõivekeskustest.

esindavad oma ühingut, on valmis koostööks, et teenida ja tugevdada oma koguduse liikmeid ja perekondi. (Viited piiskopkondadele käivad ka koguduste juhtuste kohta.)

Abiühingu juhataja

Abiühingu juhataja esindab koguduses 18-aastaseid ja vana- maid naisi. Ta teeb kõik, et aidata naistel tugevdada usku ja saada õigemeelse- maks, tugevdada pe- rekonda ja kodu ning aidata abivajajaid.

(Vt Handbook 2: Administering the Church, 9.)

Noorte Meeste juhataja

Noorte Meeste ju- hataja taotluseks on tugevdada koguduses 12- kuni 18-aastaseid noori mehi. Oma nõu- andjate toel abistab ta Aaroni preesterluse juhatust (piiskop- konda) ja veab skaudi- programmi seal, kus sellega tegeletakse.

(Vt Handbook 2: Administering the Church, 8.3.4.)

Noorte Naiste juhataja

Noorte Naiste juhataja taotluseks on tugev- dada koguduses 12- kuni 18-aastaseid noori naisi. Tema ko- hustuseks on „aidata igal noorel naisel olla vääriline sõlmima ja pidama pühi lepin- guid ning saama osa templitalitustest”.

(Handbook 2: Administering the Church, 10.1.1.)

Algühingu juhataja

Algühingu juhataja esindab koguduses 18-kuuseid kuni 11-aastaseid lapsi. Tema arvamus tuleb koguduse nõukogule kasuks, kui käsitle- takse koguduse lapsi puudutavaid küsimusi.

(Vt Handbook 2: Administering the Church, 11.)

Pühapäevakooli juhataja

Pühapäevakooli juhataja vastutab evangeeliumiõpetuse eest pühapäevakooli tundides. „Ta teeb koguduse nõukogu koosolekul ettepane- kuid, kuidas liikmete õppimist ja õpetamist paremini organisee- rida nii kirikus kui kodus.”

(Handbook 2: Administering the Church, 12.2.2.)

Rosemary M. Wixom

Algühingu üldjuhataja

Aeg rääkida, aeg kuulata

Meie püüdlused lävida üksteisega võimalikult hästi täna õnnistavad meie perekondi igavesti.

Ideaalses maailmas leiab iga laps koolist koju tulles eest taldrikutäie ahjusoojasid šokolaadiküpsiseid, suure klaasitäie külma piima ja ema, kes on valmis võtma aega, et last kuulata ja tema päevast rääkida. Kuna me ei ela ideaalses maailmas, siis võite küpsised ja piima ära jätta, kuid ärge jätke võtmata aega rääkimiseks ja kuulamiseks.

Kakskümmend üheksa aastat tagasi kurtis president James E. Faust (1920–2007), teine nõuandja Esimeses Presidentkonnas, et pered veedavad liiga vähe aega koos. Mõelgem sellele, mis ta 29 aastat tagasi üldkonverentsil ütles: „Perede põhiprobleemiks on tänapäeval see, et me järjest vähem üksteisega koos aega veedame. ... Koosveedetud aeg on hinnaline aeg – aeg, mida me vajame rääkimiseks, kuulamiseks, julgustamiseks ja selleks, et näidata, kuidas midagi teha.”¹

Kui me veedame koos aega ja räägime lastega, õpime meie neid tundma ja nemad õpivad tundma meid. Me räägime lapsega oma eelistustest, sellest, mida tunneb meie süda.

Mis on see esimene sõnum teie südames, mida oma lapsega jagada?

Prohvet Mooses õpetab meile 5. Moosese raamatus:

„Armasta Jehoovat, oma Jumalat, kõigest oma südamest ja kõigest oma hingest ja kõigest oma väest!

Ja need sõnad, mis ma täna sulle annan, jäägu su südamesse!

Kinnita neid oma lastele kõvasti ja *kõnele* neist kojas istudes ja teed käies, magama heites ja üles tõustes!” (5Mo 6:5–7; rõhutus lisatud.)

Ja lubage mul lisada veel „laua ääres õhtust süües”.

Kui tahame, et meie pere oleks igavesti koos, alustame ettevalmistustega juba täna. Kuna sammume oma elurajal vastu igavesele elule üheskoos, siis on jutuaamine lastega investering igavesse perekonda.

Üks ema Ameerika Ühendriikidest Illinoisi osariigist jagas oma kogemusi sellest, kuidas tema oma lastega rääkimiseks aega leidis:

„Kui meie lapsed väikesed olid, oli mitmeid telesaateid, mida ma väga vaadata oleksin tahtnud. ... Kahjuks näidati neid just siis, kui oli laste magamapaneku aeg.

... Ühel hetkel ma mõistsin, et olin telesaated lastest ettepoole tõstnud. Mõnda aega püüdsin unejuttu televiisori saatel lugeda, kuigi süda tundis, et nii pole õige. Mõeldes päevadele ja nädalatele, mis olid televiisori

vaatamise tõttu kaotsi läinud, valdas mind süütunne ja otsustasin end muuta. Läks aega, enne kui suutsin end veenda, et suudan televiisori välja lülitada.

Kui ma umbes kaks nädalat polnud televiisorit mängima pannud, tundsin, nagu oleks koorem minu peal kergemaks läinud. Mõistsin, et mul on parem, koguni nagu puhtam olla, ja teadsin, et olin teinud õige otsuse.”²

Täiuslik jutuaeg on magamaminekuaeg.

Heelaman ütles noortest sõjameestest rääkides: „Nad kordasid mulle oma emade sõnu, öeldes: Me ei kahtle, et meie emad teadsid seda.” (Al 56:48)

Nad võtsid õppust oma emade sõnadest. Need emad õpetasid oma lastega rääkides Jumala sõna.

Suhtluse tallel hoidmine

Rääkimisest tuleb palju tulu ja vastane teab jutuajamise väge. Ta tahaks takistada vaimu, mis tuleb meie koju jutuajamise, kuulamise, üksteise julgustamise ja ühise tegutsemise kaudu.

Saatan püüdis tulutult takistada Jeesuse Kristuse evangeeliumi taastamist käesoleval evangeeliumi ajajärgul, üritades teha lõppu Joseph Smithi tõsisele jutuajamisele Jumala Isa ja Tema Poja Jeesuse Kristusega.

Joseph sõnas järgmist: „Koheselt olin ma haaratud mingist jõust, mis mind üleni vallutas ja millel oli minu üle selline hämmastav võim, et sidus mu keelepaelad, nii et ma ei suutnud rääkida.” (JSA 1:15)

Vastasele meeldiks meie keelepaelad

kinni siduda – ta teeks mida iganes, et me ei saaks silmast silma südames olevaid tundeid kuuldavale tuua. Ta tunneb rõõmu kaugene-mise ja vahelesegamise üle, teda rõõmustab lärm, talle valmistab rõõmu hoolimatus suhtlemisel – kõik, mis ei lase meil tunda inim-hääle soojust ja tundeid, mis tekivad silmast silma juttu ajades.

Laste südame te kuulamine

Kuulamine on sama tähtis kui rääkimine. Vanem Jeffrey R. Holland Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist on öelnud: „Kui kuulame armastusega, ei pea me murdma pead, mida öelda. Vaim annab meile seda teada.”³

Kuulates tunnete, mis toimub ümberoli-jate südames. Taevasel Isal on iga oma lapse jaoks plaan. Kujutage ette, kui saaksime heita põgusa pilgu iga oma lapse plaanile. Mis oleks kui võiksime teada, kuidas arendada nende vaimuandeid? Kui võiksime teada, kui-das motiveerida last saavutama oma potentsi-aali? Kui võiksime teada, kuidas aidata lapsi,

et nende lapsele omasesest usust tunnistus kujuneks?

Kuidas seda teada?

Alustada tuleb kuulamisest.

Üks viimse aja pühast isa ütles: „Saavutan rohkem head oma lapsi kuulates, kui nen-dega rääkides. ... Olen pikapeale jõudnud äratundmisele, et mu lapsed ei taha kuulda minu aja jooksul järeleproovitud tarku valmis-vastuseid. ... Nende jaoks on oma küsimuste esitamine ja muredest rääkimine palju täht-sam kui minult vastuste saamine. Kui nad on kõik ära rääkinud ja ma olen piisavalt kaua tähelepanelikult neid kuulanud, ei vajagi nad tavaliselt minu vastuseid. Nad on oma vastuse juba leidnud.”⁴

Kõige tähtsamale keskendumine nõuab aega. Rääkimiseks, kuulamiseks ja julgusta-miseks tuleb varuda aega. Seda ei saa teha kiirustades või ette planeerides. Kõige parem on seda teha mõne tegevuse käigus, siis, kui *teeme* midagi üheskoos: kas siis töötame, loome või mängime. Rääkimise ja kuulamise ajaks lülitame välja massikommu-nikatsioonivahendid, paneme käest maised segajad ja keskendume üksteisele.

See ei saa olema kerge. Kui oleme kõik segajad välja lülitanud, peame olema valmis selleks, mis järgmisena aset leiab. Vaikus võib tunduda algul ebamugavana. Kõiki võib tabada nõutus. Olgem kannatli-kud. Oodake mõned sekundid ja tundke siis rõõmu. Pöörake tähelepanu ainult nendele, kes teie ümber, esitage nende kohta küsi-musi ja asuge kuulama. Rääkige millestki, millest arvate, et see võiks teie lapsele huvi pakkuda. Visake nalja möödunu üle – ja unistage tulevikust. Isegi täiesti tühisest asjast võib kujuneda tähendusrikka arutelu objekt.

Igavese eesmärgi tähtsustamine

Möödunud kevadel käisin ma noorte naiste tunnis, kus õpetaja palus klassil kirja panna kümme asja, mida me esmatahtsaks peame. Pean tunnistama, et minu esimeseks mõtteks oli: „Number 1: tee korda pliatsisahtel köögis.” Kui meie nimekirjad valmis said, palus Noorte Naiste juht meil neid jagada. Minu kõrval istus äsja 12-aastaseks saanud Abby. Tema nimekiri oli järgmine:

1. Mine ülikooli.
2. Saa sisekujundajaks.
3. Mine Indiasse misjonile.
4. Abiellu templis misjonil käinud noormehega.
5. Sünnita viis last ja raja oma kodu.
6. Saada lapsed misjonile ja ülikooli.
7. Saa „küpsise”-vanaemaks.
8. Hellita lapselapsi.
9. Õpi veelgi rohkem evangeeliumi tundma ja tunne elust rõõmu.
10. Mine tagasi Taevaisa juurde.

Ma ütlen: „Aitäh sulle, Abby! Sa õpetasid mind hoidma silme ees plaani, mille Taevane Isa meie kõigi jaoks on loonud. Kui sa tead, et kõnnid õigel teel – kui mõnikord tulebki ringi minna –, on sinuga kõik hästi. Kui keskendud oma rajal ülimalle eesmärgile – ülendusele ja Taevase Isa juurde naasmisele, siis sinna sa ka jõuad.”

Kus hakkas Abby mõistma oma igavest eesmärki? See sai alguse kodus. See sai alguse perekonnas. Küsisin temalt: „Mida te olete oma perega teinud, et selliseid eesmärke püstitada?”

Abby vastas: „Lisaks pühakirjadelugemisele uurime me ka „Jutlusta minu evangeeliumit”” ja lisas: „Me räägime omavahel palju – räägime pereõhtu ajal, õhtusöögilauas, autoga sõites.”

Nefi kirjutas: „Me räägime Kristusest, me rõõmustame Kristuses, me jutlustame

Kristusest.” Miks? „Et meie lapsed võiksid teada, millisest allikast nad võiksid otsida andestust oma pattudele.” (2Ne 25:26)

Rääkimine, kuulamine, üksteise julgustamine ja perega tegutsemine toob meid lähemale meie Päästjale, kes meid armastab. Meie püüdlused lävida üksteisega võimalikult hästi täna – just nimelt täna – õnnistavad meie perekondi igavesti. Ma tunnistan, et kui me räägime Kristusest, tunneme me Kristusest ja lepituse annist rõõmu ning meie lapsed saavad teada „millisest allikast nad võiksid otsida andestust oma pattudele”. ■

Artikli aluseks on Salt Lake City vaiakonverentsi kõne 24. oktoobril 2010.

VIITED

1. James E. Faust. Enriching Family Life. – Ensign, mai 1983, lk 41.
2. Susan Heaton. Talk Time Instead of TV Time. – Ensign, okt 1998, lk 73.
3. Jeffrey R. Holland. Witnesses unto Me. – Liahona, juuli 2001, lk 16.
4. George D. Durrant. Pointers for Parents: Take Time to Talk. – Ensign, apr 1973, lk 24.

MUSTIKAD JA MORMONI RAAMAT

Mõni aasta tagasi kolis meie pere kärarikka, tiheda liiklusega suurlinna lähistelt väikese vaikse küla külje alla. Meie lähedal asus mahajäetud mustikaaiaand. Aiandi omaniku sõprade kaudu saime loa korjata sealt nii palju mustikaid, kui süda ihtas.

Tol suvel võtsime me mitmel hommikul nädalas oma ämbrid ja kotid,

istusime autosse ja veetsime toreda tunni mustikaid korjates. Ühel hommikul ei tahtnud meie noorim poeg Hyrum meiega kaasa tulla. Ta oli kindel, et olime viimase kui ühe mustika ära korjanud ja aiandisse minek oleks aja raiskamine. Milline oli aga tema üllatus, kui ta leidis eest sama palju mustikaid kui varemalt. Paigus, mis tal kahe silma vahele olid jäänud,

oli mustikaid lausa kobaras, kõige mahlakaimad marjad kasvasid okste küljes, mida ta oli enda teada juba varem uurinud.

Tol samal ajal kutsusid koguduse noortejuhid meie teismelisi üles terve Mormoni Raamat enne kooli algust augustikuus läbi lugema. Kui lapsed meile sellest rääkisid, otsustasime kogu perega lugemisel kaasa lüüa.

Just siis, kui olime Mormoni Raamatuga lõpuni jõudnud, saabus 2005. aasta *Ensigni* augustinumber, kus

Hyrum oli kindel, et olime viimase kui ühe mustika ära korjanud ja aiandisse minek oleks ajaraiskamine.

president Gordon B. Hinckley (1910–2008) kutsus kõiki üles Mormoni Raamatu aasta lõpuks läbi lugema. Hyrum ja ta vend Joseph olid elevel – mõelda vaid, nad olid prohvetile juba kuuletunud! Siis aga tuletasid vanem vend Seth ja õde Bethany, neile meelde, et president Hinckley palus meil raamatu uuesti läbi lugeda, hoolimata sellest, kui mitu korda me seda juba teinud olime.

„Milleks?” küsisid poisid. „Me ei jätanud ühtegi sõna vahele. Me lugesime kõik läbi, mida meil veel õppida on?”

Pärast hetkelist vaikust meenusid kellelegi mustikad. „Mäletate, me arvasime, et olime viimase kui ühe marja ära korjanud? Aga kui tagasi läksime, oli mustikaid alati juurde tulnud – alati! Ükskõik kui tihti me seal käinud poleks, ükskõik kui palju päevi tagasi, mustikaid saime alati.”

Taipasime kohe, et need asjad on omavahel seotud. Just nagu see aiand ja rohke mustikasaak, nii on ka Mormoni Raamat pidev vaimse toidu allikas, täis uusi veel avastamata tõdesid. Ja me asusimegi Mormoni Raamatut uuesti lugema.

Kui ma prohveti üleskutse vastu võtsin, lugesin ma Mormoni Raamatust asju, mida olin mitu korda varemgi lugenud, kuid mida ma nüüd hoopis teises valguses nägin, ma mõistsin, kuidas need seonduvad uute olukordadega, uute probleemidega. Tean, et iga kord, kui loeme Mormoni Raamatut avali südamega, saame uusi mõtteid ja jõuame Päästjale lähemale. ■

Suellen S. Weiler, Ameerika Ühendriigid

TUNDSIN, ET PEAN TULEMA

Kaks ja pool aastat pärast mu ristimist Argentiinas Buenos Aireses kumisesid mu kõrvus ikka veel ühe vanema sõnad, kes oli mind õpetanud: „Ma tean, et sa oled misjonär.” Mul oli meeles ka vägev vastus, mille olin saanud, kui palvetasin, et saada teada, kas tunne, mis mu südant valdas, on ikka õige. Olin 20, kui mõistsin, et pean hakkama valmis-tuma misjoniks.

Aga mis misjonär mina olen?

Ma ei sarnane üldse nende kenade noorte meestega, kes mulle evangeliumi õpetasid. Ja kuidas ma saan töölt ära tulla? Kus ma elama hakkan, kui koju tagasi tulen? Sellist elukohta nagu mul oli väga raske leida, olgugi et tegu oli vaid pisikese toakesega kellegi majas.

Ühel õhtul valdasid mind koduteel needsamad tunded ja kõhklused. Koju jõudes püüdsin otsusele jõuda. Põlvitasin, et palvetada ja abi saada. Palvetamise juures tundsin sundust, et pean minema Leonardo juurde, kes mulle kurbadel hetkedel alati toeks oli olnud.

Ma ei tahtnud teda keset ööd üles ajada ja loobusin sellest mõttest. Teadsin, et ta ärkab hommikul vara, et tööle minna ega tihanud sel kellaajal tema uksele koputada. Püüdsin selle mõtte oma peas maha suruda, kuid tunne ei andnud järele. Otsustasin seda ignoreerida.

Astunud tuppa, silmasin Leonardot. Tundsin Vaimu ja see võttis mu hingetuks.

Läksin välja, et värskes õhus veidi ringi jalutada. Siis aga meenus mulle, et olin ukse lahti jätanud ja kõmpisin tagasi koju. Astunud tuppa, silmasin Leonardot. Tundsin Vaimu ja see võttis mu hingetuks. „Mida sina siin teed?” küsisin meeleliigutusega.

„Ma ei tea,” ütles ta. „Tundsin vaid, et pean sind vaatama tulema.”

Rääkisin talle oma kahtlustest seoses misjoniga. Ta jagas minuga oma tunnistust ja julgustas mind. Seejärel aitas ta mul täita misjonipärebereid, mis ma järgmisel hommikul oma piiskopile viisin. Kaks kuud hiljem sain kutse Argentiinasse Salta misjonile.

Tean, et mu sõber oli tol ööl tööriistaks Issanda käes, ja tean kogu südamest, et Taevane Isa kuuleb palveid, mida öeldakse siira südame ja tõsise kavatsusega ning vastab neile. ■

Aldo Fabio Moracca, Ameerika Ühendriigid

MA SUREN!

Töötasin õena operatsioonijärgses ärkamispalatis. Ühel päeval helistati mulle patsient Billi asjus, kes just oli operatsioonilaualt tulnud. Ta oleks pidanud minema intensiivravi osakonda, kuid saadeti minu juurde, sest intensiivis polnud ruumi.

Peagi oli patsient koos oma perega kohal. Tundsin kergendust, kui nägin, et ta on ärkvel, olukorrast teadlik ja oluliste vaevusteta.

Kontrollinud kõiki elulisi näitajaid, tutvustanud talle ja ta perele palatit, astusin koridori, et täita ära patsiendikaart. Samal hetkel, kui olin asunud kirjutama, kuulsin kellegi

häält ütlemas: „Mine palatisse tagasi.” Katkestasin kirjutamise ja vaatasin selja taha. Kedagi polnud. Mõtlesin, et olin seda ette kujutanud, kuid siis kuulsin sama häält teist korda – seda korda valjemini.

Jooksin Billi palatisse ja avastasin, et ta kael on punsunud kahekordseks ja tal on raskusi hingamisega. Mõtlesin, et unearter on lõhkenud, surusin parema käega tema kaelale, vasemaga helistasin teda opereerinud kirurgile. Kirurg ütles, et saadab otsekohe brigaadi Billi järele. „Ja ära oma kätt ära võta!” ütles ta.

Käsi Billi kaelal, märkasin voodi kõrval tuttavat Kiriku raamatut. „Olete Kiriku liige?” küsisin.

Kirurg ütles, et saadab otsekohe brigaadi Billi järele. „Ja ära oma kätt ära võta!” ütles ta.

Bill üritas noogutada ja ütles, et on Atlanta templis talituste läbiviija. Ta pilgutas silmi, et vabaneda pisaratest ja ütles: „Ma suren!”

Ütlesin, et ei ta sure ja lisasin kindlal häälel: „Kuu aja pärast abiellun ma Atlanta templis ja sina oled ka seal.” Saabus kirurgiabrigaad ja viis Billi minema.

Kogu järgmise kuu olin hõivatud ettevalmistustega pulmadeks ja olin Billi sootuks unustanud. Tuli välja, et tal oli olnud allergiline reaktsioon ühe ravimi peale. Kui matroon mind mu pulmapäeval pitseerimistuppa saatis, nägin tuttavat nägu: Billi naist Georgiat. Kui ütlesin talle, et algamas on minu abiellumistalitus, läks ta Billi otsima. Mõni hetk enne talituse algust avanes uks ja sisse astus Bill. Pärast nädalatepikkusi peavalusid, iiveldust ja kurnatust tundis ta end tol päeval piisavalt hästi, et templisse sõita, teadamata, et tegemist oli minu pulmapäevaga.

Kaks aastat hiljem kutsuti mind ja mu abikaasat Nashville'i templisse talituste läbiviijateks. Kui ametisse asetamiseks templisse saabusime, avas üks härrasmees mulle ukse ja ütles: „Tere tulemast Nashville'i templisse!” See härrasmees oli vend Bill.

Teenisime koos kolm aastat. Bill rääkis kõigile, et olin ta elu päästnud, kuid mina teadsin, et teda päästis Issand, kes samal ajal õpetas mulle, kui tähtis on pöörata tähelepanu Vaimu õhutustele. ■

Ramona Ross, Ameerika Ühendriigid

EHK PEAKSIME PALVETAMA

1975. aasta kevadel elasime me Lääne-Saksamaal keset kauni Reinimaa-Pfalzi liidumaa haljendavaid rohumaid. Ühel vihmasel pühapäeval kirikust koju sõites nägime metsaserval porri vajunud autot. Pidasime kinni. Tihedavõraliste puude ja läheneva öö tõttu oli metsa all juba päris pime.

Tegime ümber porrivajunud auto ringi ja läksime enda oma juurde tagasi. Ehamatus oli suur, kui avastasime, et ka see oli poris kinni. Tagurdada ei saanud, sain ainult edasi metsasügavusse sõita. Olin metsateedel varemaltki sõitnud ja teadsin, et enamus neist on omavahel seotud ja jõuavad lõpuks tagasi maanteele. Sukeldusin pimedusse.

Peagi mõistsin, et olin teinud vale otsuse. Kitsas ja lige tee oli täis sügavaid poriseid auke ja viis meid aina sügavamale ja sügavamale pimedasse metsa. Püüdsin hoida kiirust, sest kartsin, et kui seisma jääme, jääme porisse kinni. Märkasin eespool väikest kõrgendikku, mis paistis olevat küllalt kõva, et auto raskust välja kannatada. Pidin porist välja saama, et võita aega ja otsustada, mida teha edasi. Andsin gaasi. Auto sööstis ettepoole ja me olimegi porist väljas.

Seiskasin mootori ja ronisin välja. Ilma tuledeta ei näinud ma mitte kui midagi. Panin esituled põlema, võtsin taskulambi ja, vaadanud auto üle, otsustasin, et kõige mõistlikum

on võtta veel pisut tagasi ja seejärel hooga tuldud teed pidi metsast välja kihutada.

Tagurdasin, andsin gaasi, söötsin teele ja vajusin mutta. Nüüd olime tõelises hädas. Ümberringi pime mets ja vaikus, autos mina naise ja kolme hirmunud lapsega.

Pöördusin abikaasa poole ja küsisin, kas temal on mõni mõte, mis meid metsast välja aitaks. Viivu aja pärast ütles naine: „Ehk peaksime palvetama?” Lapsed rahunesid peaaegu hetkega. Laususin alandliku ja samas meeleheitliku abipalve. Palve loetud, tuli mulle pähe päästev mõte: „Kui paneks rehvidele ketid peale!”

Mu kallis naine seisis, pühapäevakleit seljas, 25 cm sügavuses poris ja hoidis taskulampi, samas kui mina puhastasin paljakäsi tagarattaid ja panin neile kette peale. Usu ja kindlameelsusega ütlesime me veel ühe palve ja käivitasime mootori. Aeglaselt roomas auto läbi pori tagasi suurele teele.

Elevil, et oleme porist ja pimedusest pääsenud, olin peaaegu unustanud, kes meid metsast välja aitas. Meie viieaastane tütar tuletas mulle seda meelde, öeldes: „Issi, kas niiviisi Taevane Isa vastabki meie palvetele?” ■

Scott Edgar, Ameerika Ühendriigid

Panin esituled põlema, võtsin taskulambi ja, vaadanud auto üle, otsustasin, et kõige mõistlikum on võtta veel pisut tagasi.

Kõik tunnevad Blecki

Adam C. Olson

Kiriku ajakirjad

Honoura „Bleck” Bonneti jaoks oli korvpall tema elu. 15-aastasena oli ta Prantsuse Polüneesias tõusev täht, riigi parima täiskasvanute liiga meeskonna esimängija. Kuigi tema hüüdnimi oli vigane variant ingliskeelsest sõnast *black* (must), ei kahelnud keegi tema andekuses.

Bleck tahtis aga enamat. Ta tahtis saada profimängijaks Euroopas. Ja rohkem kui midagi muud ihkas ta South Pacificu mängude kulda.

Ainukeseks takistuseks sellel teel oli Kirik.

Mees misjonil

Ehk küll Kirik oli Blecki meeskonna sponsor, ei tundnud noormees vähimatki huvi ei Kiriku ega prohveti kutse vastu teenida misjonil, mis on ometi kõikide vääriliste ja võimekate noorte meeste kohus.

Ta oli oma piiskopile juba öelnud, et ei lähe misjonile. Ta ei kujutanud ette, kuidas ta saaks professionaalsel tasemel korvpalli mängida, kui kaheks aastaks eemale jääb.

Enamgi veel – järjekordsed South Pacificu mängud, mida peetakse iga nelja aasta järel, toimuksid tema misjoniloleku ajal ja Tahiti Korvpalli Föderatsioon oli huvitatud, et ta mängiks rahvusmeeskonnas. Lõpuks ometi oleks tal võimalus teha lõpp isa aasimistele, kes alati, kui poeg oma nina liialt püsti hakkas ajama, ütles: „Kõik tunnevad Blecki, aga kulda tal ikka veel pole!”

Kuigi Blecki isa Jean-Baptiste ütles seda alati heatahtlikul moel, ärritasid need sõnad Blecki. Need tuletasid talle meelde, et kuigi fännid üle kogu Tahiti teda tunnevad, pole tal mängude medalit. Isal seevastu oli kuldmedal olemas – esimestelt South Pacificu mängudelt.

Blecki eesmärgiks, tema missiooniks oli need sõnad ümber lükata. Tal polnud aega mingiks muuks misjoniks.

Honoura „Bleck” ja Myranda Bonnet on juba kaua aega olnud seotud Tahiti korvpalliga.

Blecki armastus korvpalli vastu on toonud talle nii katsumusi kui õnnistusi.

„Õnn tuleb siis, kui elame Issanda tahtmise järgi.“

Thomas S. Monson. Ettevalmistus toob õnnistusi. – www.jeesusekristusekirik.ee, 180. kevadine üldkonverents.

Muutus meeles ja südames

Hoolimata tõrksast suhtumisest misjonisse osales Bleck Kiriku üritustel. Kui ta 16-aastane oli, võttis ta kokku julguse ja palus Kiriku tantsuõhtul tantsule Myranda Mariteragi. Ka Myranda oli hea korvpallur ja unistas kuldmedalist. Temagi isa oli mänginud korvpalli ja esimestel Pacificu mängudel kuldmedali võitnud.

Nad said tantsida vaid mõne sekundi, kui lugu läbi sai. Järgmise loo ajal tantsiti edasi. Paraku oli see õhtu viimane. Bleck poleks tahtnud veel lõpetada.

Bleckil polnud kunagi olnud mõttes abielluda templis, ega isegi mitte Kiriku liikmega. Aga see muutus kahe järgmise aastaga, kui ta Myrandat paremini tundma oli õppinud. Ühel päeval, kui ta neiu kodus viibis, jäi talle silma ese, mille Myranda oli Noortes Nais-tes valmistanud. Sellel oli kiri: „Ma abiellun templis.“

Blecki huvist Myranda vastu ja Myranda kindlast otsusest abielluda templis piisas, et oma plaanid ümber korraldada. Bleck otsustas hakata Kirikusse tõsisemalt suhtuma. See otsus viis tegudeni, mis tõid noormehe ellu Püha Vaimu.

Otsus

18-aastaselt sai ta patriarhaalse õnnistuse. Selles oli kirjas, et ta läheb misjonile ja abiellub templis. Seda lugedes tundis Bleck Vaimu. Ta ütles: „Ma teadsin, et see ongi see, mida Jumal tahab, et ma teeksin.“

Kuigi rahvusmeeskonnal olid kõik väljavaated medalile tulla, otsustas Bleck pere toel Jumala tahtmise enda omast ettepoole seada. See polnud kerge. Tahtmine mängida oli suur. Bleck mõistis peagi, et tema otsus järgida Jumala tahtet pannakse proovile rohkem kui üks kord.

Kui ta oli ühe aasta Tahitil misjonärina teeninud, palus korvpalli föderatsioon, et ta naaseks kuuks ajaks meeskonda ja osaleks võistlustel.

Blecki misjonijuhataja, kes tundis muret, kas Bleck suudab pärast võistlusi misjonile naasta, ütles: „Võid minna, kui tahad, aga kas sa ka tagasi tuled?“

Bleck küll ihkas seda medalit, kuid see polnud tema jaoks enam kõige tähtsam. Tema misjonieaeg oli olnud imeline. Ta polnud nõus loobuma oma aastastest teenistusest isegi mitte korvpalli pärast.

Bleck jäi.

Meeskond võitis kulla.

Erinevad olukorrad, samad otsused

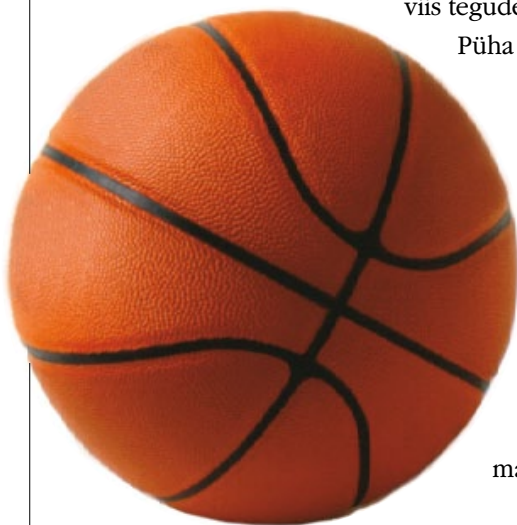
Naasnud auga misjonilt, abiellus Bleck Myrandaga Tahitil Papete templis. Algas perekonnaelu. Jätkus ka korvpalli mängimine rahvusmeeskonnas.

Myranda oli naiste rahvusmeeskonnas tagamängija ning valmistus samuti South Pacificu mängudeks.

Kuid võistluse lähenedes tundsid mõlemad, et aeg on hankida peresse teine laps.

Mängudeni oli jäänud vähem kui aasta. Lapse saamise oleks võinud edasi lükata ja Myranda oleks saanud võistlustel mängida, eriti nüüd, mil naiskonnal oli lootust medalile tulla.

Kuid kogemused olid noorpaarile õpetanud, et Jumala tahte enda omast ettepoole

seadmine toob kaasa palju suuremaid õnnistusi, kui omaenda soovide järgimine. Pärast hoolikat arupidamist ja palvetamist otsustasid nad, et pere on olulisem.

1999. aastal, kui Myranda oli kaheksandat kuud rase, võitis naiskond kuldmedali.

Kõik tunnevad Blecki

Viimasel kümnel aastal on Bleck ja Myranda mänginud Prantsuse Polüneesias kõrgtaseme korvpalli, võitnud esikohti meistrivõistlustel ja karikaid turniiridel, võistelnud 2003. ja 2007. aastal rahvusmees- ja -naiskonna koosseisus.

Ka 2011. aasta võistlustest võtsid osa mõlemad, ainult et Bleck sedakorda meeskonna treenerina. Myranda naiskond võitis kuldmedali, mehed said pronksi. Jälle jäi Bleckil tema unistuste kuldmedal saamata.

Vahetevahel mõtleb Bleck sellele, milline oleks olnud tema elu siis, kui ta oleks oma tahtmise Jumala omast ettepoole seadnud.

„Tõenäoliselt oleksin ma võitnud kulla,” ütleb ta. „Võib-olla oleks minust saanud profimängija. Aga võib-olla ka mitte.”

Kuid ei Bleck ega Myranda kahetse oma otsuseid. Nad ei saaks olla õnnelikumad, kui nad seda on.

„Ma abiellusin templis,” räägib Bleck. „Mul on suurepärane naine, neli ilusat last ja ma olen Kiriku liige. Korvpall üksi ei oleks suutnud mulle seda anda. Need õnnistused olen ma saanud järgides Issanda tahtet.”

See, et ta Issanda tahte enda omast ettepoole seadis, pole teinud lõppu isa aasimistele, kuid see aasimine on omandanud teise tähenduse. Mõni aasta tagasi kaalus föderatsioon mängude tõstmist pühapäevale. Tulid kokku klubide juhatajad. Keegi küsis: „Kas te Blecki arvamust olete küsinud?”

Ettepanek jäi vastu võtmata.

Kuna Bleck oli Jumala enda jaoks esikohale seadnud, siis teda mitte ainult ei tuntud, vaid teati ka seda, millesse ta usub. ■

Bleckile ja Myrandale on pereelu olulisem kui saavutused spordis.

„Miks ma pean käima seminaris, kui võin pühakirju ka omaette uurida?”

Teil on kogu eelseisev elu aega pühakirju omaette uurida. Praegu aga kasutage võimalust ja õppige pühakirju seminaris heade õpetajate ja sõprade seltsis.

Hea õpetaja käe all õpite te pühakirjadest asju, mida te varem omapäi ehk ei mõistnudki. Tihtipeale jagavad õpetajad prohvetite ja teiste Kiriku juhtide õpetusi, mis aitavad teil pühakirju paremini mõista.

Pealegi on koos teistega õppida palju meeldivam. Te saate arutada üheskoos asjade üle, millest lugesite. Teie kaaslastel võib olla kogemusi, mille tõttu mingi pühakirjakoht on saanud nende lemmikuks. Nende kogemustest kuuldes võivad pühakirjad teie jaoks ellu ärgata. Uurides pühakirju paljukesi koos, võite saada õnnistuse: „Kus kaks või kolm on kokku tulnud minu nimel, ... vaata seal olen mina nende keskel” (ÕL 6:32).

Seminar aitab teil uurida pühakirju plaanipäraselt. Te loete kindlas järjekorras. See aitab pühakirjaraamatut lõpuni mõista. Te saate vägevate pühakirjasalmide üle koos aru pidada ja neid pähe õppida. Sellel eluetapil saate te seminariõppes pühakirjadest palju rohkem kasu kui mis tahes muul moel pühakirju õppides.

Uued sõbrad, uued ideed

Seminaris leiate uusi sõpru, saate üksteisega lähemalt tutvavaks. Olete kui üks perekond. Te õpite juurde palju uusi asju, mida te üksi iial poleks suutnud. Seminaris on tore. Õhkkond on hell ja hingeline. Seminar on kindel viis oma päeva õigesti alustada. Kui te seal seni veel käinud pole, on viimane aeg alustada. Teie elu muutub tundmatuseni.

Katarina B., 16, USA, California osariik

Õnn

Minu päev algab seminariga. Seminar teeb mu meele rõõmsaks ja tekitab minus soovi jagada evangeeliumi teistega. Me läheme pühakirjadesse sügavuti ja seeläbi mõistame neid paremini.

Madi S., 15, USA, Colorado osariik

Täiuslik kombinatsioon

Seminar annab ülendava kogemuse. Isepäinis õppimisest alati ei piisa. Omaette õppimine ja seminaris käimine moodustavad kokku täiusliku kombinatsiooni.

Õpetajad on imetusväärsed ja kui teil tekib küsimusi, aitavad õpetaja ja klassikaaslased teil neile vastused leida.

Dawson D., 15, USA, Idaho osariik

Parem mõistmine

Kui ma pühakirju üksinda uurin, pole see pooltki nii tore kui siis, kui teen seda koos teistega. Lisaks sellele võime üheskoos õppides saada huvitavaid ideesid.

Olen kuulnud seminarides palju huvitavaid lugusid ja tean nüüd pühakirjade ajaloolisest taustast palju rohkem. See teeb õppimise huvitavamaks. Mul on hea meel, et otsustasin hakata seminaris käima.

Rebecca M., 16, Saksamaa, Schleswig-Holsteini liidumaa

Vastused on mõeldud abiks ja eesmärgi nägemiseks. Tegemist ei ole Kiriku ametliku õpetusega.

Tugevam tunnistus

Esiteks, Issand ütles, et kus kaks või kolm inimest on Tema nimel kokku tulnud, seal on Tema koos nendega

(vt Mt 18:20; ÕL 6:32). Tema Vaimu tundmine aitab meil mõeda selle üle, mida Ta meie heaks on teinud. Teiseks, kui uurime pühakirju koos teistega, mõistame kirjutatud paremini. Üksteist kuulates märkame asju, mis meil endal kahe silma vahele on jäänud. Sama võib juhtuda ka teistega, kui meie oma teadmisi jagame. Kolmandaks, kui ma käin seminaris, tugevneb mu tunnistus. Seminaris on meil võimalus jagada oma tunnistust ja kuulda teiste tunnistusi. See aitab meil püsida õigel teel.

Dmitri G., 16, Ukraina, Dnipropetrovsk

Teistelt õppimine

Seminaris käimine on mulle tähtis. Ma ei õpi mitte ainult oma pühendunud õpetajalt, kes mulle pühakirjades

leiduvat tõde õpetab ja seletab, vaid ma õpin väga palju ka klassikaaslastelt. Nad jagavad oma kogemusi ja õpitut ning aitavad mul saada rohkem teadmisi evangeeliumist, Päästjast ja Tema lepitusest. Sellest on vähe, kui ma üksi õpin, sest paljudele oma küsimustele saan ma vastused just klassis toimuvatel aruteludel. Ma tunnistan, et seminaril on tähtis osa minu tunnistuses Jeesuse Kristuse tõelisest Kirikust.

Denzel J., 15, Lääne-Samoa

Tõde ja valgus

Seminaris otsin ma tõde ja valgust, ning kui ma sinna lähen, panen ülle kogu Jumala kaitserüü (vt ÕL 27:15–18). See

aitab mul ära tunda Tema hääle igal pool ja igal ajal. Igapäevane pühakirjade uurimine tugevdab minu usku ja tunnistust ning aitab mul vastu seista katsumustele. Seminaris osalemine on parim viis leida tõde ja valgust, õppida pühakirju ja mõtiskleda nende üle.

Nohemi M., 17, Puebla, Mehhiko

Kolm põhjust

Esiteks käin ma seminaris sellepärast, et tahan teenida misjonil. Misjonärid peavad vara tõusma ja hommikuti pühakirju õppima. Seminaris käimine aitab mul harjuda varase tõusmisega. Teiseks on hommikuti mõte selgem ja aitab paremini keskenduda. Mõttekas on pühendada parim osa päevast Jumala tundmaõppimisele. Kolmandaks, iseseisvalt õppides ei pruugi ma asjust nii hästi aru saada kui minu õpetaja. Tema juhatusel, tema käe all

saan ma rohkem teadmisi kui iseseisvalt õppides.

H. Chen Yuan, 16, Tai-chung, Taiwan

SEMINARI ÕNNISTUSED

„Ma tean, milline jõud peitub seminaris ja instituudi programmides. Need on rikastanud minu elu ja ma tean, et need rikastavad ka teie elu. Programmides osalemine tekitab teie ümber kaitsekilbi, mis aitab teil maailma kiusatustest ja katsumustest vabaks jääda. Evangeeliumi tundmine on suur õnnistus. Ma ei tea paremat kohta, kust Kiriku noored saaksid pühade asjade kohta sügavamaid teadmisi kui seminari ja instituudi programmid.“

Vanem L. Tom Perry Kaheteistkümnne Apostli Kvoorumist. Receive Truth. – Ensign, nov 1997, lk 61–62.

JÄRGMINE KÜSIMUS

„Kuidas seletan sõbrale, et vooruslikkuse seaduse rikkumine on laiduväärt tegu?“

Saada oma vastus hiljemalt 15. maiks 2012 aadressil liahona@lds.org, e-postiga liahona@ldschurch.org, või tavapostiga:

Liahona, Questions & Answers 5/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Vastuseid võidakse korrigeerida pikkuse ja selguse huvides.

E- või tavakirjade peavad olema lisatud järgmised andmed: 1) täisnimi, 2) sünniaeg, 3) kogudus, 4) ringkond ja sinu kirjalik nõusolek sinu vastuse ja foto avaldamiseks. Kui sa ei ole veel 18-aastane, siis sinu vanema kirjalik nõusolek (sobib ka e-kiri).

MILLEKS seminar?

OSALE SEMINARIS

„Seminar aitab teil mõista õpetusi Jeesuse Kristuse lepitusest ja neile toetuda. Õppides armastama pühakirju, tunnete Issanda Vaimu. Seminar valmistab teid ette templisse minekuks ja misjonil teenimiseks.

Noored, osalege seminarides! Uurige pühakirju, uurige iga päev! Kuulake tähelepanelikult oma õpetajaid! Raken-dage õpitut palvemeelselt oma elus.”

President Thomas S. Monson.
Participate in Seminary.
www.seminary.lds.org.

Mis on kõige tähtsam asi, mida seminaris või instituudis õpitakse? Kui seminari ja instituudi õpilased küsisid seda Kiriku Haridussüsteemi juhatajalt vanem Paul V. Johnsonilt Seitsmekümnest, vastas ta, et kõige tähtsam, mis seal õpitakse, on „tõeline tunnistus, et Jeesus on Kristus; mõistmine, et *tõeline* teadmine on vaimne teadmine. See, mis tuleb Pühalt Vaimult meie hinge. See on kõige võimsam tõde, kõige võimsam asi, mida me seminaris ja instituudis õpime. See ei muuda ainult seda, mida te teate, vaid ka seda, kes te olete ning kuidas te maailma näete. See ülim haridus täiendab teie üleüldist haridust.” (A Higher Education. – New Era, apr 2009, lk 15).

Vanem Johnson on üks paljudest üldjuhtidest, kes on kõnelenud imeväärsetest õnnistustest, mis tulenevad osalemisest seminaris ja instituudis. Kui te ei tea, miks peaksite seminaris käima, siis siin on teile veel mõned head põhjendused prohvetitelt ja apostlitelt.

PANGE ALUS OMA ÕNNELE JA EDULE

„Noored mehed ja naised! Seminari programm aitab teil panna alus oma õnnele ja edule.”

Elder Richard G. Scott
Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist. *Now Is the Time to Serve a Mission!*
– Liahona, mai 2006, lk 88.

ÕPPIGE EVANGEELIUMI TÕDESID

„Minu soovunelmaks on, et iga poiss ja tüdruk osaleks seminaris, sest seal õpivad nad tundma paljusid evangeeliumi tõdesid. Seminar on koht, kus paljud neist jõuavad otsusele, mida peavad tegema – nad lähevad misjonile.“

President Spencer W. Kimball (1895–1985). President Kimball Speaks Out on Being a Missionary. – New Era, mai 1981, lk 49.

ASETAGEM SEMINAR ESIKOHALE!

„Õpilased, kui teie väärtushinnangud on paigas, ei kahtle te enam, kas osaleda seminaris või mitte. Ja kui te end kord juba kirja olete pannud, siis käige kohal, uurige ja õppige! Kutsuge oma sõpru tegema sama. Te ei kahetse seda kunagi, seda ma luban.“

President Boyd K. Packer, Kaheteistkümne Apostli Kvoorum juhataja. Agency and Control. – Ensign, mai 1983, lk 67.

KUTSUGE ÖNNISTUSED OMA ELLU

„Au ja kiitus Kiriku seminari- ja instituudiprogrammidele! Kutsun üles kõiki keskkooliõpilasi kasutama võimalust osaleda seminaris. See toob teie ellu rohkesti õnnistusi.“

President Gordon B. Hinckley (1910–2008). Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley. – Ensign, detsember 1995, lk 67.

SEMINARI KOLM ÜLESANNET

„Seminaril on kolm vägevat ülesannet. Esiteks, seminar toob kokku noored, kes jagavad samu väärtusi. Noortele meeldib olla koos omasugustega, kes jagavad nende usku ja armastust pühakirjade vastu. Teiseks viib seminar teid kokku õpetajaga, kellel on tunnistus ja noored saavad tunda selle põletavat tuld, kui seda jagatakse. Kolmandaks, seminar äratav noortes huvi pühakirjade vastu.“

President Henry B. Eyring, esimene nõuandja Esimeses Presidendkonnas. A Discussion on Scripture Study. – Liahona, juuli 2005, lk 11.

ÄRA KATKESTA, KÄI LÕPUNI!

„Võta seminari tööst regulaarselt osa ja käi see lõpuni. Seminariõpetus on üks märkimisväärsimaid vaimseid kogemusi, mida üks noor mees [ja naine] saada võib.“

President Ezra Taft Benson (1899–1994). To the “Youth of the Noble Birthright”. – Ensign, mai 1986, lk 44; To the Young Women of the Church. – Ensign, nov 1986, lk 82.

SEMINAR

Ecuadori džunglis

Seminar džunglis muudab nende noorte elu.

Joshua J. Perkey

Kiriku ajakirjad

Quitost idas, kus vulkaanid ja Andid ära lõpevad, läheb maastik kiiresti üle Amazonase džungliks. Seal on tihedaid metsi ja veerohkeid jõgesid, on ahve, tuukaneid ja isegi roosasid delfine.

Seal, Ecuadori kaugeimas sopis, eemal kõigest, mida Ecuadorist üldse teatakse, asub linn nimega Puerto Francisco de Orellana. Viisteist aastat tagasi elas seal vaid käputäis inimesi. Nafta avastamine ümbruskonnas tõi kaasa tööstuse kiire arengu, töötajate juurdevoolu ja Kiriku kasvu.

Seminar väikeses koguduses

Mõned üksikud noored, nagu Oscar R., olid Kiriku liikmed juba siis, kui kogudust veel polnudki. Suurem osa liikmetest on uued pöördunud. Ja leek nende südames põleb. „Me oleme tugevad,” nendib Oskar.

2010. aasta septembris, viis aastat pärast koguduse loomist, tehti algust seminariga. „Kui me alles hakkasime koos käima,” räägib Oskar, „oli meid vähe. Noortest olin mina ainuke. Aga meie arv kasvas. Peagi oli

meid kuus, siis kümme. Nüüdseks seminaris põhiliselt ainult noored käivadki.”

Kuna osa noori käib koolis hommikul, osa pärastlõunal, siis moodustati kaks seminariklassi, ühes töötatakse hommikul kaheksast üheksani ja teises pärastlõunal poole viiest poole kuueni.

Programmis osalejaid pole palju, aga nende elu, kes osalevad, on seminar väga palju muutnud.

Miks osaleda?

„Seminar on mulle suureks õnnistuseks,” ütleb hiljaaegu Kirikuga liitunud Luis V. „Seminar aitab mul saada heaks misjonäriks. Olen pärast liitumist kogenud mitmeid katsumusi ja kiusatusi, kuid olen suutnud jääda kindlaks, sest tean, et see, mida ma teen, on õige.”

Ja mitte ainult Luis ei tunne niimoodi. „Ma olen olnud Kiriku liige üsna lühikest aega,” jutustab Ariana J. „Seminaris hakkasin ma käima kohe pärast ristimist. Mul on hea meel, et saan seal käia, sest õpin seal Jeesuse Kristuse evangeeliumi kohta paljusid tõdesid, mis täidavad mu südame lootuse ja meelega mõistmisega.”

Seminar aitab noortel üle kogu maailma tugevamaks saada, nii nagu ta teeb seda Ecuadoris, kus enamus noori on alles hiljaaegu usku pöördunud.

Seminaris käimine on aidanud Arianal oma teadmistele evangeeliu- mist panna tugev alus. „Seminaritun- dides osalemine on suur õnnistus,” ütleb Ariana. „See tugevdab mu vaimu ja aitab mul ühel päeval saada heaks abikaasaks ja emaks ning täita Kirikus juhirolli. Kes teab, vahest saab

minust kunagi isegi põhimisjonär.”

Ariana vend Gerardo tunneb samamoodi. „Ma olen seminari eest tänulik. See on tähtis osa minu elust,” ütleb ta. „Seminar valmistab mind ette teenimiseks misjonil. Ma olen õppi- nud päästmisplaani, mille Jumal on minu jaoks valmistanud. Iga tund, milles osalen, annab mulle lootust, et võin pärida seestilise kunigriigi ja kindlust, et olen saanud osa Jeesuse Kristuse evangeeliumist.”

Mõnikord on Gerardo tunnis üsna väsinud: ta peab oma väikevenna kooli viima, koju tagasi tulema ja siis koos õega seminari minema. Aga ta ei kurda.

„Kõik see on minu jaoks uus, aga ma olen õnnelik,” ütleb Gerardo. „Ma tean, et

olen õigel rajal, mis annab mulle võimaluse näha taas oma Taevast Isa. Püha Vaim kinnitab seda mulle. Peab olema lihtsalt püüdlik ja lõpuni vastu pidama.”

Pole vaja närveerida

Walter A. jaoks oli seminar algu- ses natuke hirmutav. „Ma närveerisin kõvasti, kui esimest korda seminari läksin,” meenutab ta. „Kui ma aga klassiruumi astusin, valdas mind eriline tunne, tundsin armastust, mis tuleb evangeeliumi õppimisest. Klas- siruumist lahkudes rõõmustas mu süda, et olin läbi õpitu tugevamaks saanud. Üks suurimaid õnnistusi, mis Taevane Isa noortele on andnud, on seminar.”

„Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik on muutnud mu elu,” nendib Abel A., kes samuti valmisti misjoniks. „Ma õpin prohvetite õpe- tusi. Ma armastan Joseph Smithi. Ta taastas julgelt tõelise Kiriku hoo- limata kõikidest probleemidest, mis see talle põhjustas. Ma tahan olla sama vapper, kui oli tema.”

Paljud noored peavad tegema ohverdusi, et käia seminaris. See pole alati kerge, kuid Puerto Francisco de Orellana noored leiavad, et pingutus on seda väärt.

„Kui ma mõtlen edasipürgimisele, millest räägitakse pühakirjades,” sele- tab Abel, „siis minu arvates tähendab see eesmärkide seadmist. Seminar on üks neist. Nagu see on muutnud minu elu, nii võib see muuta ka teiste noorte elu.”

Jeesuse Kristuse Kirik kasvab ja selle seminaripro- gramm noortele edeneb isegi Ecuadori sügavamates džunglites ning muudab noorte elu, kes selles osalevad. ■

SEMINAR LÄBI, MIS EDASI?

Kui olete seminarga ühele poole jõudnud, ei tähenda see, et usuõpetusega on nüüd lõpp. Teie jaoks on varuks midagi erilist.

David A. Edwards

Kiriku ajakirjad

Seminaris õpite te pühakirju ja kohtute teiste omaealistega. Te tajute ennast teretulnuna ja tunnete Vaimu. Kui seminar on lõpetatud, kas siis lõpevad ka need kogemused? Kindlasti mitte!

Järgmine etapp on Kiriku instituutiprogramm, mis teile kindlasti meeldib. Olenemata sellest, kas lähete ülikooli või mitte, võite jätkata evangeeliumi õppimist, valmistuda misjoniks ja abielu sõlmimiseks templis ning jagada kogemusi teiste omaealistega.

Siinkohal pisut teavet instituudi kohta. Rohkem teavet leiате veebilehelt www.institute.lds.org.

Mis on instituut?

Instituut koosneb mitmest erinevast õpiklassist. Ühes keskendutakse pühakirjadele, teises prohvetite õpetustele, kolmandas valmistatakse misjoniks, neljandas templiabielluks. Võite valida erinevate klasside vahel.

Kes võivad osaleda?

Väga on oodatud kõik noored vallalised täiskasvanud. Osaleda võivad

FAKTE INSTITUUDI KOHTA

õpilasi üle 350 000

toimumispaiku üle 2 500

kursusi 15 põhikursust, lisaks mitmed erikursused

esimene instituut Moscows Idaho osariigis USA-s (1926)

esimene instituut väljaspool Ameerika Ühendriike ja Kanadat Mehhikos (1959)

eesmärk aidata noortel täiskasvanutel mõista ja leida tuge Jeesuse Kristuse õpetusest ja lepitusest, saada templiõnnistuste vääriliseks ning valmistada ennast ja oma peret ette igaveseks eluks koos Taevase Isaga.

aga kõik – nii abielus kui vallalised vanuses 18 kuni 30 aastat.

Kust instituuti leida?

Mõnel pool asub instituudihoone kolledži või ülikooli lähikonnas. Mõnel pool toimuvad tunnid Kiriku hoonetes või muudes paikades. Instituudi programmi kohta informatsiooni saamiseks oma piirkonnas võtke ühendust oma piiskopi või koguduse juhatajaga, lähima instituudi leidmiseks külastage veebilehte www.institute.lds.org.

Miks käia instituudis?

President Thomas S. Monson on öelnud: „Seadke instituudis käimine endale prioriteediks. ... Mõtelge sellele. Te leiate uusi sõpru, tunnete Vaimu ja teie usk tugevneb. Ma luban teile, et kui osalete instituudis ja uurite usinalt pühakirju, suudate hõlpsamini vältida kiusatusi ja saada Püha Vaimu juhatus” (www.institute.lds.org, 21. apr 2009). ■

2Tm 3:16-17

Apostel Paulus õpetas, kuidas pühakirjad meie elu õnnistavad.

Kõik Kiri

„Kui me tahame rääkida Jumalaga, siis me palvetame. Kui me tahame, et tema meile kõneleks,

siis uurime me pühakirju, sest Tema sõnad tulevad meile läbi Tema prohvetite. Ta õpetab meid Püha Vaimu õhutuste kaudu.

Kui te pole pikemat aega kuulnud Teda endaga kõnelemas, pöörduge värske pilgu ja erksa kõrvaga pühakirjade poole. Pühakirjad on meie vaimne päästeliin.”

Vanem Robert D. Hales Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist. Holy Scriptures: The Power of God unto Our Salvation. – Liahona, nov 2006, lk 26–27.

Head teod

Millisteks headeks tegudeks aitavad pühakirjad teil valmistuda? Mõned näited (Kui oskate nimetada veel mõnesid, kirjutage need oma päevikusse.):

- teenimine põhimisjonärina
- teenimine Kiriku kutsetes (nt kvoorum või klassi juhatajana)
- evangeeliumi õpetamine
- tunnistuse jagamine
- evangeeliumi jagamine
- vastamine sõbra küsimustele Kiriku kohta.

Parandamine

Piiblis kasutatav kreekakeelne sõna tähendab sõna-sõnal „uuesti sirgeks painutama”. Niisiis aitavad pühakirjad teil õigesti käituda ja püsida kitsal ja sirgel rajal (vt 2Ne 9:41).

16. Kõik Kiri on Jumala Vaimu poolt sisendatud ja on kasulik õpetuseks, noomimiseks, parandamiseks, juhatamiseks õiguses, 17. et Jumala inimene oleks täielik ja kõigele heale tööle valmistunud.

Noomimine

Hurjutamine, korralekutsumine, tõrelemine või parandamine, tavaliselt lahkelt viisil.

Valmistunud

Valmis tööks, ette valmistatud.

Õpetus

„Tõelise õpetuse mõistmine muudab hoiakuid ja käitumist. Evangeeliumi õpetuste uurimine parandab käitumist kiiremini, kui seda teeb käitumise uurimine.”

President Boyd K. Packer, Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis juhataja. Do Not Fear. – Liahona, mai 2004, lk 79.

Toimetaja märkus: lehekülje eesmärgiks ei ole valitud pühakirjasalvide laiahaardeline käsitlemine. See on vaid lähtekohaks, kust ise uurimist alustada.

ÄRA ALLA KUKU!

Vältimaks suuri probleeme homme, alusta väiksemate lahendamisega täna.

Adam C. Olson

Kiriku ajakirjad

VAIMSUSE KONTROLL

„Me peame kontrollima regulaarselt oma vaimu, et leida üles kohad, mida on vaja parandada.

Tavaliselt leiame me Püha Vaimu abiga

need väikesed puudused üles. ... Me peame hoolikalt kuulama, mida ütlevad meile Vaim, Kiriku juhid, kallid inimesed, meie ümber, kaastöötajad ja sõbrad.

Vanem Marcos A. Aidukaitis Seitsmekümnest. *Honesty in the Small Things.* – Ensign, sept 2003, lk 30.

Juba poisipõlvest peale on Andrei armastanud lennukeid. Ent kui enamus temasuguseid unistab lendamisest, siis Andreid huvitavad rohkem mutrid ja poldid. See 16-aastane Rumeenia noormees õpib lennukimehaanikuks.

Rumeenias on teismelistel kaks valikuvõimalust: minna keskkooli ja valmistuda ülikooliks või minna kutsekooli. Kuna Andrei armastas lennukeid, polnud tal valikuga raskusi – mõistagi lennukool!

Ega lennukimehaanikud ainult vigaseid lennukeid paranda. Üks tähtsamaid asju, millega nad tegelevad, on lennukite ülevaatus ja hooldus enne õhkutõusu. Mehaanikud vaatavad regulaarselt üle kogu lennuki propelleritest telikuteni, iga pisemagi vidina, mis jääb nende vahele.

„Pole kerge üles leida pisikest viga, mis võib saatuslikuks osutuda,” räägib Andrei. „Kuid see on siiski kergem, kui kogu lennuk uuesti kokku panna.”

Õigeaegne hooldus on oluline nii lennukitele kui Kiriku liikmetele, et viga enne üles leida ja ära parandada, kui see masinat või inimvaimu ohustama hakkab.

Vaimne hooldus

Andrei elab kahemiljonilinnas Bukarestis. Kirik on Rumeenias noor: Bukarestis on ainult kahe koguduse jagu liikmeid. Andrei ja tema pere elavad teistest koguduse liikmetest kaugel. Noormees tunneb maailma mõjutusi enda ümber nii koolis kui sõprade ringis. Ta teab, kui kerge on kukkuda, kui ta oma vaimu regulaarselt ei hoolda.

Elutempo on kiire. Õppimise, jalgpalli ja arvuti kõrval on Andrei oma aja varunud ka palvetamise, paastumise, pühakirjade õppimise ja preestrikutsest tulenevate ülesannete täitmise tarvis. Ta leiab aega ka seminaris „käia”, mida ta suure vahemaa tõttu teeb Interneti vahendusel.

Kõik see on osa oma vaimu regulaarsest hooldamisest, mis aitab tal leida ja parandada ära nõrgad kohad enne, kui need eluohtlikuks muutuvad ja vaimse kokkuvarisemise põhjustavad.

„On asju, mida lihtsalt peab pidevalt tegema, et need harjumuseks saaksid,” ütleb ta. „Sa ei või lasta elul enda üle võimust võtta.”

Vaimne kokkuvarisemine

Andrei teab, et kui jätta vaimne hooldus tegemata, nõrgestavad stress ja kaaslaste surve vastupanu kiusatustele. Kui see juhtuma peaks, ei kulu kaua aega, kui kaotame sihi, kontrolli ja lõpuks ka vaimujõu.

Just nagu lennuk, mis ilma jõualikata kõrgust kaotab, kaotame meie patustades vaimse jõu ja kõrguse, kaugeneme taevast ja käime varem või hiljem vaimselt alla.

Kuigi me Päästja lepituse kaudu langemise järel jälle terveks võime saada, on parem, kui toetume Talle ja tegeleme probleemidega enne, kui need suureks kasvavad ja vaimse katastroofi põhjustavad.

Vahelejätmise ohtlikkus

Andreile pole kunagi pähe tulnud korraline lennukihooldus vahele jätta. See pole üldse mõeldav. „Kord ei luba,” ütleb ta. „Tegelikult, kui ma ühe korra vahele jätaksin,” tunnistab ta, „ei juhtuks tõenäoliselt midagi.”

Võib-olla polegi probleem selles, et hooldust vahele jättes lennuk kohe alla kukub, vaid selles, et ta ei kuku. „Kui jäta täna hoolduse vahele ja midagi ei juhtu, võib tekkida ka homme

56 Liahona

ASTU PÜHAKIRJADESSE!

Lase seminaril ennast muuta.

(Vt 1Ne 19:23.)

Jututund

*„Ma austan oma vanemaid
ja teen oma osa oma pere
tugevdamisel” (Minu
evangeeliumistandardid).*

Hilary Watkins Lemon

Põhineb tõestisündinud lool

Tulge kõik siia! Algab jututund!” kutsus ema. „Josie oli kogu päeva jututundi oodanud. Igal õhtul kogunesid Josie, tema kaks väiksemat venda Ben ja Wes ning ema ja isa elutuppa, et rääkida pereasjust.

Isa oli Josie’le lubanud, et täna õhtul harjutatakse üheskoos hommikuteadete lugemist, millega Josie järgmisel päeval peab koolis üles astuma. Hommikuteadete lugemine oli Josie koolis eriline au. Josie pidi hommikul kooli valjuhääldi kaudu ette mängima oma lemmiklaulu ja seejärel lugema ette päevaste ürituste kava ja lõunamenüü.

Josie jooksis õhinal elutuppa ja oli valmis otsekohe alustama.

„Siin see meie kuulus teadetelugeja siis ongi!” ütles isa, kui Josie tema kõrvale diivanile potsatas. „Kuidas enesetunne on?”

„Olen elevil ja ärevil. Kardan, et ajan kogu kooli ees midagi sassi,” tunnistas Josie.

„Sellepärast me ju harjutamegi,” sõnas Isa. „Loe oma tekst ette, mina kuulan ja siis vaatame, kus midagi paremaks võiks teha.”

„Aitäh, isa,” ütles Josie.

Josie arutas isaga teksti mitu korda läbi. Siis tõusis ta püsti ja luges selle viimast korda kogu perele ette. Ema ja isa elasid talle palavalt kaasa, Ben kallistas teda ja Wes naeris ning plaksutas käsi.

Josie uinus õnneliku ja enesekindlana.

Järgmisel päeval läks kõik hästi. Kuigi Josie närveeris kõvasti, naeratas ta, kui kuulis raadiost oma lemmiklaulu. Tal oli hea meel, et

oli isaga harjutanud ja nüüd teksti kiirustamata ilma ühegi veata ette oli suutnud lugeda.

„Sa olid väga tubli!” kiitis teda direktori asetäitja proua Blake.

Pärast tundide lõppu seisis Josie peatuses ja ootas bussi. Üks vanem poiss pöördus tema poole ja küsis: „Kas sina lugesid täna hommikul teateid?”

Josie naeratas ja vastas: „Jaa.”

„Miks sa just selle laulu valisid?” küsis poiss. „See oli tobe laul. Rikkusid sellega kogu hommiku ära.” Seejärel solvas ta teda inetu hüüdnimega ja naeris koos oma sõpradega.

Josie istus üksi bussi eesistmel. Ta tundis ennast väga halvasti.

Kui Josie koju jõudis, leidis ta ema ja Wesi kahekesi mängimas.

„Ema, ma tean, et praegu pole jutu tund, aga kas me ei võiks siiski kohe rääkida?” küsis Josie.

„Muidugi, Josie,” vastas ema. „Mis juhtus? Kas midagi läks hommikuteadete lugemisel halvasti?”

„Ei,” vastas Josie. „Kõik läks hästi. Vähemalt ma ise arvasin nii kuni üks poiss ütles, et ma olin valinud tobeda laulu. Ja siis kutsus ta mind veel inetu nimega ka...”

Ema patsutas käega põrandat enda kõrval. Josie läks ja istus

maha. Ema tegi talle suure kalli.

Josie ja ema rääkisid kõigest, mis sel päeval juhtus. Ka proua Blake'i kiitusest.

„Mul on kahju, et see poiss ja tema sõbrad sinuga nii inetult käitusid,” lohutas ema Josie't. „Aga paistab, et teised inimesed, keda sa austad – proua Blake näiteks – olid sinuga rahul. Meie isaga oleme sinu üle väga uhked. Sa nägid kõvasti vaeva ja see tasus ennast ära!”

Josie tegi emale kalli. „Aitäh, ema! Ma tunnen ennast juba palju paremini.” Josie oli rõõmus, et jututund võis olla igal ajal. ■

Peresuhetes on kõige tähtsamad avatus ja ausus.”

Vanem M. Russell Ballard Kahe-
teistkümne Apostli Kvoorumist.
Like a Flame Unquenchable.
– Liahona, juuli 1999, lk 103.

RÄÄGIME ÜHESKOOS

Mõned soovitused jututunni läbiviimiseks kodus.

- Uurige oma vanematelt järele, millal oleks kõige sobivam aeg pereringis juttu ajada. Seda

võib teha söögilauas või kui see perele ei sobi, leidke mõni teine kindel kellaaeg.

- Laskem kõigil järgemööda rääkida ja kuulata. Haarake kaasa

kõik kodakonsed.

- Suhtuge lugupidavalt oma pere liikmete arvamus avaldustesse. Laske kõikidel tunda, et see, mida nad räägivad, on tähtis.

VESTLUSMÄNGUD

Kas vajad jututunni läbiviimiseks ideesid? Proovi neid mängu:

„Lendav oakott“: Kui sul on suur pere ja teil on raskusi kõnekorrast kinnipidamisega, võtke abiks oakott. Kui isik, kelle käes on oakott, on oma jutu ära rääkinud, viskab ta koti järgmisele pereliikmele ja annab sellega jutujärje üle.

„Intervjueerija“: Moodustage paarid. Kõik paarilised kehastuvad kordamööda intervjueerijaks. Mõelge välja paar küsimust ja esitage need oma kaaslasele. Et asi huvitavam oleks, võite kasutada mikrofoni või helisalvestit.

„Mida sa teeksid, kui ... ?“ Esita oma pereliikmetele mitmesuguseid küsimusi, mis algavad sõnadega „Mida sa teeksid, kui ... ?“ Näiteks: „Mida sa teeksid, kui ära eksid?“ ja „Mida sa teeksid, kui avaneb võimalus reisida ükskõik millisesse maailma nurka?“

ABIKS VANEMATELE: KAHEKESKIS

Kuigi perega koos vestelda on mõnus, on oluline ka see, et laps ja vanem vahetevahel ainult kahekesi võiksid aega veeta. Leia päeva jooksul mõni hetk, et saaksid rääkida iga lapsega eraldi. Kutsu laps endale appi majapidamistöid tegema, võta ta kaasa asjaajamistele või kutsu niisama oma tuppa juttu ajama. Mõned lühikesed hetked võivad välja viia tähendusrikaste jutuajamisteni.

Ta murdis SURMA KÖIDIKUD

Vanem Patrick Kearon
Seitsmekümnest

„Nõnda on neil igavene elu Kristuse kaudu, kes on murdnud surma köidikud” (Mo 15:23).

Ühel öhtul, kui lapsed väiksed olid, lugesime ühekoos pühakirju. Lugesime Päästjast ja arutlesime selle üle, et Ta mitte

kunagi ühtegi viga ei teinud.

Öhtul, kui mu naine meie kolmeaastast tütar Susie't magama pani, vaatas laps emale otsa ja ütles: „Emme, ühe vea Jeesus tegi.”

„Mida sa silmas pead?” küsis ema.

„Ta tegi midagi katki,” ütles Susie.

„Mille Ta katki tegi?” küsis mu naine üllatunult.

„Jeesus tegi katki surma köidikud,” vastas Susie.

Mu naine mõistis, milles asi. Nad olid koos Susie'ga palju kordi laulnud Algühingu laulu „Kuldsel kevadpäeval” ja lapsele olid meelde jäänud laulu sõnad: „Kuldsel kevadpäeval, Jeesus ärkas üles. Lahkus külmast hauakambrist ja murdis surma köidikud.”¹ Mu naine seletas lapsele, et surma köidikute

murdmine tähendab, et Jeesus ärkas surnuist üles ja seeläbi võime meiega pärast surma edasi elada.

See jutuaamine andis mulle ja mu naisele mitmeid võimalusi õpetada oma tütardele Lizzie'le, Susie'le ja Emmale, mida tähendab meie jaoks lepitus. Susie'l oli õigus: Jeesus murdis surma köidikud. Kuid see ei olnud viga. See oli suurim kingitus, mida Ta meile võis anda!” (Vt ÕL 14:7.)

Päästja suri ja tõusis surnuist, et vastavalt oma õigemeelsusele võiksime meie elada taas koos oma Taevase Isa ja oma perega. Kui oleme väärilised, tuleb päev, mil võime nautida surematuse ja igavese elu õnnistusi. Ma olen tänulik, et Jeesus midagi katki tegi, et Ta murdis surma köidikud! ■

VIIDE

1. On a Golden Springtime. Children's Songbook, lk 88.

Käesolevast õppetunnist leiate rohkesti materjali
Algühingu aprillikuu teema kohta.

JEEBUS KRISTUS

õpetab mind tegema õigeid valikuid

Tänavused ülestõusmispühad polnud Tanneri jaoks sellised nagu varemalt. Tanneri vanaisa oli äsja surnud ja poiss oli kurb, et ei saa neid pühi enam kunagi temaga veeta.

Algühingus tuletati Tannerile meelde, et me tähistame ülestõusmispühasid sellepärast, et Jeesus elab. Kui Ta üles

tõusis, ühendati Tema vaim taas iga-
veseks Tema kehaga, et Ta ei peaks
enam iial kogema surma. Tanner
õppis, et kuna Jeesus tõusis surnuist
üles, siis tõusevad ühel päeval sur-
nuist üles ka kõik inimesed, kaasa

arvatud tema vanaisa.

Tannerit valdas
rõõm, kui ta laulis
ülestõusmispü-
hade laulu:

„Jeesus on

tõusnud, Jeesus me sõber. Rõõm täi-
dab südamed, Ta elab taas.”¹ Tanner
tahtis seda head sõnumit kõigiga
jagada. Ta otsustas, et paneb üles-
tõusmispüha hommikul naabrite uste
taha väikese kimbu kevadlilli koos
pühakirjasalmiga Jeesuse ülestõus-
misest. Ta kujutles naabrite naerul
nägusid, kui nad ülestõusmispüha
hommikul tema kingi leiavad. ■

VIIDE

1. Jesus Has Risen. Children's Songbook, lk 70.

Laulud ja pühakirjad

- Jh 13:15
- Sinu valitud laul Jeesusest
- Soovitatud laulud: „Jesus Has Risen” (Children's Songbook, lk 70), „Did Jesus Really Live Again?” (Children's Songbook, lk 64), „Ta suri, et me võiks elada” (Liahoona, apr 2005, lk S13), „Ülestõusmise hoosianna” (Liahoona, apr 2003, lk S8-9)

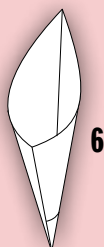
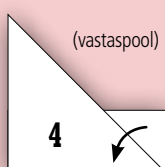
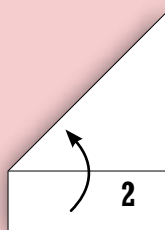
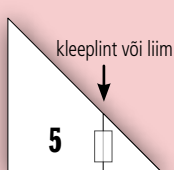
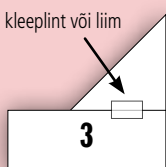
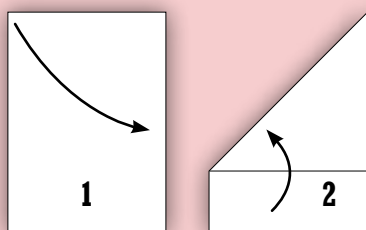
VÕ üritus

Kus Jeesus käis?

Kui Jeesus oli üles tõusnud, ei külastanud Ta üksnes Jeruusalemma, vaid käis ka õigemeelsete inimeste juures Ameerika mandril. Vedage koos pere liikmetega joon iga pildi juurest paigani (Jeruusalemm või Ameerika mander), kus Jeesus käis. Lugege kordamööda pühakirjakohti, et teada, millest pildid jutustavad.

Ainult sina

Sa võid valmistada samasugused ülestõusmispühade lillekimbud nagu Tanner. Võta neljakandiline tükk valget või värvilist paberit ja tee nagu allpool näidatud. Täida koonus väikeste lillede või maiustustega ja üllata sellega oma sõpra või pereliikmeid.

Jeesus õnnistab lapsi
3Ne 17:11–25

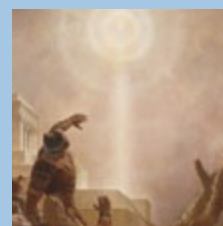
Jeesus ilmub Maarja
Magdaleenale
Jh 20:14–18

Jeesus õpetab Ameerika
mandril
3Ne 11:8–11

Jeesus läheb üles taevasse
Ap 1:9–11

Jeesus ilmub
õigemeelsetele inimestele
3Ne 11:1–8

Jeesus näitab apostlitele
oma haavu
Lk 24:36–40

Jeesus palub näha
nefilaste ülestähdendusi
3Ne 23:7–13

Jeesus ilmub oma
apostlitele
Mt 28:16–20

Kui Jeesus ma olla püüan

Lihtsustatud

Pühendunult ♩ = 104–116

Sõnad ja viis Janice Kapp Perry

1. Kui Jee - sus ma ol - la püü - an, on ees - ku-juks
(2. Ma) ai - da - ta püü - an tei - si ja õp - pi - da

mul - le Ta. Et tun - da võiks nii kuis
ja - ga - ma. Ma rõõ - mu - ga oo - tan

Te - ma ja kõi - ki - del' te - ha head. On
päe - va, mil Jee - sus kord tu - leb taas. Ma

© 1980 Kõik õigused kuuluvad Janice Kapp Perry.
Laulu võib paljundada kirikus ja kodus kasutamiseks.
See teave peab olema märgitud igale koopiale.

het - ki, mil kiu - sa - tust tun - da ma saan, a - ga vaik - selt
meel - de pean jät - ma, mis õp - pi-nud siin, Pü - ha Vaim mu

kuu - len, kui-das Vaim so - sis - tab, öel - des: „Jee - su-se moo - di nüüd
mõ - te - tes-se tee lei - ab nii, öel - des:

sa ar - mas - ta. Kõi - ges, mis teed, lah - ke, õrn o - le

sa. Nüüd mõ - te-tes, te - gu - des teis - tel' tee head, sest

Jee - sus kord nii õ - pe - tas.” 2. Ma tas.”

Õed **nime** ja usu **poolest**

Heather Wrigley

Kiriku ajakirjad

Maria ja Diana D. pole ainult õed, vaid ka parimad sõbrad. Diana on 10aastane, Maria sai läinud aasta augustis 12. Nad elavad Rumeenias, kus Kirikul on liikmeid 3000 ringis. Nad hoiavad oma usku Jeesusesse Kristusesse tugevana: käivad Kirikus, loevad pühakirju ja palvetavad.

„Ma olen Kirikus õppinud uskuma Jumalasse,” räägib Maria. Ühel päeval oli tal koolis kontrolltöö ja ta palus Taevaselt Isalt Jeesuse Kristuse nimel abi. Kui ta hea hinde sai, tundis ta, et Taevane Isa oli teda aidanud.

Diana ütleb, et Mormoni Raamat aitab tal hoida usku. „Päev, mil ma Mormoni Raamatut loen, on minu jaoks hea päev.” Tema kõige armsam pühakirjalugu räägib Joseph Smithist. „Joseph Smith palvetas, ning Jumal ja Jeesus Kristus aitasid teda.” ■

ŠOKOLAAD

Mõlema õe lemmikmaiustus on šokolaad. Mariale meeldib šokolaadi plaadikook, Dianale igasugune šokolaadikook.

LEMMIKLAUL

Maria ja Diana mängivad mõlemad klaverit. Maria lemmiklaul on „Armastage üksteist“. See laul räägib Jeesuse käsust armastada teisi inimesi. Diana oskab seda juba peaaegu täiuslikult mängida, kuid lõpuosa kipub tal ikka veel käest ära minema, tunnistab ta ise.

TAHAKSIN NÄHA TEMPLIT

Maria ja Diana kavatsevad mõlemad abielluda templis. Nende lähim tempel asub Ukrainas, Kiievis.

Kui Diana vanemaks saab, läheb ta Kiievi templisse, et sooritada ristimisi surnute eest. Maria on juba praegu nii vana, et võiks minna. Templisse on nende juurest 800 km.

PEREKONNA TÄHTSUS

Maria ja Diana armastavad oma vanemaid. „Kui me haiged oleme, oskab ema alati meie enesetunde paremaks teha,“ räägib Maria. „Ja isa viib meid kooli,“ lisab Diana.

KIRIKULAULUD

Diana kõige armsam kirikulaul on „Kaugel Juudamaa väljade peal,“ mis räägib Jeesuse Kristuse sünnist. Kiriku liikmed Rumeenias kasutavad rohelist kirikulauluraamatut. Kirikulaulud on rumeenia keeles „Imnuri“.

*Mõtteid selle kohta
jagab Vanem Richard G.
Scott Kaheteistkümne
Apostli Kvoorumist.*

Mida peaksin tegema, et järgida TAEVASE ISA plaani?

Uurige pühakirju ja tehke endale selgeks
suure õnneplaani tähendus.

Kuulake praeguste ja endisaegade prohvetite sõnu.

Kuulake oma sisehäält – see tuleb Pühalt
Vaimult.

Kui vaja, otsige nõu ja juhatus oma vanematelt
ja preesterluse juhtidelt.

Vt The Joy of Living the Great Plan of Happiness. Ensign, nov 1996, lk 75.

MINU EVANGEELIUMISTANDARDID

Ma järgin plaani, mis Taevasel Isal on minu jaoks olemas.

Ma pean meeles oma ristimislepingut ja kuulan Püha Vaimu.

Ma valin õige. Ma tean, et teinud vea, võin ma meelt parandada.

Ma olen aus Taevase Isa, teiste ja iseenda vastu.

Ma kasutan Taevase Isa ja Jeesuse Kristuse nimesid aupaklikkusega.

Ma ei vannu ega kasuta labaseid sõnu.

Ma teen hingamispäeval seda, mis aitab mul tunda
end Taevase Isa ja Jeesuse Kristuse lähedal.

Ma austan oma vanemaid ja teen oma osa oma pere tugevdamisel.

Ma hoian oma keha ja meele püha ning puhtana ega
pruugi aineid, mis on minule kahjulikud.

Ma riietun kombekalt, näidates üles lugupidamist Taevase Isa ja iseenda vastu.

Ma loen ja vaatan üksnes neid asju, mis on Taevasele Isale meelepärased.

Ma kuulan ainult sellist muusikat, mis on Taevasele Isale meelepärane.

Ma otsin häid sõpru ja kohtlen teisi heasüdamlikult.

Ma elan praegu nii, et oleksin vääriline minema templisse
ja tegema oma osa igaveseks pereks saamisel.

MA OLEN JUMALA LAPS

Ma tean, et Taevane Isa armastab mind ja mina armastan Teda.

Ma võin palvetada Taevase Isa poole alati ja kõikjal.

Ma püüan pidada meeles ja järgida Jeesust Kristust.

Rõõm ülestõusmispühadest

Põhineb tõestisündinud lool

4.

Aga miks teile
ülestõusmispühad ei meeldi?

Sest need on kurvad pühad.
Siis suri Jeesus.

5.

Kas te mäletate,
mis juhtus ülestõusmispüha
hommikul?

6.

Mina tean! Jeesus ärkas
uuesti ellu!

Ja meie ärkame
ka uuesti ellu!

7.

Just nii. Ülestõusmispühad
on rõõmupühad, sest siis tähistame
me Jeesuse ülestõusmist.

8.

Mulle meeldivad
ülestõusmispühad!

Mulle ka.

Ülestõusmispühade jalajäljed

Jeesus Kristus tegi tähtsat tööd paljudes paikades, enne kui Ta risti löödi ja üles tõusis. Mine Tema jalajälgi mööda ja saa teada, kus Ta käis ja mida tegi.

2. Jeesus ratsutas Jeruusalemma eesli seljas. Paljud inimesed rõõmustasid Teda nähes.

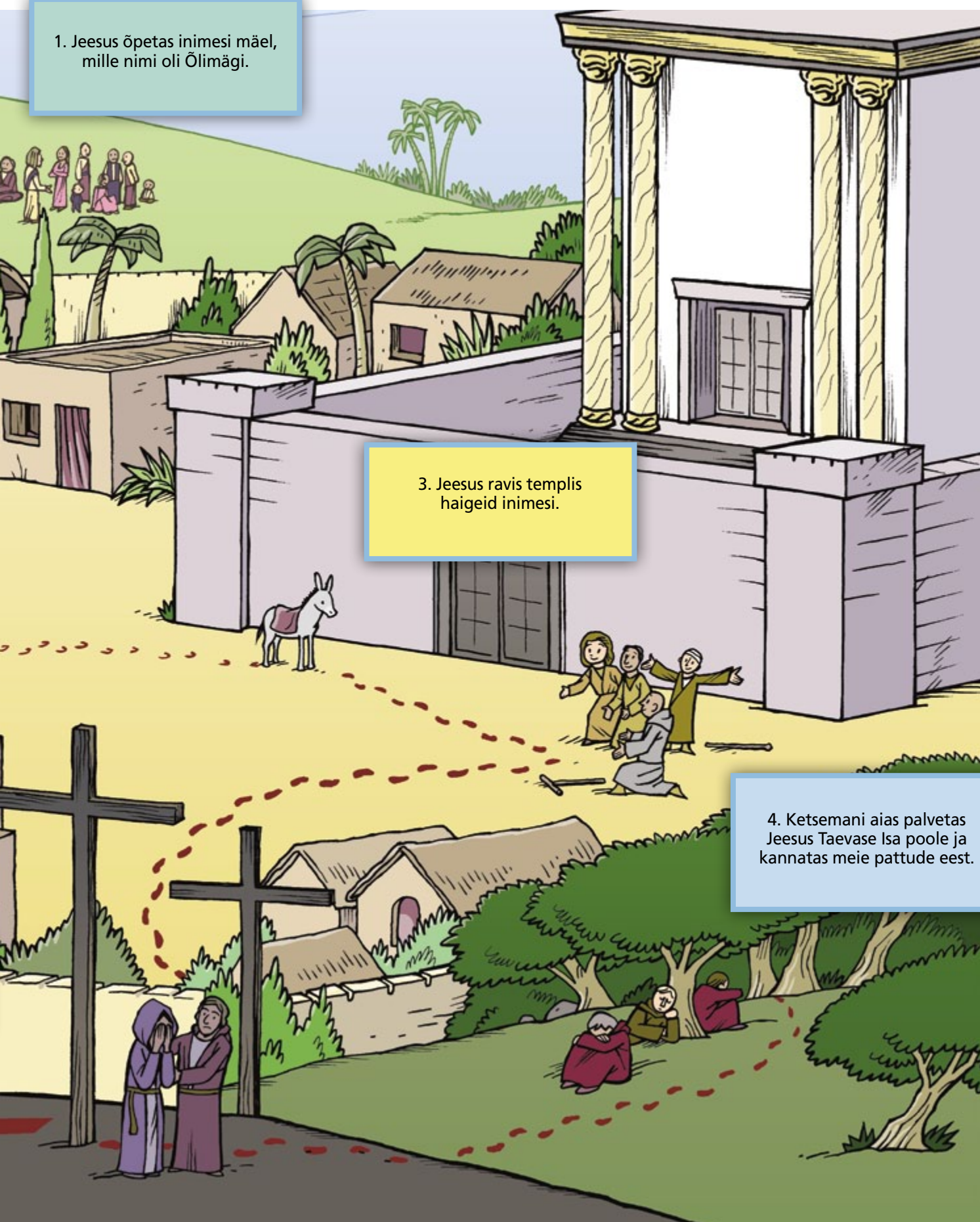
6. Jeesus tõusis üles.

5. Jeesus löödi risti.

1. Jeesus õpetas inimesi mäel, mille nimi oli Õlimägi.

3. Jeesus ravis templis haigeid inimesi.

4. Ketsemani aias palvetas Jeesus Taevase Isa poole ja kannatas meie pattude eest.

Ülemaailmne juhtide koolitus keskendub Kiriku tõelisele kasvule

Heather Whittle Wrigley

Kiriku uudised ja sündmused

11. veebruaril 2012. aastal toimunud ülemaailmsel juhtide koolituse koosolekul selgitasid Kiriku juhid „tõelise kasvu” olulisust ning kuidas seda saavutada.

President Dieter F. Uchtdorf, teine nõuandja Esimeses Presidentkonnas, ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum liikmed, Seitsmekümne juhatus ja Kiriku abiorganisatsioonide juhatused osalesid Kiriku juhtide ülemaailmsel koosolekul, et anda juhiseid Kiriku juhtidele kogu maailmas.

President Uchtdorf selgitas, et „Kiriku termineid kasutades tähendab *kasv* uusi liikmeid. ... *Tõeline kasv* on aga aktiivsete liikmete arvu kasv.”

Vanem M. Russel Ballard Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist lisas: „Kirik kasvab, kui isiklik elukestev evangeeliumisse pöördumine toob endaga kaasa iga isiku ja pere suurema ustavuse.”

Suurem ustavus hõlmab nii mõndagi sellist, mida ei saa väga kergelt mõõta, näiteks igapäevane palvetamine, pühakirjade uurimine, pereõhtud, armastus kodus ja isiklikud kogemused seoses Kristuse lepitusega.

Uchtdorf ütles: „Liigagi tihti muudame Jeesuse Kristuse evangeeliumi selle lihtsuses keeruliseks oma ülearu suurte ootustega. Aga kui keskendume evangeeliumi puhul küsimusele *miks?*, siis hajub ka suurem osa segadusest.”

Suurem osa sellest ülekandest keskendubki peamistele põhimõtetele ja õpetustele, mis annavad vastuse küsimusele *miks?*.

President Uchtdorf selgitas: „Küsites õigesti miks?, oskame õigesti otsustada ka kes?, mida?, millal?, kus? ja kuidas?”

Abielu ja perekonna osa päästmisplaanis

President Boyd K. Packer, Kaheteiskümne Apostli Kvoorum juhataja, ütles: „Kirik koosneb peredest. Kogudused ja vaiad on ebaolulised. Tõelist Kiriku kasvu näeme alles siis, kui räägime sellest, kui palju meil on perekondi.”

Ta lisas, et iga abikaasa ja isa peaks olema preesterluse ametikandja, juhataades oma perekonda õigemeelselt. Sarnaselt peavad preesterluse juhid juhtima vääriliselt – kuigi preesterluse kutsed võivad olla erinevad, on igal väärilisel preesterluse hoidjal täpselt sama palju preesterlust kui igal teisel (vt ÕL 1:20).

Vanem Russell M. Nelson Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist rõhutas, et abikaasad, nii isad kui emad, peavad rajama oma suhte armastusele, meeleparandusele ja palvele, et edukalt oma peret tugevdada ja kaitsta, mis on „kesksel kohal Looja plaanis Tema laste igavese saatuse suhtes” (Perekond: Läkitus maailmale. – *Liahoona*, okt 2004, lk 49).

Ta ütles: „Pühakirjades hoiatatakse kolmel korral, et kui Issanda naasmisel teatud tingimusi ei täideta, siis „hävineks tema tulekul kogu maa” (ÕL 2:3; 138:48; JSA 1:39). Kõik need pühakirjakohad hoiatavad olukorra eest, mil inimkond pole saanud templi pitseerivaid talitusi. Nende ülenduseks vajalike talitusteta ei saavutataks loomise eesmärke.”

Selleks et saavutada seda eesmärki, milleks on kõikide Jumala laste igavene elu ja ülendus, peab igas kodus, koguduses ja kogu Kirikus toimuma tõeline kasv.

Evangeeliumi rakendamine

Tõeline kasv ja pöördumine tulevad evangeeliumi igapäevase rakendamise kaudu. Avalikus arutelus selgitasid vanem L. Tom Perry ja vanem D. Todd Christofferson Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist, et ülim evangeeliumi rakendamise viis on templilepingute sõlmimine ja neist kinnipidamine. Vanem Christofferson ütles, et nendest lepingutest kinnipidamine võib aja jooksul muuta maise inimese tõeliseks pühaks.

Teiste aitamine on veel üks oluline osa evangeeliumi rakendamisel. Liikmed vastutavad nii üksikisikuliselt kui kogu Kirikuna abivajajate maiste kui ka vaimsete vajaduste rahuldamise eest.

Vanem Christofferson ütles, et me ei peaks kõhkleva, kas ühendada oma jõupingutused teiste usulahkudega ja teenimisele keskendunud organisatsioonidega, et hoolitseda vaeste ja abivajajate eest. Preesterluse juhid peaksid juhtima neid pingutusi, kuid liikmed ja misjonärid peaksid andma oma toetava käe.

Avalikus vestluses rõhutati perekondade eest hoolitsemise, Melkisedeki preesterluse hoidjate tugevdamise ja noorte usu ja tunnistuse tugevdamisele kaasaaitamise vajadust. Vanem Ballard ja vanem Neil L. Andersen Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist osalesid koosolekul koos vanem Roland A. Rasbandiga Seitsmekümnest, Noorte Naiste üldjuhataja Elaine S. Daltoniga ning Algühingu üldjuhataja Rosemary M. Wixomiga.

Vanem M. Russell Ballard Kahe-teistkümne Apostli Kvoorumist osales 2012. aasta veebruaris toimunud ülemaailmse juhtide koolituse avalikus arutelus.

President Dieter F. Uchtdorf ütles veebruaris toimunud ülemaailmsel juhtide koolitusel järgmist: „Seega tuleb teil esiteks mõista. Teiseks tuleb see mõistmine tegudesse rakendada. ... Jumala sõna kuulmisest pole eriti kasu, kui me kuulnud ellu ei rakenda.”

Pärast ülekannet kutsus ta üles Kiriku juhte tegema kolme asja oma kutsetes teenides, et saada võimalikult palju kasu Kiriku juhtide juhustest:

1. Mõtisklege palve-meelselt nii üksi kui ka nõukogudes nende juhist üle ning üritage mõista oma teenimise põhjust.
2. Pärast arutelu ja mõtisklust määrake kindlaks mõned tegevused, millele pühenduda. Tegevus peaks vastama iga organisatsiooni, koguduse, vaia, perekonna või üksikisiku olukorrale ja vajadustele.
3. Pärast sellele eesmärgile pühendumist vaadake igal nõukogu koosolekul üle, mis te oma kutsetes ja kohustustes olete saavutanud.

Vanem Rasband ütles, et liikmete aktiveerimisel peab iga juht olema kaasatud. Samuti rõhutas vanem Andersen, et noored peavad olema teiste noorte aktiveerimisel ja tugevdamisel rohkem kaasatud.

Tõelise kasvu saavutamine

President Uchtdorf rõhutas, et tõeline kasv leiab aset siis, kui rakendame iga päev evangeliumi põhimõtteid.

Ta ütles: „Kui mõtisklete nende teemade üle, siis küsige endalt miks te teenite ning kaaluge, mida te seetõttu oma kohustustes üksikisikute ja nõukogudena tegema peate.”

Õppige rohkem

Kõik võivad selle ülekande materjale vaadata, kuulata, välja printida ja alla laadida mitmes erinevas keeles, minnes internetileheküljele www.lds.org/study/other-addresses ja avades rubriigi **Worldwide Leadership Training.** ■

Ootame artikleid

Liahoona soovib teada teie jõulutradsioonidest:

- Kuidas teie perekond seda püha tähistab?
- Millised on teie kultuurile omased traditsioonid?
- Milliseid traditsioone olete loonud, et lähendada ennast ja oma perekonda Päästjale?
- Milliseid meeldejäävaid jõulukogemusi – eelkõige traditsioonidega seonduvaid – on teil meiega jagada?

Palun saatke oma mälestused ja mõtted ajakirjale *Liahoona* enne 1. juunit 2012 aadressil: liahona@ldschurch.org. ■

Internetilehekülg www.BibleVideos.LDS.org on kingitus maailmale

Kiriku juhid tutvustasid Esimese Presidentkonna 2011. aasta jõululäkituses internetilehekülge, mis sisaldab Piibliteemalisi videoid Jeesuse Kristuse elust. Seda veebilehte esitati kui kingitust maailmale.

Internetilehekülg www.BibleVideos.lds.org on videofilmide varamu, mis sisaldab stseene Kristuse elust, alates Kristuse sünni eelloost kuni Päästja ülestõusmiseni.

President Henry B. Eyring, esimene nõuandja Esimeses Presidentkonnas, teadustas internetilehekülje loomisest läkituse ajal.

Ta ütles: „Need võivad tunduda teie jaoks tagasihoidlikud, nagu ka pühakirjad, mida need lühifilmid ustavalt järgivad. Teie usk ja Püha Vaim loovad tunde, mida need maailma muutvad sündmused väärivad.”

Videomaterjal pärineb Kirikule kuuluva uue ettevõtte LDS Motion Picture Studio käest, mis tegutseb Utah' osariigis Goshenis. Seal alustati Uue Testamendi pühakirjade varamu projekti jaoks filmimist juba 2011. aasta augustis.

Projekt sisaldab rohkem kui 100 lühifilmi, mis kujutavad Kristuse elu. Selleks on kasutatud Kuningas Jamesi piibliversiooni.

Internetileheküljel on mobiilekraani sõbralik kujundus ning see on kättesaadav inglise keeles (aadressil www.BibleVideos.lds.org), hispaania keeles (www.videosdelabiblia.org) ja portugali keeles (www.videosdabiblia.org). Samuti on kättesaadav tasuta rakendus iPadi jaoks, mis annab uudse võimaluse kogeda Piiblitugusid neid kuulates, vaaates ja puudutades. ■

Üle 100 videofilmi, mis kujutavad Uue Testamendi stseene Kristuse elust, on varsti kättesaadavad Jeesuse Kristuse elu kirjeldaval Piibli videofilmide koduleheküljel.

Vanem Christofferson ja vanem Jensen õpetavad liikmeid Argentiinas

Laupäeval, 12. novembril 2011. Aastal pöördusid vanem D. Todd Christofferson Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist ja vanem Jay E. Jensen Seitsmekümnest Argentiinas Saltas elavate noorte, noorte täiskasvanute, preesterluse juhtide, misjonäride ja liikmete poole.

Kohal olid ka vanem Mervyn B. Arnold Lõuna-Ameerika Lõuna-piirkonna juht, tema naine Devonna ja vanem Ruben Spitale Seitsmekümnest. Samuti olid kohal vanem Christoffersoni naine Kathy ja vanem Jensen naine Lona.

Peaaegu 1300 noort ja nende vanemad võtsid osa küünlavalgus-õhtust, kus kõnelesid nii vanem Christofferson kui ka vanem Jensen. Umbes 10 000 liiget Argentiina 70-s erinevas kogudusekeskuses sai sellest osa ülekande vahendusel.

Vanem Jensen, kes teenis varem Lõuna-Ameerika Lõuna-piirkonna juhina, ütles: „Kui te minu kõnest midagi muud ei mäleta, siis soovin, et mäletaksite prohvet Thomas S. Monsoni, tõelise Jumala prohveti sõnu: „Otsused määravad saatuse.””

Vanem Jensen rõhutas, et meil on valikuvabadus – võimalus ja eelisõigus võtta vastu otsuseid. Nende otsustega valime enda saatuse.

Ta rääkis loo sõbrast, kes tegi ühel õhtul otsuse juhtida alkoholihoobes

autot. Tagajärjeks oli kahe inimese surm. Sellele vastukaaluks tõi ta näite enda ja oma naise otsusest lükata edasi abieluplaan, et ta võiks teenida noore mehena misjonil.

Ta ütles: „Misjonilt naasnud, abielusime templis. Sõlmisime lepingud, mida oleme iga nädal uuendanud. Tegime otsuse, mis on kujundanud meie saatust.”

Temale järgnes öde Christofferson, kes jagas oma tunnistust lepingute pidamisest tulenevatest õnnistustest, ning seejärel pidas vanem Christofferson koosoleku lõpukõne.

Vanem Christofferson ütles: „Ainuke asi, mida vajate, on armastus ja usk. Usk aitab meid abielusuhetes, perekonnas, ametis ja tööl.”

Ta rõhutas, et Jumala käsud juhivad meid elus ja aitavad saavutada seda, mis on tõeliselt oluline.

Seejärel soovitas ta nii noortel kui nende vanematel pühenduda brošüüris „Sulle, noor!” oleva juhatuse järgimisele.

„Teadmine, et vanemad järgivad samu põhimõtteid, tugevdab teie lapsi, eriti kui nad leiavad ennast üksi tõe eest seismas.”

Vanem Christofferson lõpetas sõnavõtu, väljendades oma armastust kõigi liikmete vastu Argentiinas, kus ta peaaegu viiskümmend aastat tagasi misjonil teenis.

FOTO AUTOR: JAMES DAIRYPIRE

Saltas kohtusid vanem Christofferson ja vanem Jensen kohalike misjonäride ja noorte vallaliste täiskasvanutega, kellele andsid edasi südamlikud tervitused vendadelt.

Leidmaks rohkem teavet tänapäeva apostlite teenimiste kohta, külastage internetilehekülje rubriiki „Prophets and Apostles Speak Today” aadressil www.LDS.org. ■

Nii vanem Christofferson kui ka vanem Jensen pöördusid Argentiina Resistencia misjoni misjonäride poole 2011. aasta novembri alguses.

Guatemala Quetzaltenango tempel, mis pühitseti 11. detsembril 2011. aastal President Dieter F. Uchtdorfi poolt, on Kiriku 136. tempel.

Guatemala Quetzaltenango templi pühitsemine

Guatemala Quetzaltenango tempel pühitseti pühapäeval, 11. detsembril 2011. aastal kolme tseremooniaga president Dieter F. Uchtdorfi poolt, kes on teine nõuandja Esimeses Presidentkonnas. Pühitsemisteenistuste ülekannet vaadati templi piirkonnas asuvates Kiriku kogudustes.

Laupäeval toimunud kultuuripidustuste ajal, kus koguduste noored esinesid tantsu, laulu ja kohalikku ajalugu ja kultuuri tutvustavate ettekannetega, lausis president Uchtdorf: „Milline kaunis tempel see on! Tal on hiilgav sära just nagu juveelil. Ning see on selle piirkonna juveeliks.“

Guatemala Quetzaltenango tempel on Kiriku 136. tempel maailmas ning viies tempel Kesk-Ameerikas. Selle templi piirkonda kuulub ligikaudu 60 tuhat viimse aja püha.

Kirik pani nurgakivi seitsmendale templile Brasiilias

15. novembril 2011. aastal juhatas vanem David A. Bednar Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist Brasiilia Fortaleza templi nurgakivi asetamise tseremooniat, millest saab Kiriku seitsmes tempel Brasiilias.

Vanem Bednar ütles: „Sellest templist saab lootuse, valguse ja usu allikas neile, kes siia tulevad. Selle templi ehitus muudab selle linna paremaks ja eriliseks.“

See tempel ehitatakse Cearas Avenida Santon Dumonti Brasiilias Fortalezas. President Thomas S. Monson kuulutas välja Brasiilia Fortaleza templi ehitamise 2009. aasta oktoobri üldkonverentsil. ■

Puerto Ricos toimunud kontsert tõmbas ligi tuhandeid

18. detsembril 2011. aastal osalesid viie koguduse liikmed Puerto Ricos Paseo de las Artesis Caguasi linnas toimunud jõulukontserdil. Üritusel esines umbes 85 Kiriku liiget ja 2500 liiget käis seda vaatamas.

Uus noorte täiskasvanute keskus on kolmas Aafrikas

4. novembril 2011. aastal korraldasid Lõuna-Aafrika Soweto koguduse noored täiskasvanud esimese ürituse uues hoones, mida kasutatakse ainult noorte täiskasvanute ürituste jaoks.

Euroopas asub üle 140 keskuse ning lisaks asuvad veel mõned Ameerika Ühendriikides. Soweto keskus on Aafrikas kolmas, ülejäänud asuvad Kongo Demokraatlikus Vabariigis ja Zimbabwes.

Eriline lähenemine kutsub esile küsimusi

Paberirull oli 9. oktoobril 2011. aastal Nižni Novgorodis Venemaal toimunud misjonäride mängulise tegevuse „Küsimused Jumalale“ aluseks.

Järgnevate tundide jooksul peatus rohkem kui 150 inimest kahe laua ääres, mis asus rahvarohkel tänaval, võttes pastaka ja kirjutades paberile üles oma küsimused. Kokku kirjutati paberirullile 84 küsimust. Paljud väljendasid oma soovi saada vastus praegustelt misjonäridelt.

Leidmaks rohkem teavet, külasta internetilehekülge www.news.lds.org. ■

Vajalik kompass

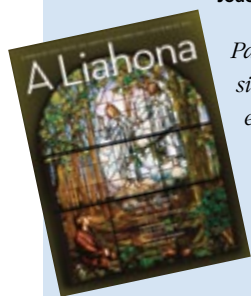
Liahoona on mulle kui majakas siin elus. Tänu sellele ei ole ma kunagi eksinud. Kõik, kes loevad Kiriku ajakirju, leiavad täpselt selle, mida vajavad. Ma olen Algühingu juhataja ning näen, et lastele meeldib lugeda ajakirjast laste lugusid, kes on nagu nemad ise. *Liahoona* on hädavajalik kompass meie elus, mis aitab vältida Saatana lõkse.

Yanina Ivanivna Davidenko Ukrainast

Kogemused pakuvad tröösti

Liahoona on aidanud oma sõnumite ja artiklitega mind väga palju. Selles pöörases elus leian oma päevas aega, et lugeda mõnda ajakirja artiklit, mis räägib teiste liikmete elukogemustest. Need artiklid on tihti aidanud mul leida vaimset tuge ja uuendanud mu soovi naasta Jumala ja Jeesuse Kristuse juurde koos oma perekonnaga.

João Carlos Brasiliast

Palun saatke tagasi-
side või ettepanekud
e-kirjas aadressil
liahona@
ldschurch.org.
Saadetud ma-
terjale võidakse
korrigeerida

pikkuse ja selguse mõttes. ■

Käesolev number sisaldab artikleid ja soovitusi tegevusteks, mida võib kasutada pereõhtutel. Alljärgnevalt on toodud ära kaks näidet:

„Seminari õnnistused”, lk 20: loe artikkel juba varakult läbi ja otsusta, kuidas seda sõnumit paremini oma perekonnas rakendada. Kui seminarist võtab osa ka teismelisi, alusta sellega, et küsid neilt, miks seminar on nende jaoks oluline. Seejärel loe lõiku pealkirjaga „Lubatud õnnistuste saamine”. Julgusta nooremaid lapsi valmistuma ette seminaris käimiseks, kui nad selleks piisavalt vanaks saavad. Kui teil pole lapsi, kes on piisavalt vanad, et seminaris käia, siis lugege soovi korral artikkel läbi ja arutage seminari tähtsusest tänapäeva noortele.

„Kõik tunnevad Blecki”, lk 42: kaalu kirikulaulu „Õieti tee” (*Kiriku lauluraamat*, lk 34) kasutamist alguslauluna. Loe ette või tee Blecki loost kokkuvõte. Palu pereliikmetel jagada kogemust ajast, mil nad pidid tegema raske otsuse erinevate eluteede vahel ning millised tagajärjed kaasnesid selle valikuga. Tee kokkuvõte, lugedes President Thomas S. Monsoni tsitaati. ■

Lihtne, rahulik, unustamatu

Meil oli unustamatu pereõhtu koos meie kahe väikese tütreaga, kuueaastase Angélique'i ja nelja-aastase Béthanie'ga. Olime abikaasaga mõlemad toolidele istuma vajunud, olles väsinud ja teadmata, kust alustada. Seega võtsid tütreid initsiatiivi enda kätte, pöörates pereõhtu kohustuste ketast ning määrares meile kõigile ülesanded. Mu abikaasa ülesanne oli juhtida, Béthanie vastutas muusika eest, mina tegevuste eest ja Angélique pidi õppetunni tegema.

Béthanie valis laulu „I Love to See the Temple” (Mul' meeldib näha templit) (*Children's Songbook*, lk 95) ja me alustasime ühislauluga. Seejärel tegi isa alguspalve. Siis võttis Angélique hiljutise *Liahoona* ning valis ühe artikli laste osast. Ta õpib koolis lugema, seega luges ta meile valitud artikli ette. Meie kodu täitus rahu tundega. Vaim tunnistas, et see, mis ta luges, oli tõde.

Me mängisime koos mõned mängud ja seejärel tegin ma lõpupalve. Palvetades ei suutnud ma lõpetada Taevase Isa tänamist Tema Vaimu ja armastuse eest. Ja et ta oli õnnistanud meie kodu nende väikeste hingedega. Abikaasaga teame, et meie kohus on nende eest hoolitseda ja neile evangeeliumi õpetada. Pereõhtute pidamine on osa sellest pühast kohustusest. ■

Sylvie Poussin, Prantsusmaa Réunioni piirkond

**Piiskop
Richard C. Edgley**

Esimene nõuandja
Juhtivas Piiskopkonnas

LOOTUS ON LEPITUSES

Ma olen kohanud inimesi, kes on kaotanud lootuse. Nad tunnevad, et meelearandus on nende jaoks võimatu ja andestust nende jaoks ei ole. Nad ei mõista lepituse puhastavat jõudu. Ja kui mõistavadki, pole nad aru saanud, milline tähendus on nende jaoks Jeesuse Kristuse kannatustel Ketsemani aias ja ristil. Kui keegi meist kaotab lootuse puhtaks saada, kahandab ta sellega Tema kannatuste sügavust, mõjuväge ja ulatust.

Aastaid tagasi pidin vestlema vaia konverentsil ühe 21-aastase noore mehega, et otsustada, kas ta on väärline teenima misjonil. Tavaliselt üldjuhul sel puhul tulevaste misjonäridega ei vestle, nii et olukord polnud just päris tavaline. Kui olin läbi lugenud taustinformatsiooni selle kohta, mis sellise olukorra oli tekitanud, hakkas mu süda valutama. Sellel poisil olid selja taga tõsised üleastumised. Ma imestasin, et mul üldse paluti sellise inimesega vestelda, sest polnud ju kuigi tõenäoline, et ma talle misjonileminekuks soovitus annaksin.

Läksin laupäeval õhtuse konverentsikoosoleku lõppedes vaia juhataja kabinetti, mis vestluse toimumise kohaks oli määratud. Ei möödunud palju aega, kui uksest astus sisse nägus, lausa imelise välimusega noormees. Ma ei teadnud, mida öelda, sest paistis, et noormees tahab minuga rääkida, minul aga oli ees kohtumine selle probleemse noore mehega. Siis ta tutvustas end mulle. Selgus, et tema oligi see noormees, kellega ma pidin kohtuma.

*Lootus ei põhine
üksnes teadmisel
ja tunnistusel, vaid ka selle
kohandamisel
iseendale.*

Kabineti privaatsuses esitasin ma talle ainult ühe küsimuse: „Miks ma pean sinuga vestlema?”

Noormees jutustas mulle oma minevikust. Kui ta jutustamisega lõpule jõudis, hakkas ta mulle selgitama oma tegusid ja läbielamisi. Ta rääkis lepitusest ning selle lõpmatust väest. Ta jagas oma tunnistust ja avaldas oma armastust Päästja vastu. Ja siis ta ütles: „Ma usun, et Päästja isiklikud kannatused Ketsemani aias ja tema ohverdus ristil olid sedavõrd võimsad, et suudavad päästa isegi minusuguse mehe.”

Tema alandlikkus liigutas mind ning Vaimu vägi pani mind ütlema: „Ma annan sulle soovitusi, et võiksid minna teenima Jeesuse Kristuse nimel.” Ja lisasin: „Tahaksin sult paluda ainult üht asja; ole parim misjonär kogu Kirikus! See on kõik.”

Kolm või neli kuud hiljem olime me öde Edgley'ga kõnelemas misjonäride koolituskeskuses. Koosoleku lõppedes vestlesin parasjagu misjonäridega, kui silmasin tuttavat nägu.

„Kas te mäletate mind?” küsis see tuttava näoga mees.

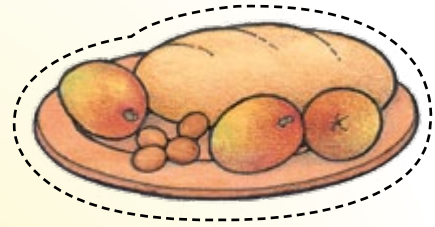
Olin kimbatuses ja ütlesin: „Andke andeks, te paistate tuttav, aga ma ei suuda meenutada...”

Siis ta ütles: „Lubage mul teile meelde tuletada, kes ma olen. Ma olen koolituskeskuse parim misjonär.” Ja ma uskusin teda.

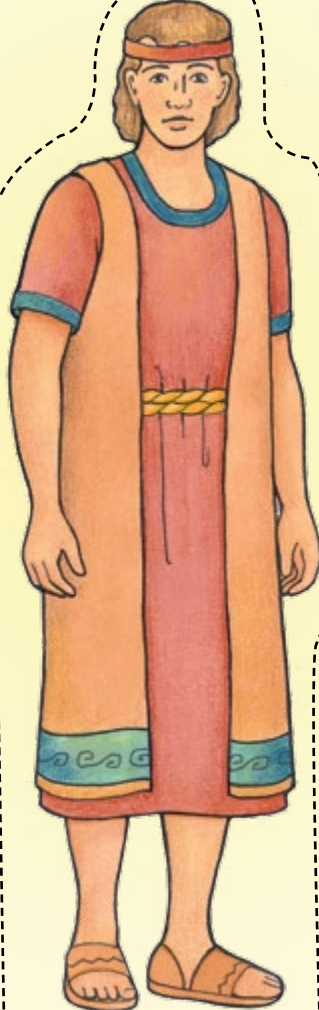
Selle noore mehe lootus ei põhinenud üksnes teadmisel ja tunnistusel lepituse väest, vaid ka selle anni kohandamisel iseendale. Ta mõistis, et see ohverdus oli tehtud isiklikult tema eest. Ta mõistis lepituse väge ja lootust, mida see annab, kui kõik tundub olevat kadunud. ■

Brigham Youngi Ülikooli pühaliku koosoleku kõnest 4. nov. 2008. Täieliku kõne lugemiseks vt www.speeches.byu.edu.

Käesoleval aastal sisaldavad paljud *Liahoona* numbrid pilte Mormoni Raamatu tegelastest. Et neid hõlpsam oleks kasutada, lõika need välja, liimi või kinnita kleeplindiga paksule paberile või puupulgakeste külge. Hoia neid ümbrikus või kotis koos sildikestega, mis ütlevad, milliste pühakirjalugudega nad kokku käivad.

Alma

Amulek

Seesrom

Alma ja Amulek
jutlustavad Ammoniihas

Al 8–14

„Me võime nõrkusehetkel hüüda:
„Keegi ei mõista. Keegi ei tea,“” kirjutab
vanem David A. Bednar Kaheteistkümne
Apostli Kvoorumist. „Ükski inimene ei pruugigi
teada. Kuid Jumala Poeg teab ja mõistab, sest
Tema tundis ja kandis meie koormaid ammu
enne meid. Ja kuna Ta maksis ülima hinna
ning võttis selle koorma enda kanda, on Tema
osalus täielik ja Ta saab ulatada meile oma
halastava käsivarre nii paljudes elujärgkudes.
Ta saab ulatada sõbrakäe, puudutada, aidata
– sõna otseses mõttes joosta meie juurde –
ja anda meile jõudu.” Vt „Lepitus ja
surelik rännak,” lk 12.